

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

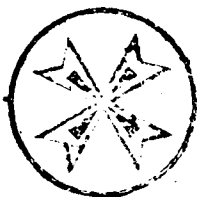
HERODOTI
MUSAE
SIVE
HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM
DENUO RECENSUIT
LECTIONIS VARIETATE
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA
ADNOTATIONIBUS
WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS
ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS
APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.
MDCCCXVI.

BIBLIOTHEQUE S. A.

Les Fontaines
00 - CHANTILLY

HERODOTI HISTORiar.

T. VI. P. I.

ADNOTATIONES

AD LIB. V — VII, c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paeonibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de *Perinthii* sermone aberrasset. Verum abstinco me in re cuivis apertissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illustravit dictionem ad *Tragici Phoeniss.* vs. 447. *Eustathianum* πασιανίσασσι [lin. 18.] Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* lib. I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* πασιανίσασσι voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχησις*, ab eo notata, quam quidem altero. Statim πολλῶν τε *Arch.* non absurdum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem creberrime occuparet. WESS.

18. πασιανίσασσι ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες) In his observata *παρήχησις* *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισεῦσαν, in *Od.* i. p. 366, 18. Studiosae quaesitas recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros *Reiskius* apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.* Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὸν ἐκράτησαν, *Herodoteum* est, ut πολλὸν ἐσσώθησαν V. 102. Usitatus πολλῇ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsitan et hic olim *Herod. T. VI. P. I.*

A 2

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουδῶν διαφέρεται. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηῖκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thracum imperio concorditer regerentur, Herodoto iudice, ἄμεινον τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἐθνῶν. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογενωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἔνεστι φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖροις ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Helianici, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus observabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντεξέταζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοις pro φρονέοιτο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γένεταί, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγένηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἄρχεσθαι, ἢ φρονεῖν κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἄρχοιτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖατο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονέοιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν ὁίων -- φορέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστῶνα (ῶν) Stephani Κρηστῶνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστῶναιους, Κρηστῶναιην ex

schedis Med., Κρηστωνικήν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶνι, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρηστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστῶνι testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanæ vitæ varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, *Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi*. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker.* *Advers. Misc. cap. x.* Τὸν Φύττα θρηεῖν εἰς ὅς' ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E.* *Dion. Chrys. pag. 276. D.* et *Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήσια πάντα πάθει: istam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; altera, ἀνοιγεόμενοι, non Graeca, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transscripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Καυσίανοι τοὺς μὲν γινόμενους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio* *Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* *VALCK.*

7. ἀνηγεόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοιγεόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis deteras. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrent, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis* *Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert. lib. IV. cap. 5.*] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de *Paeonibus* c. 16. Vere itaque de *Thracia*, ὅν ἐν μέρει λέχος Δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινούμενος *Euripides* *Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula *Getam* fari, Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκά, ἢ ἔνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod *polygamiae studium*, *Graecorum plerisque odiosum*, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτέων ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum Aeolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionic.* *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan. Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημι, Πόθημι: *Aeolica*, Φίλεμμι, Πόθεμμι. Nunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Threissis* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogam imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* *Var. Hist.* VII. 18. notant *Schaeffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae *Graecis* mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφξαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ χθαι, εὐγενὲς) *Artemi-*

donus Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θραξίν οἱ ἰνγενεῖς παῖδες, *be-*
ne quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας
τὰς ἐλευθέρους στιγματῶν μιστὰς, καὶ τοσούτω πλείονα ἔχουσας
στιγματὰ καὶ ποικιλώτερά, ὅσῳ ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων
δοκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. n.
Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulo-
sam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his
locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med.
231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, καλ-
λιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud
Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἐργάτην opponit,
 ipsisque τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scri-
 bit, primam Herodotus vocis respiciens significandi do-
 tem, qua notat ἀργός ab opere rustico vacantem, honestius
 intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedece-
 ret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem pæne
 valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates,
 si dicti legitimum nobis patrem tradidit *Aelian.* Var. Hist.
 X. 14, Ostendere voluit *Maximus Tyr. Diss. XXIX.* ὅτι λυ-
 σιπλιέστεροι τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad per-
 ficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque ge-
 nus aequè censuerunt necessarium. *Hippodamus* sive *Thu-*
rius seu *Milesius* in libro de Rep. tres civitatis partes
 constituit ap. *Stobaeum* p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut
 optimum deberet ἀρχιν: τὸ βάνανσον, quod ut deterius de-
 beret ἀρχισθαι: τὸ ἐπίκουρον, velut μέσον: hanc partem con-
 ficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mer-
 catores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo,
 atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores liber-
 tatis habebantur honoratiores: vide *Herod.* II. cap. 167.
 Quod vero Socrati tribuit *Aelianus*, dixerit-ne suavissimus
 agriculturae laudator addubito: certe dixit in *Xenoph.*
Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις
 τι καὶ ἀναγκαιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τε καὶ
 τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμαλίσθαι.
 De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice.
 VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe-
 liunt, θάπτουσι πυρί, ut in *Aeliano* de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. *Σίγυννοι* *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* *Σίγυννοι*, sed in Asia, qui ἰσπαρίους δὲ χρῶνται μαινοῖς δακτίσιν -- τίθρηππα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi *Europaei*, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὗς *Ἡρόδοτος* φησι παρκεῖν τὸν Ἰστρον, σιμοὺς ἀσθενείας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητὸς χρόνος Φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέιντα κρύπτεται. Κοῦκ ἔστ' αἰεττον οὐδὲν. Proxima *Σιγύννας* δ' ἂν καλέουσι -- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulis usitato *Grammaticis* more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de *Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. *Σιγύννας* δ' ἂν -- τὰ δόρατα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris *Scholiastae*. Turbant certe orationis seriem, indigna *Patre* historiarum. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ *Μασσιλῆς* *Αἰγυες*, aut, ut *Laurentius* habuit, *Αἰβυες*, *Poeni*? *Somnia* grammatici. *Σιγύννους* δὲ καλοῦσιν οἱ *Κύπριοι* τὰ ἀκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, *Σιγύννη* καὶ *Σιγύνους*, τὰ δόρατα παρὰ *Μακεδόσιν*. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶα τε εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὀρεῖν, οὔτε διεξίεναι, ὡς πρὸς πετρῶν κεχυμένῳ lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσπερα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec retineuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκούων ἄδειν exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἠδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἠδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἠδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἠδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἠδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἠδῶνες καὶ Ἠδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἠδωνός semper. Scripserat *Criticus* Ἡραδιανός, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente *Cl. Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν) *Myrcinum* *Edonidem*, *Valla*; concinit Arch.; τὴν Ἠδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἠδωνὶδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam *Poëtis Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἠδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἠδωνικὸν πολισμάτιον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non Κῶμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτέρας· Εξ ιδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κτίξιν δὲ τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πύρης καὶ Μαντῦνης ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παιόνες; ego tamen inusitatus ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque *Poëtarum* imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡν δ' ἱρωίδαι μακροκαμπυλαύχαι, (καὶ, Ἡν δὲ νέρκαι, - - - ἦν δὲ ζύγανται) Τέτρακες τι σπερματελεγοί, κάρλα καὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* ε'. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praeiuvat Epitome: vide II. p. 65. e. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* Lys. vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἰλάσσωσιν Τὰς ψάμμους τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καί κείνοι ταλακάρδοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa, dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis Clar. D'Orvillius. VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quartum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paeonides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριαν, - - - ἐξαρτήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἵππον εἰς ἀρδαίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λῖνον, [lin. 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατὰκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Mantysis*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschylī* Choëph. vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλακνότητος τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλάω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps [lin. 13.] *Suidas* ἐπιμέλειον τῷ Δαρείῳ, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfius* exploserunt in *Thesouro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρδε, quod interpretatur ἐπὶτίξε in Iliad. θ'. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἄρδειν, hic Aeliano εἰς ἀρδείαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορίσασα τὸν ἵππον, ὅνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, κεράσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπιήν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἡέλιος γὰρ οἱ σκοπιήν ἔχειν, Odyss. θ'. 502. Reduxi οὐκὶ, in οὐ καὶ olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ καὶ πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.] locus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Ἀνδικὰ ἐπὶ πύργοις abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribe Ἀνδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Ἀνδικὴ λίθος Hesychii possit. Verum ab his abstinere manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονίη - - - πεπολισμένη) Omnia ex vero si Aprianus scripserit, οὐ πόλεις ὄκουν οἱ Παιόνες, ἀλλ' ἀγροὺς ἢ κώμας κατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paeonibus suas fuisse urbes, deinceps clare adfirmatur. Paeonia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πολιζήν huc pertinet, erudite a Casaubono explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. D. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηάκης) ἡγεμόνα Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsā V. 100. ubi hoc praebent margo Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Iuncus apud Stobaeum p. 593, 43., οὐχ ἡγεμόνος ὁδοῦ τυγχάνων, - - - οὐ στήνης (male vulgatur ὥστε γῆς)

εὐπορῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidi* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed.* in Col. vs. 1538. *Eurip.* *Phoen.* 1610. *Aristoph.* *Πλουτ.* 1162: sed nemini frequentius quam *Xenophonti.* *Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. *Ξενοφῶν* (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δέσαντες παραδίδασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαλόνας) Sic utcumque bene; melius Σιριοπαλόνας ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρης καὶ Ἀγριαῖνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιᾶδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρος quoque *Παιονική* *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νήπια παῖδια δίουσι τοῦ ποδὸς σπάρτῳ) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori* *Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παῖδιον) εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπίτρεψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in *Aegypti* *Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem* paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de *Thraciae* quadam parte lib. VIII. p. 345. E. εἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάρμακας: in quibus ego *Mosynum* *Thraciae* non novi, nisi si ligneas *Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνος, μάσυνος, μάσυνες, *Thracum* et vicinorum erant sermone ξύλινοι οἴκοι in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379: Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis *Europae* tractibus esse, multi inque his *Thorm.* *Torffaeus* *Hist. Norveg.* Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani* *Παιονίδα λίμνην*, eiusdemque pisces, victui bubus, de *An.* XVII. 30. recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. Δουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω) Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς προβαίνειν ἐπίτρεψι, καινόν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμὸν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱκρίων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὐ ἀραρυίας. Invenerat ille θύραν ἐπιρράκτην in Plutarchi T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταρράκτην: tantum ὁ καταρράκτης fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταρράκτην, et supra θύρης καταρράκτῆς, ianuæ demissilis, sive, quæ attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quæ tamen eadem ac καταπηκτὴ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in Vallæ Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopia memini, reversurum Vitæ Homeri c. 33. Habet præterea καταρράκτης semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταρράκταις ὄχυρά, quibus subito demissis occludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταρράκταις) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Quæ quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedæ veteres καταπηκτὴν obtulissent, quæ tandem querelæ caussa? Pertinent ad sequentia διῶσαι σχινοτινεῖς σφυγίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιίεσθαι παρέντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntæ F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quæ Philippos, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliæ isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐρός ἐστὶ ὑπερβαρὺς, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, "Ἐρρί δὲ ἐν τῇς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίδου) Explevi orationem, quae ἐπὶ ξένια si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίδου intelligitur promisit, spopondit, daturum se ait, sic. et h. l. ταῦτα ἰδίδου reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. διδοὺς et δοῦναι idem valent ac ὑποσχέσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demostheneae monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Graecitatis Appianeae amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exsilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisse eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπινόντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, impudens Rubrii flagitatio, Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγεν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compositores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsan solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷν' ἡρώμενους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpres ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph. Eq.* vs. 1400. T. *Hemsterh. Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch. Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπυκτεῖνσαι διαπληκτίζεσθαι διαξιφίσασθαι διαρπίζεσθαι διαφιλοτιμιεῖσθαι. In *Isocrat.* Panathen. p. 266. D. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγιστα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακεύμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, *adulando certantes.* διαλοιδόρεσθαι habet *Herod.* II. 121. et διακυμαχεῖν, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντία ἴζοντο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἴζοντο ἀντίοι lib. VI. 77. ἰζόμεθα ἀντίοι lib. IX. 26. ἀντίοι σταθέντες *Eurip. Orest.* vs. 1479. et passim. *Duhites* vero, reiiculum-ne κελενόμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed *iussae*, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίας ἴζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία ἴζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγυθόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π. Ὑψ.* IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpendum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγυθόνας σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγυθόνας ὁμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 F. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio, Fabro, Tollo, Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo roganti *Ardui*, εἰ ἡ δέσιναι αὐτῷ καλὴ φαίνοιτο, modestissime (μάλα σφρόνως) respondit, πένανμαι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἐποφθαλμιῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* Epistola primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πόλει - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὁφθαλμιῶντες, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. [Polyb. XXXII. 2.] nedum Aelian. de Anim. I. 12. etc. WESS.

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) Etsi Ἀμύντην saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανθαύλεα, Μιλτιάδεα, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulousus, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σευ ἀνακαισομένου, Valla, uti in Arch. ἀναχομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γυνάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas. quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχου ὀρέων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομένων, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐραν, finium, esse credidit participium iom. ὀρέων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνίχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὴν ὁσφρανό-μενος. II. 37. κυάμους οἱ ἱπτεῖς οὐδὲ ὀρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαν-τες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δι' Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.

19. ἐπιδαψιλεύμεθα) Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλλησιν Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρ-

χος infra c. 25. Αἰνυίων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξάνδρος ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδεικνυμένη ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνας Μακεδών ὑπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Vala. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλακες παρήκαν ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant Herodoteae simillimas historias antiquiores; Pausan. in Messen. p. 288., Polyæn. I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσάγειν, inquit Xenoph. τὰς ἑταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθιζε παρ' ἐκάστῳ. H. Steph. corrigens ἑταιρίδια, *quem enim*, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἑταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἥδη scribendum p. 359, 42. ἥ δὴ γὰρ ἠγήσισθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur larchas bibisse, οἷα δὴ θεός, *tanquam Deus videlicet*! Olearius ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἅμα παῖσι κέλναισι) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares *Libanium* T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μάτης: h. e., *Morello* vertente, neque enim qui *Megabazum* interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore *Rhetor* erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, *missi* eius *legati*. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρίωνος γυναῖκος, *Alcmenes* nuncius, in *Luciani* Dial. Dear. X. 1. **WESS.**

9. δὲ δὲ ταῦτα κατέλαβεν) A *Suidae* interpretatione, ἐπίλαβεν, ἐπίσχε τῆς ὁρμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. *Thucyd.* p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πίρσῃ τῷ διζημένῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in msstorum hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygaeam*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. **WESS.**

10. τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in *Codicibus* inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygaeam* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos *Persas* interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 3., *Interfectis* omnibus, ignarus rei *Megabazus*, cum *legati* non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* *legati* duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum *Persae* perierant, verum διεφθάρσαν αὐτοὶ καὶ ἡ θρακηὶν αὐτίων. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (*repressit eorum impetum*: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (*pecuniam et sororem*) Βουβαίρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζημένων ταύς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. *Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ* solet lib. II. 160. VIII. 134. *Hellenodicas* et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad *Aeliani* Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil daret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπία ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco positâ. *Alexandrum* [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθευσόμενοι ἐξεῖργον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστίῳ εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστίον. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἤκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἶξε τῆς ἀγωνίας, tradit *Aelianus* Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste *Pausania* VIII. pag. 701. In *Herodoto* non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἕλληνα, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνέξέπαιπτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος στάδιον, συνξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud *Livium* XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellenodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἕλληνα, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνευσεν ἐκκρίθῃναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, ἐνκεκλήθη τὸ σταδίων: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. B. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [*Animadv.* in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus* autem est *Alexander* a severissimis iudicibus *Graecus*, non Macedo, ἐπειδὴ ἀπίδεξε ὡς εἴη Ἀργεῖος, [*lin.* 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem *Graecam* Macedoniae Regibus denegat originem, *Philippum* ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. *Reisk.*] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντας οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' --- ὀλέθρου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris *Philippi*; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem *Macedonas* esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine *Graecos*, et reges legitimos, quippe qui non in *Graecos* at barbaros exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur Ἀρχοῦντες βασιλεῦσι Μακεδόνας Ἀργεῖάδῃσιν, apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργούς, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. D. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (*Philippus*, *Persae* pater:) et curatio *Heraeorum* *Nemeorumque* suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se *Macedonum* Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea *Graeca* est, non prius. *Graecis* autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e *Graecia* mera et antiqua oriundis, aditum ad *Olympicum* agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέτισσε τῷ πρῶτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima *Alexandri* et *antagonistae* sors exiisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν - - παρὰ Δαρίου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praecoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶεσσιν ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ μεράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεὰς δίδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MCLIX, 1. ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. v. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἰνστρατοπειδεύεσθαι, ἐμμαχεύεσθαι, ἐμβόσκεσθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δούς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρήκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πάνυ Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et *Ulpian.* Hinc *Ammonium*, ut in *Addendis* notatum, emendavit *H. Vales.* Emend. IV. c. 9. Ἑκτὴματα talia memorantur *Numeror.* xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἑκτὴματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐκτὴματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπεροφίᾳ κτὴματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίοις. Verbum legitur *Genes.* xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλατεία, ἐκτάσθαι ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτεμένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίεις) *Remiges* audiunt *Vallar.* *Porto*, aliis: error est; tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίεις, ligna in remos. In *Aristidis* *Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Phoebii Biblioth.* p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτηδεύα: remos male *Canterus.* *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21; 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσηγαγον εἰς στρατιὰν ὑμῶν οὕσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νεώριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunchius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler.* sequutus *Scholiasten.* Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, Ἰακὼν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcentiis in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, πίμπλας Δαριῆος ἰππία - - ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris πίμπλασα κήρυκα ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνηα) Masti Ἀρταφέρνηα, eiusdemque filium Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φρίνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰκιστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φρένας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀπεραίως. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχόν ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννοι c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilius est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerxem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραβαλασίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δι τῶν παραβαλασίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήματι ἀδικεῖν δίκην ἰδίκασε, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis ταπεινῆς, λεοντείης, αἰγείης, videlicet δορᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδεῖν πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a *Porto* praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, αἰτ, κίτρας καὶ Ἀνθρωπείῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφαῖρας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius* *Max.* VI. c. 3. ext. 3., *Cambyzes*, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδιῆας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum ἐκδεύρας: quid sit σπαδιῆ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδιῆας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat *Scholias* *liastes*, Σπαδιῆας, ἐκδεύρας. Σπαδιῆ γὰρ Φλοιὸς ῥίζης περιβύτης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. Male fortasse ἐκδεύρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδιῆ, avulsus e palma termes cum fructu, apud *Gellium* *Noct. Attic.* II. 26., ῥυτῆς σπαδιῆ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri* *Alexiph.* vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radice ilignae discerpto. Ea omnia σπαδιῆζειν, ex σπῶν progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam* *Schol.* lib. IV. p. 93. huiuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Melius* *Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰρὶν δὲ τοῦτου ἦδε etc.) *Lycareta* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum αἰνῶς κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνάπλωος κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut αἰνευ κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime Scri-

πτορ τελευτᾷ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed *Otanes*, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γινόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diverzatos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τοσαῦτα ἐξηγάσατο στρατηγήσας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. *Hesychius* Ἄνεω, ἄφωνοι, ἐννοιῶν, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἡνυχοί, ἄνευ ἰωῆς, τουτέστι, Φωνῆς καὶ Θορύβου. Addit Cl. *Alberti*, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa *Herodotum* sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut-cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Cl. *r.* *Reiskii* suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. *WESS.*

Ibid. Αἰτὶν δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγήσας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραβαλασσίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur *Eustathio* lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractancti, quam poëticam censet *λίξιν*, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πιζόν. *Reiskio* quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. *VALCK.* — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. *Hesychius*: Ἄνεσις, ἀνάπανσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide *Var. Lect.* in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti *Thomas M.* et *Triclin.* ad *Soph. Elect.* vs. 683., καλλώπισμα. Tale *Strabonis* lib. X. p. 691. b. [p. 450. c. ed. *Cas.*] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολίματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. *Cas.*] ex *Apollodoro* *Adramytteno*, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρό-

σχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, vocolam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. l. pag. 20. Φίλους διαφορομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male geminatum, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Παρίου; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστήρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφορομένους καταρτίζειν legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἴνα τοι κίῖνα πάντα καταρτίσω ἐς τωυτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἕκως τινὰ ἴδοιεν ἀνεστηκυῖη etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκυῖῃ primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praeceunte verbo absorptam: neque improbo ἀνεστηκυῖῃν χώραν de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστηκώς. Clarum est, χώραν ἀνάστατον hic indicari. Acelivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουνοῖδῃ ἀναστήματα τόπων γαργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὃν τινα τρόπον (ὁ κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικόντα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani* Epigr. apud *Stob.* Serm. XV. p. 152. *WESS.*

CAP. XXX. 2. ἀνδρες τῶν παχέων) Saepe παχεῖς in Musis ditiores, quorum ἄλβος ἄγαν παχυνθεῖς, opulencia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. Theb. vs. 777. Contra aliorum usu οἱ παχεῖς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris*, καρδίᾳ) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius* in *Salomon.* Prov. c. XIV, 24. *WESS.*

11. δύναμιν τινα) Aliquantum copiarum; Valla. Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτακιςχίλιν ἀσπίδα Ναξίοισι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθουσιν εἰς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδίῳτο? Non opinor: voculam τινα mutemus in ἵνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram*, εἰ πως αὐτοῖσι παρόσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθουσιν εἰς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. Naxiorum narrat *Athen.* VIII. p. 348. B. *VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniatur, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιθλασσιῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25., eius praefectura copse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κάτω audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditone, qui potuit Ari-

stagoras, nisi imprudenter, *Nazum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. v. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἐνὶ πολλῶν) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δὲ ἐχὺ dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἐνὶ οὐδὲν αὐτόθι ἐνιδρύμενον: et cap. 183. ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἐνὶ κατήμενον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Pauli Epist. ad Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere; probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὕτω τί σφι κάρτα δοτεῖα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα --- περιγενέσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεθῆναι *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale Hebraeorum בית חמל, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμῶν εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἴκῳ βασιλείῳς τίθισο, μὴ φειδόμενος ὀλβου. Quo super titulo nonnulla *Cassaubonus* Exercit. ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γέ οἱ λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἴσται accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procuratur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liqueat insuper, ἡρόσατο non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμოსάμενος quidem Τήλους θυγατέρα, ψευθεὶς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Κάκασα) Si *Casus* Chio fo-

ret vicinior, ex ea *Καύκασον* formatum putares, uti in his *Aristidis* T. I. p. 546. ed. *Iebb*: καὶ νῦν Κάρπαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἔστιν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas *Casum* excludunt. *Caucasus*, an *Caucasa*, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, *Delphinium*, *Phanas*, et *Γερόντων λιμένα* insulae tribuentes: posterior est in *Hist. An. Aeliani* lib. XII. 30. *WESS*.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελώντας accomodatus? Διελώντας - - κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πρωιτρατίδας et ἐξελόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex *Hesychio* διαμερίσαντας, διανέμειντας, indicabit. *WESS*. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo illé quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter aliàs, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτίετο τὸν Πέρσην) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans *Schol.* in *Aristoph.* *Vesp.* vs. 1249. Παρητιέτο, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότου: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit *Suidas*. Plene *Xenophon*, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 453, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρος. *Zonaras* in *Lex.* msto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δεῖ λέγειν ἄλλ' αἶον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σε μὴ χλευαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit *Suidas*, qui multa descripsit ex *Zonarae* *Lexico*, quod ex *Io. Sambuci* *Bibliotheca* *Fr. Sylburgius* habuit utendum: ad *Xenophontem* spectantia *Io. Leunclavius* illinc excerpserat: haec excerpta ad *H. Stephanum* missa non recepisse se queritur *Leunclav.* in *Append. Xenoph.* p. 1142. Pervenerunt ad *Is. Vossium*, hinc in *Bibliothecam Leidensem.* *VALCK*.

18. ἐσπέρχεται) *Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit.* In Apollonio Rh. III. 516. Τελικῶν δὲ θυμὸς ὁρῶν-
 θη' σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θυῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59.
 Ἀλλὰ θεῶν βασιλῆα σπερχθεῖσα θυμῷ, ubi praeter alia Cri-
 tici, ὑπερξέουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμὲ
 πείθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. exami-
 navimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius
 c. 29. τούτων ἑκάταν πείθεσθαι, addit; atque, in talibus caute
 procedendum, neque falcem criticam temere sumendam,
 commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἐστι;) *Valla:*
quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctis-
 simus, non sic loqui solere Romanos; sed, *quid isthic tibi*
negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter
 Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse cor-
 rigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπίστευτε etc.
Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam
 primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις
 male repetitum, ut millies evenit, τῷσι delevi: deinde
 πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen
 omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, *Quid*
tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, *Quid mecum est*
tibi? Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Luca-
 ni atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano
 populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V.
 84. οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν
 πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis
 adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripse-
 rat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῳ; plene dixit pro Cor. p. 186.
 διαμνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nico-
 machus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔστω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῶγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sen-
 sum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ
 τυφλῷ κοινανία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτισίλῳ κοινόν;
 hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in
 Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere
 libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctis-
 simi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor nobster variare
 formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutata malle: τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo *Demosthenis* τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; et in notissimo illo τί ἐμοὶ καὶ σοὶ; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla* et *Porto* ex ἐσάσθαι, *farcire*, seu ab ἐσάσθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἷα καὶ ποτὰ, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae *Cl. Reiskii* suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi *Babylonii* προεσάξαντο οἷα ἐρίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatium importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προεσάξαντο *Euboeenses*. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam*, *Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit *muros* muniverant, retulitque ad Σάρτιν. Verum vidissent, si similia comparassent *Herodoti* I. 190. *Babylonii* κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προεσάξαντο οἷα ἐρίων κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὐτε ἐξεκομίσαντο οὐδὲν οὔτε προεσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter *Herodotum* adhibuerit ἄσθαι, ἐσάσθαι, προεσάσθαι. Quae habet ἡκται et ἐῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab *Herodoto* scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ οἷα καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐνείκαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Ναξίους εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ᾤκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; in primis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμιων ἐισβολὰς ἐκκυαγωγήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι) ἐκτελέσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσθαι) ἀπαιρεθῆσθαι instauratum a Gronlaudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἐλαστώσθαι: maluerunt ἐλαστωθῆσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae* Τιμήσεται et *Piersonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ *GALEUS.* Quae *Gellio* vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιαῖος βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρᾳ σημεῖναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὃν addendum:) γράμματα λαβεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δεῖ ποιεῖν: secundum He-

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρα. Ἰωνίαν ἀπόστησιν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοί, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθεῖν αἱ νῆες παρέξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebeant optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a msstis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βραγχίδῃσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. c.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τερμερία) Auspiciis utor Sedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. ὁ πολίτης Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἰποίνει τῇ Μιλήτῳ) *Laurentius statum reipublicae Mileti constituit, haud plene. Ἰσονομίην et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives aequabilitas, qualis populari in statu. Maeandrius post Polykratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῶν προσκαγορεύω*, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖνες ἀπίσαν) *Expunxi [αὐτῶν] pronomem, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης --- ἐξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret; leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavi molimen ἔδει --- συμμαχίην τινὸς οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἔδει γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.*

4. οἱ πλεῖνες αὐτῶν ἀπίσαν) *Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπήσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa βῆσι, II. 36, 5. Αἰγύπτιοι --- ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξέσθαι abesse: hic contra, si abisset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.*

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De *Anaxandride* eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc *Anaxandrides* *Lacedaemoniorum* μόνος γυναῖκας τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ὤκησε. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διξάς ἰστίας οἶκε, ποίων εὐδαμῶ *Σπαρτηνικά*: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξέτις de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε σεωυτοῦ) Placuit scriptura, priore conmodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυσθέneos γενέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, ὀπτιμο *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers *priscorum* aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλου παντάπασι γένους τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἄπες, an furcillis eiiciendum: tot tandem conspirans *Codicum* imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (*Anaxandridae*) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνέβαινε οὐ τίττειν, ubi ἀρίστην vere *Steph. Berglerus*, quo καταθυμῖν doctissimus scriptor et *Nostri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in mssis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiecit ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id Schaeferi non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ σέο latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξεο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἔξεσις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσιος) Eustath. ἀποπεμφὴν γυναικὸς ἦτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνεσις τε δύνω ποταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄστωρ ἐν μὲν προέσει, abiiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud Clement. Alex. Paedag. II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόεσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάσθῃ. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, ἐξώσιος. Sequens ποιῶν οὐδαμῶς Σπαρτιτικὰ [lin. 11.] perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. Clementi obiecit Alex., Spartaie ἐπιτίμιον μονογάμιον, monogamiae poenam, sancitam olim proclenti, Stromat. II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. ἔφεδρον βασιλέα) Camerarii ac Porti haud repudio successorem. Putes Clearchi illud apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budaeum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab Ili. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθεῖ λόγῳ, sive communiore dictione σχοῦσαν ἐν γαστρὶ Pausaniae: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἴσχει, lucem praecedenti adsergit. WESS.

[5. συντυχίῃ ταύτῃ χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus*: „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49 - 51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furem (ὑπέλαβε αὐτὸν μανίῃ νοῦτος) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαρμότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis competentem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeceunte doctissimo *Viro Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (εὐτελέστερον) vocabulum ἀκρομανής indicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας ληδόν) *Tralaticium* est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. *Ecquis* in animum inducet, modo ληδόν, modo λεῶ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγε *Aldus* et *Codices* nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγε ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγε debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Annotat. Valck.*) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? *S.*

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτητάς ἤγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακοῦν Κλειμένει μένων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαὸν Σπαρτητάς, ἄγε. ληὸν Σπ. ἤγε dedit *Vir Cl. ex Med.* et utramque mutationem vocat *perelegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius *Homerico* et *Herodoteo* ἄγε? Ληὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant *νῆος*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληὸς, ὁ λαὸς, οὗ μνησται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηὸς, ναὸς, καὶ παὸς, πηὸς, ὁ ἐξ ἀγχιστείας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει τὸ Ληὸς. Apud *Hom.* πηὸς frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἐνίοις, αἰτ, δωρεῖ. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖτοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλλιστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Doricus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισσι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Doricum esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων*, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macaе*. *Carthaginienses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκαι*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλυες. Fortasse Μάχλυν, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἴαν τε τὴν Κολχίδα, αἶτ, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κνωξάει τε - - ἐπολέμει καὶ Μήδοισι. I. 27. 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελασθεῖς, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθειῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. *Pavii* Ἑλικώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorico consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα *Poëta* memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐν τῶν Λαΐου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Laïum saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, αἶτ: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντεσσὺν ἐνέκαττο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεος. Hic vellem aequae commode τῷ Λαΐου verum nomen a me posset substitui: longum Graec-

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom. I. p. 398 seq.* Nullus inter istos Ἀδῶς: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολύκλειτον καθ' Ἑλλανὰς γένος Ἰαμιδᾶν, *Pindaro* celebratum *Ol. VI. 120.* sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatus hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri *Tanagraei* pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεώνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Eir. vs. 1071.* vid. *Scheffer. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XII. c. 35.* Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φαῖς, Ἐρυκος χώρην πᾶσαν εἶναι Ἡρακληιδέων. *Dorica* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan. III. p. 247.* τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἐχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV. [lin. 3.]* memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro XII. c. 9.* ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμοὺς intelligere-mus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem *Grammatici* vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr. vs. 907.* Λαίου παλαιὰ θείματα: et *Electr. 343.* ubi τὰ μὲν νευθεύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiæ* collegit in uberiore *Grammat. Graec. §. 313.* quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adiici poterunt. *S.*

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) *Tyrannidem* occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatis* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.]* Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus lib. XII. 9.* paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* ætate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult. WESS.*
 11. τῶν Ἰαμιδῶν μόντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinium* castigavit *Faber lib. I. Ep. 19.* qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺ κλεῖτον καθ' Ἑλλάνους (verba sunt Pindari) γίνος Ἰαμιδᾶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντήϊα uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰρὰ [lin. 13.] τὰ οὐ προεχώρει χρηστὰ θυομένη Calliae: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὗτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὗτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ πού οὗτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnum censetur. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortellius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Siculo Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθηναίη ἱπωνύμῳ Κράθιν scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀνὰ μέσον δυὶν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράτιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθι ποταμὸς αἰνναὸς ἐστὶ, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίᾳ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quaeso Achaiae perennem amnem, αἰνναὸν ποταμὸν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crathis fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgilii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηρόταμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα φαίνεται πολλαπλήσιον ἕσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσται πολλαπλήσιη: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. *Συνέπλεον δὲ Δωριέϊ etc.*) Praeter populares Spartiatas nullos & veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συγκτίστας*: non certe *Atheniensem*, qualem nobis interpret praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθήναιος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatæ nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριέϊ - - σταλέντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter *συγκτίστας* est Θέσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακεδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθήναιος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic **CAP. XLVII.** periisæ traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formæ praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγεσταιών) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιμένετο τούτου τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρειω) Numero msstorum Πειθαγόρειω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Dorici ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambitioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπεχίρησε *Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Paeones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίοις. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμὸν) De Iove ἀγοραῖῳ vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἶχετο πλέων) Mendam agnoverunt docti homines. Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentius Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐωυτοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλέος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονται iudicemus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χάλκεον πῖνακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐντέτυκτο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πινάκιον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πῖνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στυάν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, *res sunt urgentes et praesentes*. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, *de praesenti rerum statu colloquentes*, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι τάδε ποιητέα εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τὰ καὶ αἰχμὴ βραχέα) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχέα numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αἰχμῆν δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεκρυτωμένα. Hic βραχέα, loco βραχύν. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδηνον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄρεν; Poëtarum, Apolloniū Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλέσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliās. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἀν' ἐχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἀν' ἢν θυμὸς, αὐτοὶ ἀν' ἔχοιτε. VALCK.

36. Κιλικίων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοι εἰσι, duo respicit *Herodoti loca*; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποίκοι, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum *Eudoxum*, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud *Steph. Byz.* voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπιν I. 188. tueretur τὸν Χοάσπειαν, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, *Strabo XV. p. 1059. A.* [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare *H. Vennema* ad *Danielis* Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit *Med.* sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat *Gronovius*: itaque mendosum Χοάσπειαν, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπειαν ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud *Eustathius* in *Dionys. vs. 1073.* De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae *Brisson.* egit de *Regn. Pers. I. pag. 158.* qui p. 60. iam dederat *Herodotea*. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta *Herodoti* loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. *Lib. IV. cap. 152.* divitiis cum *Aegineta Sostrato* οὐκ οἶά τί ἐστι ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent *Lampis* et *Charops*. *Theocritus Eid. IV. vs. ult.* τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις Ἐγγυθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνέμοισιν ἐρίσδῃ. Apud *Athen.* III. p. 75. E. *Lynceus Samius*: τὰ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter *Callistratus* p. 894., *Indi χαίτην* dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου *Τυρίας* ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate *Horatius Epoda II. 20.* ut gaudet insipiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit *Lambin.* ad *II. Carm. VI, 15.*, ubi viridi - - certat *Bacca Venafro*. VALCK.

[45. μάχης ἀναβλάσθαι) De hac dictione vide quae in *Var. Lect.* ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δι' -- ἄρχειν) Persimile vulgato est παρ-
εόν δι' οἱ ὑποχείρια πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque
alibi. Hic vero vehementer παρέχον δι' blanditur ob codi-
cum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρῆ-
χε ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε,
non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a
Porto. WESS.

Ibid. παρὲν δι' τῆς Αἰῆς πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex
scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρεόν. Euri-
pidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρὸν μοι, τῷδε δουλεῦσαι
ποτέ; Ipse Herod. I. 129. παρεόν αὐτῷ βασιλία γενέσθαι. Sed
multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat.
παρέχει apud alios interdum, imprimis tamen apud Hero-
dotum, notat ἔξεστι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III.
142., ἐμοὶ παρέχει νῦν ὑμῶν ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140.
παρέχει ἂν σφι -- εὐπετίως ἐξευρέειν τοὺς Πέρσας. In oratione
Candaulis, παρέξει, per παρέσται interpretatur Dionys. Ha-
licarn. qui nec ipse participium παρᾶσχόν in eundem ad-
hibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib.
III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὖ παρᾶσχόν,
et παρᾶσχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22.
526, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθεν ἐς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox
ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνον εὖ) Longe eos, qui de excel-
lente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach.
Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Cri-
tic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε,
Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap.
107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in cor-
poris cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum mori-
bus inmaniter discrepante, ἰσθῆτα ἔχων πολυτελεῖ καὶ τὴν ἄλ-
λην τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et
Suidas in Οἴκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐπέα λέγεις Λακεδαιμονίοισι) Advertit
animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπετία sive εὐπέτια,
cui, plures si suffragarentur, patrociniū haud abnue-
rem; suppedicaret enim Philosophus Eusebius εὐπειθὴν εὐπε-
τία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu
delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomodocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐπετία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. εὐπετία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat εὐπετία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐπετία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum εὐπετία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambizioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (εὐεπῆ λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐεπῆ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (εὐπετία) intelligi par est, hunc etiam scribam εὐεπία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσετήκει) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἅτε ἱκετῶν ἐπακούσαι, et H. Stephani παρεστῆκει. VALCK.

Ibid. ἐπακούσας ἐκέλευε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱκετῶν ἐπακούσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens; nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsur-

que adeo ad focum se contulit; id ἰσχυρῶς ἔσω ἄτι κεκτῶν : tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παρεστῆκει, assistebat, loco προστῆκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var. Lect. S.*

13. διαφθερεῖ σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, εἰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθερεῖ Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερεῖ σε ὁ ξείνος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgas, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, εἰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης; Legit-ne apud Herod. ἀποστήσης? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστὰς ἦς. Apud *Hesych.* vulgatissima vox Ἀποστά; auctoritate legitur *Aeschyli* munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλιον. Dorice φθαίρειν dicebatur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatæ filiola ξενύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐπύλλιον et κρεύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. *Theocrit.* *Eid.* V. vs. 40. φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώπιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste *Μενέλεων*, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μιλήσια: prout eius originem explicant *Zenobius* Cent. V. Prov. 57., quique dicitur *Plutarchus*, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς et παρασάγγας. In Xe-

nophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντιϋθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς στάθμους παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσιν comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν εὐζώνῳ ἀνδρὶ σταθμούς κατιστήσαντο, πῇ μὲν οὕτω, πῇ δὲ τούτων ἑλάσσους, οὐ μὲν τοι ἦσσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλυσ ποταμός· ἐπ' ᾧ πύλαι τε ἔκτισι) *Portas, πύλας, fossis aquae coercendae, et, si usus requirebat, emittendae caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, שערי הנהרות, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetae Nahumi cap. 2, 6. Hae in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal. IV. 19. Μέγα, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enormiter lapsu. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsus, qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris praeccludi transitus potuerit. S.*

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae* intelligit *Heeren* p. 831. quos si designare *Herodotus* voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in *Aldi Camerarii*que exemplis et mssis duobus Πύργης scribatur, debuerat pars ista *Salmasianae* disputationis ad *Solin.* p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πύργης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et *Eustathius*, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum *Schaefero* priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in *Matienis*: ὁ δὲ ὑπεριον [lin. 25.] alter vertitur a *Valla*. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinge itaque cum *Cl. Pauw*, οἱ δὲ ὑπεριον ἐκ Ματινηῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in *Matienis* scaturiebat *Gyndes*, de quo lib. I. 189. *WESS.* — Ille, ὁ μὲν πρότερος, *Viro* docto *Tigris* est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum *Larchero* et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit *Scriptor*. Esse autem illos maiorem minoremque *Zabatum* vel *Zabatem*, cum *Larchero* probabiliter statuit *Heeren*. S.

28. ἰσβάλλοντες) *Arch. ἰσβάλλοντι*, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In *Pausania* nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente *Galeo*, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibicine fulciatur, *Gronovius* docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰσι τέσσαρες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. *WESS.* — Tum in *Addendis* *IDEM* *Vir doctus* haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae *Kluitii* „coniectura, σταθμοὶ εἰσι τέσσαρες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmo- „rum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante *Kluitium*, explendam videri lacunam docuerat *De la Barre*, T. VIII. *Actor. Acad. Inscr.* p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

33. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκά καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis* *quadringentis* et *quingaginta*, quot se posuisse significat, accurate *stadiorum* collectio congruit, bene illi habent. Vitia in *mansionum* et *parasangarum* numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse *msstorum* auxilio elucenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ μεμνόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σῶσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐννεήκοντα) Critici ad *Comici* *Plut.* vs. 388. Κίχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰσὶ σταδία δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro σταδία δύο praebet στάδιοι ὁ sive ἐβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpret ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. ἐτυραννέοντο --- οὐδὲν ἦσσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* *Athenas* ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύεσθαι πολλὸν χρόνον ὑπὸ ἀνδράπων ἡλθίων οὐδὲν ἰσὺν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodium*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstraret, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἱταρμικὸν συμφρονῆσαι πολλὰς τυραννίδας καθύπευθε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectionem xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: *tyrannidis auctorem vel factorem* ἢ τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepo (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσω αὐτὸν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιῳ καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτη τέσσαρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiæ post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiæ tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', *Ἡρόδοτος* δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλῆθι δ' ἔων, i. ergo, tolera, et οὐδείς ἀνθρώπων ἀδικῶν fingeat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπεριθέμενος ὀνειροπόλοις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπιπτάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. B., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραῖων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρητιστάντων, ὑπὸ τῶν ἐξάντων ἀναστάντες. *Scholiasta* mstus hic *Herodoto* narrata respicit: ταύτους, αἶτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρίς.] De his egerunt Gephyraeis Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξιλαύνει, Γεφυραῖον γεγονέναι λέγων ἀνέκχθην τοὺς δὲ Γεφυραῖους --- Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπεισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσήγαγον διδασκάλια) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilus M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατέδειξον μετ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. εἴνα πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἰμοὶ δοκέειν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τούτοις ἰχρίωντο, κατέπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται Φοινίκες: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptio- nis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obli- tos Aristotelis Θυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοῖς ῥυθμοῖς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ ταῖς βίβλους διφθέρας καλέουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male iam postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem pellium rasarum, sive διφθερών, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθέρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Cassii Heminæ cap. xiii. eiusdem Pliniani libri. Βύβλων; porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βιβλόν; scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc βυβλίνων ὀπλων mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλοῦσιν) Vallam sefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthaec aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλόν ἐν δέρμασι γεγραμμένον videbatur incerto scriptori πρὶ Ἀπίστον, c. 3. conf. ad Palaeph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερών, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in Plauti Rud. vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Iovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, καμπύλαιος. Quae praeter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ χρόνιον εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφίας φησὶ ἐν τῷ ὄργανῳ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου)
 Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαιοτητι καὶ τοῦ ἀναθίντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἵστιν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in *Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730.*, non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De *inscriptis litteris* in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ionici* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a *dextera* in *sinistram* processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Γ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript. Herod. p. 54.* in *diversiora* tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Maffesium Antiq. Gall. pag. 168.*) approbatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulo: γράμματα θανυμαστὰ, ὡς *παμπάλαια* *Plutarcho* de *Socrat. Gen. pag. 577. e.*; namque additum ibidem, ἰδιὸς τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἰμμερίστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. *WESS.*

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) *Correxeram* olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc redisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod. pag. 167.* Quidquid a *Scaligero* super litteris his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq.*, consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat *xvi.*; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀρτικά γράμματα. De litteris *Cadmeis* *Plutarchus* T. II. p. 738. e. illas, ait, τετρακτὶς ἡ τετραὶς γενομένη παρίσχει: eidem p. 1009. e. εἰ παλαιὰ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb. p. 121.* In primo versu

legi debuit ad mentem *Salmasii* MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud *Pausaniam*; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. *ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν*: IV. [c. 17.] p. 420, 3., *γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα*: V. [c. 22.] pag. 435., *ἐλεγείων γράμμασιν ἔστιν ἀρχαῖον* (lege ἀρχαίους) *ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ*: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. *ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.*) Nisi ἰὼν ex prisco *ἔω eundi* notione, quae *Reiskii* opinio, censeatur, malletm ἰὼν cum *Slado* et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus* *Amphitr.* I. 1. 51., *Thebas* redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἔω conmutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (*μ' ἀνέθηκεν ἔω ἐκ Τελ.*) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] *ἡλικίην ἃν εἶη κατὰ Λαῖον* sincera sunt. *Amphitryonem* *Laio*, *Herculem* *Oedipodi* aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* *Bibliotheca* series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τὸ αὐτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis filio nomen habens*: non, *Hippocoontis filii*: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod *Reiskio* placebat: *filius Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντος: et *Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου*. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit *filius*, vixit *Oedipidis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλεας) Quos vocat *Ἑγχέλεας*, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo *Persas* designari putabat *Mardonius*, scribens ἐς Ἰλλυριόν τε καὶ τὸν

Ἑγχέλιον στρατὸν πεποιμένον. VALCK. — *Pausanias* lib. IX. 5. *Laodamantem*, ab Argivis victum, ἐς Ἴλλυριὸς ἀβίησσε scribit; de *Cadmo* antea, ἐς Ἴλλυριὸς καὶ Ἴλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἑγχέλιος: vere, sicuti ex *Apollonio Rh.* IV. 519. constat. *Sequentia* [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, *Gephyraei* autem cum in suspicionem venissent, verterat *Valla*: hinc quid ille legerit, quaestio. *H. Stephano* placuit ὑποπτευθέντες, *L. Bos* ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore *Laurentius* fuit ex schedarum consensione; loci sententiam. *Cl. Gronovius* optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens *Gronovius*, βῆσιν istam latine sic convertit: *Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas*. In *Notis* autem idem *Gronov.* monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse insereri. *Wesselingius*, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem *Gronovii* ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab *Boeotis recedunt* graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta *causam* significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. *Intelligendum* igitur, *prae Boeotis*, propter *Boeotos* secessisse illos, id est, metu *Boeotorum*, sive a *Boeotis* coactos; quam in sententiam commodè *Larcher*, *les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes*. Sic φεύγειν ὑπὸ τινος, in exsilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec *derelicti* verti debuit a *Gronovio*, nec a *Larchero* his gallicis verbis reddi, *on les laissa alors tranquilles*. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt *relicti*, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant *eiecti*. S.

11. Ἀχαιῆς Δῆμιτρος etc.) *Cereri* Ἀχαιῆς, quae et *Gephyraea*, templum et sacra praetereo. *Cupidis* abunde labor *Io. Meursii* Lect. Att. V. 31. et *S. Bocharti* lib. I. *Canaan*. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Λεῖψυδρίον. Sic scribitur apud *Hesych.* hac voce et alibi, et apud *Suid.* in Ἐπὶ Λεῖψυδρίῳ: item in *Scolio* apud *Athen.* XV. 695. z. et apud *Etymolo-*

gam p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψύδριον) utique damnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paeoniae, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρτης Lipsydria locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Heyschius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνητος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem Lipsydrium Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνητος iure hoc refinxit loco L. Küsterus, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrium rem pessime cecisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Πάρνητος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera L. Küsteri, Cl. *Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae Küstero, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16.; *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βωμός Σημαλείου Διός dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaleus* Iupiter *Gyrado*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰημαλείου pluuii Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solempni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμαίου Διὸς. *Probus* in *Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus*, ait, *aram Iovi Icmæo (Icmæo) constituit*, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) *Argonauticorum a Varrone Atacino*: nobis superest, quem *Varro* interpretabatur, *Apollonius Rhod.* cuius Aristaeus II. 524. βωμόν πόλῃσι μέγαν Διὸς ἱκαμαίου. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Παρνηθος, a *Schaefero* in contextum receptam, tenuit etiam *Iacobs*, hanc Historiarum *Herodoti* partem *Atticis* suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium *Herodoteorum* scripturam, ὑπὲρ Πασιονίης, defendens *Larcherus*, ex *Harpocrate* voc. Παιανιῆς καὶ Παιονίδας coll. cum *Pausan.* II. 18. p. 151 seq. eodemque *Pausan.* I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et *Plutarch.* (sive quisquis fuerit auctor *Vitae X. Oratorum*) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιονία fuerit nomen: Situs fortasse hic pagus erat in radice *Parnethis* montis, eamque ob causam auctor ille, e quo *Grammatici* a *Viris doctis* citati sua hauscrunt, *Lipsydrum* ὑπὲρ τῆς Παρνηθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Παρνηθος. S.

14. τὸν τὸν -- τὸν τὸν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in *Pisistratidas* fuit, testibus *Criticis* ad *Pindari Pyth. Od. VII.*, collata: qui quidem cum *Olymp. LXIII. 2.* patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, *Dodwellus Annal. Thucyd.* pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors *Amasidis*, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, *Delphis* ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero *Pausaniae* doctrina de templo Delphico *Olymp. LVIII. 1.* exusto, in *Phocic. cap. 5.* Quae de *Pisistratidis* autem *Pindari Scholiastae*, modo tamen veritatis concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur *Pisistratum*, quo modo *Pisistratidae* deponuntur saepius. Vide ad *Comici Vesp. vs. 500.* WESS.

18. πωρίνου λίθου) In *Iungermanni* exemplo Παρίνου οπε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol- luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed. Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Hardui- nus* citavit, *Theophrastum* περὶ Λίδων pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Λα- κεδαιμόνιοι; requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen- tiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impegisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox lin. 4. pro χρησόμενοι, praeter necessita- tem, χρησάμενοι invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρημάσι etc.) *Herodotum* se- quutus *Schol.* mstus in *Aristid.* Panathen. Ἰππίας, αἰτ, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τοῦτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαιωνί- δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὅς τὴν Πυθίαν, τοῦτίστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corri- gitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τοῦτίστι τὴν ἐν Δελ- φοῖς) ἰέρεϊαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρηῖσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae- monii* [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμέλιον μετὰ στρα- τιάς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. v.) ora- culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissi- mus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pec- unia corruptam non dubitavit ut *ψευδόμαντιν* traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* Περίαλλαν τὴν πρόμαντιν ἀναπειθεῖ ταὶ Κλειμένης ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Sec- undum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὤνήσατο. Quin iam olim a *Lycurgo* le- gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρημάσι πεπεισμένη αἰὶ συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. *Donis* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [*lin. 9.*] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ Θεοῦ πρεσβύτερα ποιοῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates *Platonis* in *Apolog. p. 29. c.* ἐγὼ ὑμᾶς, ait, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πίστευμαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap. v, 29.* In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. *VALCK.*

4. *προφέρειν σθε*) Sugillantur a *Plut. de Malig. p. 860. d.*, ac si καλλίστῃ καὶ δικαιοτάτῃ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, *Themistoclem* (quem propterea laudibus in *Vit. magni viri fert p. 116. F.*) consimiliter *Pythiam*, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, *Græcorum* plures. Qui mox [*lin. 8.*] ξείνιοι τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgariore dictione ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. *WESS.*

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἄνδρα *Κονιαῖον*) Nullam in *Thessalia* eiusque vicina urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perræbis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. *WESS.* — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα *Κονιαῖον* dicens, indicare videtur extra *Thessalam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero* *Κονιαῖον* ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd. p. 666.* memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam *Thessalis* intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpres ostendit. *S.*

23. εἰς τὰς νῆας κατέειξεν) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ πῆχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ πῆχος κατήραξαν τοις. *Noster* V. 106. καὶ ἐπαράξαντες σφαις εἰς τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατείρξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. *WESS.* — Conf. *Notstrum* VI. 102, 2. ἀπειργμῆτους ἐν τῷ Πελ. τίχῃ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ ταφαί) *Unius Anchimolii εἰς τὰ ταφαί* numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ ταφαί τῆς Ἀττικῆς; Ἀλωπικῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλίου τοῦ ἐν Κυνοςάργει. De isto *Herculis* fano *Meursius* egit in *Athen. Att.* lib. II. c. 2. Ex hoc *Herodoti* loco situs *Attici* pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschinis Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. *VALCK.* — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφή, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ τὰ ταφαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii* et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag.* II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. *VALCK.*

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sic uti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, *Cl. Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς *Τομύριος* ἐλᾶς lib. I. 207. et *Poëta* *Iliad.* v. 601. ἰθὺς *Μενελάου* κυδαλίμοιο *Hie*, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω apud *Stob.* *Serm.* XLIX. pag. 356. Stragem equitatus *Tessalici* sociorumque *Hippiae* explicat in *Lysistr.* vs. 1154. *Comicus.* *WESS.*

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo *msstorum* silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσδέκοντο ἐπὶ σφᾶς τὸν στόλον τοῦτον ἐρμῆσθαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [*lin.* 7.] ἡ αὐτὴ αὕτη σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίξουν. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τείχος Πειρασικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud *Thucydid.* lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἤλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέμενοι, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, *Thucyd.* I. 89. *Lycurg.* contr. *Leocr.* p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. *Demosth.* de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεξέθεντο τὰς θυγατέρας παῖδια εὐσας εἰς Ὀλυνθόν. Ubi iubet *Aeneas Poliorcet.* c. 9. ζεύγη ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προσείκους, morem antiquum et verbum illud declaravit *Casaubonus*. Quae de *Pisistratidis* paulo post dicuntur, [ἀρξάντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτια etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt *Periz.* ad *Aeliani* Var. Hist. III. 21. et *Bouhier* Diss. sur l'Hist. d'*Herod.* cap. 14. VALCK.

12 seqq. εἰς Σίγειον etc.) Vide *Terpsichores* c. 94. et *Thucydid.* VI. 59. Annos *Pisistratidarum* tyrannidis *Aristoteles* Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa *Pisistrati* computatione exiliorum nata. Io. autem *Meursii*, annos istos *Hipparcho* et *Hippias*, patris ratione non ducta, tribuentis in *Pisistr.* cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a *Bouherio* Diss. *Herod.* c. 14. et *Ed. Corsino* Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima *H. Valesii* cura ad *Diodori* Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. *Euripid.* Med. vs. 419. οὐκέτι δυσκίλαδος Φαίμα γυναῖκας ἔξει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινα

φάτω καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. αἰτάρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰάθει, αἰτ., παραμυγνὺς πίστεως ἕνεκα τοῖς ψόγοις ἱπκαῖνους τιναίς. Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτήρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομποιούμενου τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem παρῶν, et Iovem ἑρκῖον: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διός, κοινὸν ἀπάντων Καρῶν, οὗ μέτεστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴση. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μείρα θρέψεσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφύλετευσε ξένους καὶ δούλους μεταίκοις: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μεταίκοις. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἴπας εὖ κατὰ ξένου μεταίκοι. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τισσάρων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) δειδιῶς μὴ ἐν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουληθεῖσα τυραννῆσαι, προσηπορήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο Φιδῶν, λαβὼν P'. ἡρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς Φυλάς ἃς μέλλει κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἔλθων Ἀθήνῃσι ἐποίησε δέκα Φυλάς, ἵνα καὶ, ἐὰν βούληται μία τῶν δέκα τυρανῆσται, μὴ δύνῃται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P' in I'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελέοντος nomen adfirmavit *Wess.* in *Diss. Herod.* p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελέοντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, παῖδων γε Λέοντος. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελέοντος ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Γελέοντες in Αἰγικόρως. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Γεδέοντες, quod ob vicinam Λ. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema Ione verba, et *Pollucis* VIII. 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* praescriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελέοντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiunt illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime Τελέοντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinioniones *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΛΗΤΕΣ, tribus *Cyzicenae* quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, *Milesiae* coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* commonstravit. Est quidem Τελίων virile inter Atticos nomen apud *Apollon.* *Rhod.* l. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκορις et Ἀργαῖδης in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελών. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustant; unde Γελόντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατριῶδες sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελᾶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελόντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem Φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ultī Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπέων εἴνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poëmata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θῆματα παραγαγεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poëtis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βασιλοφδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπὶ τῶν εἰρηκῶν, quae ad ἔπαισι βασιλοφδοῦς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone petuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνίαται) Ex *Herodoto* vicina enarrans *Eustathius*, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus *Herodoto* paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνίαται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκμίοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλείων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρίχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. *Artemisiae* τιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant *Porto*. Recte tuetur illud *Reisk.* in *Dionis Chrys. Corinth.* p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeecuntibus probatis codicibus, quibus et noster *F.* accedit, merito *Schaeferus* recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus *Homerum* prosecuti sunt *Argivi*; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργίους, ut est in *Epigr.* cdxvii. T. III. *Analect.* *Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λυστήρα) *Dio Chrys.* *Pythiae* istud responsum alludens *Or.* III. de *Regn.* p. 43. β. πολὺ δὲ μάλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώνιον τύραννον: unde *Casaubon.* ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λυστήρ* *Suidae* in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto *Sicyonius* iste *Clisthenes*; paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli* λυστήρ μορς, [lapidationis supplicium,] VII. c. *Theb.* vs. 205. At quidni λυστήρ, tyrannus, φονὴς, οἶς lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. WESS. — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S. *Ibid.* ἐκείνον δὲ λυστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἶποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ „αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα“ πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, „ὅ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώμιον τύραννον: respicit oraculum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyranno. *Herodotus* *Terpsichore*: — — — ἐκείνον δὲ ληστῆρα. Editiones *Herodoti* praeferunt λυστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta *Regem* inter et *Latronem* videbatur oppositio: de se et *An nibale Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο: ubi τοῦ — — — ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πάνυ. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensi* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: λυστήρ, ὁ καταλεινοῦναι ἄξιος, τουτίστι λυθοβολῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* coniicerentur, βάραθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὄλιθος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβε, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* Κ'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐκονιδίστους vocasse φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem λυστήρ proprie idem est ac λυθοβόλος: atqui hoc ipsum, sive λυθοβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Ληβόλε, λυθοβόλε, ἄξιε λυθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque ex-puto: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*, *Astacides* *Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In appellativo nomine, pro ἀστακός, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatā ὀστακός dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μηκιστία --- Τυδεία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλεία, Ὀδυσσεύς, Περσεία, latine scribentes *Achilleus*, *Ulysses*, *Persen.* Forma nominum fuit Aeolica, Πίρσκη, Ὀδυσσέης, Ἀχιλλέης: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur *Μενίστης* et *Μενισθεύς*; Ἀντιφάτης et Ἀντιφατεύς. VALCK.

30. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, *Sicyonios tragoediam invenisse primos, Athenienses consummasse*: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. b. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυωνιοί, τηλεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis ante Thespim Adrastus Sicyone honorari potuit.* Ceteroqui *Thespis*, tragoediam *Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene tyranno iunior* est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti cultu* vetus ante tyrannum usus, ex *iuvenis poëtae* rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra *prolepsin* quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinatur *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nomen *terminationem* significari in -άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt ῥάται, Ὀνιάται et Χοιρεάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατιθεὶς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γιλοῖότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὕς, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adicere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετέπειτα μίντοι etc.) Quae de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Dorien-sium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuantur. WESS.

12 seqq. εἰς τοὺς Ῥαλλίας καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλλίς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνις: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quantum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλούς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου - - ἡ γῆ Σικωνία, καὶ Σικωνὶ ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλλίς, sive Αἰγιαλῆς. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἔτιρον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ - - Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδός - - οἱ οἱ ἴσαν βασιλεύτορες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omisum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀπωσμένοι πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepissem Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε ἰς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vall. Ergo ne decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δεκάφυλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Pastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δῆμους ἰς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum; etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἦν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἦν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῶν κατύπερθε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιῆται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκήσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προστίμεθα αὐτοῖς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δίκαι δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένειμε ἰς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλίσταται Κλειομένηα) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes* στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primam quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὑπεριον δὲ Ἀθηναίων χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκατεργασάμενος. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit *expeditio*. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειομένηα εἶχε αἰτῆν φοπᾶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξέβαλε Κλεισθέnea, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* *Cleomenis* *expeditionem* adversus *Athenas* susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγίαις [lin. 8.] et *Κυλώνιον ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἦν Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

σις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπον καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος καὶνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλῶνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρόνης) ἐξείργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotationumculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graeculi*, minime digna quae viros excerneret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διγνήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνειαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγέλασεν ἑθαῦτα, λέγοντες; περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, αἰεabant, ἐγέλασεν ἑθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλὰ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέρω - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰληρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione princepe. Nobiliss. *Palmerii* *Ναυκραρίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim *Ναύκραροι* fuerint, praeclare *P. Leopardus* Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde *Mausaeus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικὰ* commonstrarunt. Cur autem *ἐνεμον* placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ περὶ τῶν *Ναυκράρων*) Ut *Magistratus* antiquitus *Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία Ἀρχουσι τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνεία Ἀρχοντες ἐπραττοῦ. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκράων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum *Thucydidem*. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. εἰ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέθεσαν τῆς Ἀθηνᾶς ἱεῖρας τῶν Κύλωνι ἐμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατελθόντων. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνατίσσει, pingendaque ὑποστιγμή post Ἀθήνας. *Cylonei* dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχέγγουν alia in re *Dia Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - ἰφ' ὃ μηδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱεῖτην ἐχέγγουν Ἐὐρύου μὴ κακὴ φύλασσει, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum locum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρκείου [ἔρκειον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδεὺν ὑπερορᾶς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocles* *Philoct.* 1256. Ἐξιδ' ἀμείψας τάσδε πετρήεις στήλας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* T'. 100. WESS.

22. ἐξίπικτε μετὰ τῶν Λακιδ.) Huc spectat *Aristophanes*. *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ Κλειμένης, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἄλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνίων, Ὡρχετ' ὅπλα παραδούς ἐμοί. VALCK. — Ἐξίπικτε *Valla*, a proposito decidit; excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐν Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Μοχ κατέδρασαν τὴν ἐπὶ Θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεὸν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in Timesitheo *fratrem*, quaerat, spero equidem. Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν Herodoto restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a Clar. *Wess.* firmata in Diss. *Herod.* p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* Laurentius ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφὸν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφὸν ex Nob. *Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν, Isagorae amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφὸν et Δελφὸν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de *fiducia animique praesentia*. Λήμμα, *captura* illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam Florentiae auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confet ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφι Λακεδαιμονίους --- ἐκπεπολεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακεδ. perperam vulgo inserta, a nobisque abiecta, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam vocolam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφον) *Suidas* προφανῶς ἔλγειν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἤγει: ubi Cl. viri *Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck., T. I. p. 492. num. xxi.] συγκαρφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφῶσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσβαλεῖ εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph. Lys.* vs. 273. qui τὴν ἀνρόπολιν κατίσχει, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφειδὺς ὑπόσπονδος, ἀπὸ τῶν οἰκαδὲ πάλιν Ἐλευσίνα κατίσχει: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών: ubi per πόλιν *arx* est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι - - ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph. Plut.* p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) *Scholiastes* vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum - - in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ῥοισίας) *Harpocrationi*, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ῥοισίας πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ῥοισία, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ῥοισίων καὶ Ἐλευθερίων, urbium olim Boeotorum, ἐπείκεια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab Eleutheris

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οὐδὲν αἰτίουσι καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς, qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. *Oenoë* pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Bocotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. Huius pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter *Oenoën* et *Hysias*, praeter *Eleutheras*, mons *Cithaeron* interiacebat. *Plataeis* *Thebas* abeuntibus ad dextram erant *Hysiae* et *Erythrae*, quas omnes *Boeotiae* contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθραίων, (non Ἐρυθραίων, *Erythraeis*; sed *Erythris*;) κατέβαινε δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Κιθαιρώνος περὶ Ῥοιάς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* primum viam ingressi, quae recta *Thebas* ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter *Cithaeronem* versus flectebant ἐς Ἐρυθράς καὶ Ῥοιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας κατέβαινον Ἀθήνας διὰ τῆς ὁδοῦ: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ῥοιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de *Hysiis* *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κιθαιρώνας λέπας Νίρβην κατωκῆκασιν. Ex *Harpocr.* constat *Boeotiae* Ῥοιωῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte *Cithaerone* pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φωλῶν

se pro Ὑσιᾶς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβλάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντες: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀπαλλάσσοντες: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. instus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἄτε δὴ εὐσιβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειομένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πράγμα ποιῆν ἐπιχείρουσι Ἰππίου (Λακεδαιμόνιοι: hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένου δὲ τούτων τοῦ ἱέρεως) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes. et ὑποφθαί; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrent, ἐπιμαχίας δέοντες. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκύρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλῶδ. pr. τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκύρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλεῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα ἀπὸ πλαγίῳις ἐπιζυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnacος Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliares solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (ὄντες,) καὶ γὰρ παρὰστῆται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Πρωτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρωι ἐπικλητοῖ σφι ἰόντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demar:ti secessione violata, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutares: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὡς οἱ Διοσκύροις συμμαχῆσόντες.

ἤκουεν. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacædaemonii sibi persuadent, Διοσκούρων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρεῖν τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπεδίδοσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν εἰδόντο: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὴ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς βοηθοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτείων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. v. Χαλκιδέων δὲ τοὺς ἰπποβότας λεγόμενους, πλοῦτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰπποβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρείως ἵπποβάται, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρείως ἵπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρέων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus proignui facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβάται ἐκαλίουτο οἱ παχέες) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἱπποβάται δὲ ἐκαλίουτο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. repe-
 riebat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβάται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβάται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illi Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρχατοτροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμόροι, qui Syracusis et alibi, γαμόροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentior eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πέδας δῆτ' ἀνέβησαν) Herodoteum ἐμπέδησαντες monstrat non esse deterius ἐν πέδασι δῆτ' ἀνέβησαντες, quod hic habet Arch. Istas πέδας in arce dedicatas memorat hinc Schol. in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέβησαν τε τοῖς παῖδας (τὰς πέδας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδθησαν, καὶ χαλκίς τεθρίππου (leg. χαλκοῦν τέθριππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Istaε πέδας ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεῶσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχέων περιπεφλουσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, ἢ περιφλοιζίν: περιπεφλογισμένων forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦν σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πέδας, ἐν τῇσιν ἰδεότατο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἔσαν σῶαι ἐν Τεγέῃ, περὶ τὸν νότον τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. δὲ μιν ἐως ἀποτιμησάμενοι) Pollux δὲ μιν ἐως legit, sicuti εἰκοσίμινως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχέων περιπεφλουσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλούει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλὺσίν τι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχλυνθίντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλὺθίσσης ex ἀχλὺοίσσης. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὕβριν χεῖρ σβετύνειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et curvus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pauzan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Conaionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μίσσῃ ἀγορῇ πολύφημον ἐκίσθη: ad quae *Hesychius*, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουν ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigüe respondet. WESS. — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενῆσαι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνευγχεῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, 'Ἀσωπίδες' καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολεμοῦσιν 'Ἀθηναίοις ἐκπεσιῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι συμμαχούς' δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπεῖθειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουρούς αὐτοῖς ἐπιπέμπουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδον, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄρουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiacem, Oilei F., inpetrarunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χάριν κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. *Plutarchus* certe pugna Salaminia *Aeacidas* παρακλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλέοντο Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπίκλητοι Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμῶς ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotyichidae ἢ ἐς τὸν Δημάρετον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς ἔχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, καλεῦναι, καλᾶζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἐσινέοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐξικνέοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινέοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέεσθαι lib. IV. 123. Aroh., et ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινεδμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἐσινέοντο) Neque Ionice dicitur σινέεσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἐδηλέοντο, scriberem ἐσινέατο: hoc Ionicum pro ἰσίνοντο: ex utraque forma conflatum ἐσινέοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἐσικνέοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπεδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἐσινέοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἐσικνέοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in εω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in ησω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ε ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχρη ἡ προσφειλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσοφειλομένη, adaucta? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοιῷδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμῖς τε καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud Pausan. memoria; et *Auzesia*, Αὐξήσις, in Themistii Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive bonam *Deam*, ex Festo optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρρήτοις ἱεουργίαις apud Epidaurios c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαμῖς τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμῖς nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλῖς, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud Herod. dictam scribit Αὐξήσιν. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cuius editum exemplar utrobique Δαμῖαν nobis offert et Αὐξήσιαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταμῖαν bis nuncupat, sive Ταμῖην, Scholiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Panathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμῖς καὶ Αὐξήσις, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίαι λιμῶ διεφθέροντο· ἔχρησεν αὐταῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἐλαίων τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Διμήτρος καὶ Κόρης, Ταμῖας καὶ Αὐξήσις. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. Herod. VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret Epidauriis, iussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti θεῶν Καρποφόρων, qua adpellatione Tegeatae Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἦν εὖ προσημνεία· πλὴν τοσούτῳ γε, ὅτι εἰδόν τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἑλευσίιν θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖης: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δῆμῳ, fruges daret, et Αὐξησίῃ, alimentaque mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud Macrobian. Saturn. I. c. 12. p. 245. *Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est.* VALCK.

7. πότρεα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποίεωνται, quia αἰεὶ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικαῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληθώμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότρεον βίαν φῶμεν ἡ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνους τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνησι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πάνυ, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspiciorem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἱρής ἐλαίης, ob proximam sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίης ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELING. in Addendis.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' ὅσον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἔπακούω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσσω -- φύτευμα --- Ὅ τῃδε θάλλει μινίστα χώρα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνησι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνησι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 153. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos. Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθαναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας - - - ἐίδουσιν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινήται Ἐπιδανυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας; etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπιδανυρον ἐίδουσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cgebant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemnitas erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληλομένους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον καταλείπει τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι αἱ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια: et Aristid. T. II. p. 129., δούναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebeendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὲ ἰόντες διαφοροί) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροί in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγυλλαίοις. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμισαν c. 98. et ἐκόμισαν ἐς Ἀμαθούνα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeef. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντες καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσανται cap. 85, 6. media verbi formā. S.

[18. ἄρρητοι ἱερογύαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνίθεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξύν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμνήιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήισαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξύν pro συν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaefero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνήκται, ξυμμίμικται, ξυνεστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in συν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξύν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τούτους etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tibicine; τούτους tamen urget morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aeginam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *ἱπυῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *ἱπυῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἐπεὶ πειρᾶν*, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce *Ἀπαρέμματα ἀντὶ τῶν παρατακτικῶν*. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τοὺς, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit *triremem* --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: *ἀποσταλῆναι τριήρει μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τοὺς, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κενοῦ καὶ ἀπικομένοις εἰς Αἴγινον, τὰ ἀγάλματα ταῦτα* --- *πειρᾶν ἐκ τῶν βαθρῶν ἱκανοσπᾶν*. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλώτων --- *ἐκπέμψαι*. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τοὺς, ἐπεὶ --- *πειρᾶν*, requirebatur aliud verbum ad τοὺς relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τοὺς ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, *τούτους ἀποπεμφθέντας* --- *καὶ ἀπικομένους* --- *πειρᾶσθαι* etc. Πειρᾶσθαι dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus *ἀποπεμφθέντες* et *ἀπικόμενοι*: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπιμῶθ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi *πειρᾶν* h. l. ex παραδιορθώσει natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum *ἐπειρώντο* in *πειρᾶν* mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἄλλοφρονῆσαι) ὑπὸ ἀν' ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκιμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, caussam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἄλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. Ψ. 698. καὶ δὲ ἄλλοφρόνεις ἔντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in *Passion.* vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρέται τὴν γνώμην, αὐτεῦ μένοντας διανυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἑμβολὴν διεναυμάχουν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγινάην) Videlicet νῆτον. Alibi ἐκ' Αἰγίναν, ἐς Αἰγίαν III. 131. Venit inde Αἰγινάϊος, Αἰγινάϊη, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦκειν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένας δὲ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ἐπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ᾗγησάμενοι τὸ πραχθὲν, περιεῖλον τῶν γυναίκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντεύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in Annalibus Samiorum: conf. Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινετῶν πειρατινομένων, στρατιῶν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἐσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτέων εἰς τὴν Ἰάδα: et ἐσθῆτα Δωρίδα mutatam voluerunt εἰς τὸν λίνον κιθῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάξειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ'. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησι, κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνα, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. Pythaeetus apud Athen. XIII. p. 589. f. Periandrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ἄνοχος ταῖς ἐργασίμοις) ἐρασθὲντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περόνατρες et καταπτυχῆς ἐμπερόναμα dicitur Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et Spanhem. in *Callim.* hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud *Theocritum* loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίνθιαί τιμὰς ἄνωθεν - Πελοποννησιὶ λαλεῦμις. De civibus suis Hermocrates *Thucydidis* pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ ἴωνες τὰδε εἰσιν, --- ἀλλὰ Δωρεῖς ἐλευθέροι, ἀπ' αὐτονομίου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox *Wess.* ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσωσι, nec non ἐσθῆτα μεταβάλλειν, ex *Pavii* et *Reiskii* iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. *WESS.* — Inter ζημιώσωσι et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat *Schaeff.* eumque secutus *Borheck*; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in *ed. Wess.* et superioribus, consentientibus mssis cunctis. S.

19. τῇ Κορίνθιῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. *Machon* in *Athen.* lib. XIII. p. 582. v. de scortillo *Glycerio*, Κορίνθιον παράπηχυν καὶ νῶν λήδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνεον κισῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulâ, ne plane nudas se darent, nectebant, teste *Aeliano* Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in *Schol. Eurip.*, seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod *Clementi Alex.* Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a *Sylburgio*, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτω, δωρίζειν ἐπεὶ καὶ Δωρεῖς οἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, ἰωνίζουσιν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποκαίνοισαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. *WESS.*

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.) Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἶτ, ἐν τῇ εἰ, τῶν ἱστοριῶν ἰόμενον Φησὶ Δίεσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν πρὸς Φέρειν πρὸς τὰς Θυσίας, μὲν δὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata *T. IV.* nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ προχοῦ, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὔρε, Κλεινέτατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες; (κεράμια ποτήρια) αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal. V. 21., Eratosthenes*, αἶτ, in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν ταῖς θεαῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λαδοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur, XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. *Neaer.* pag. 751. adde *Meurs.* de *Pop. Att.* in Ἀνάφλυστος. **VALCK.** — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμική vel κεραμίτις, alia γῆ σμηκτική, alia σιδηρεῖτις, σηματρίς, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

addiciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλαίδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero. ἐξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. **WESS.**

5. ἰδόντων τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, διακαύον, et huiusmodi plura, sese offerant, placuit nostro praeiudicio ἰδόντων. Egregium porro [lin. 8:] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. **WESS.**

15. τίμεις ἀπὶ δεξιῶν) Praecedens τίμεις ἀποδείξαντες [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τίμεις οἱ ἀπὶ δεξιῶν ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανείῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐπιπόνθῃς πρὸς Καμβύσῳ ἀνάρσια. *Portus* plura. **WESS.**

CAP. XC. 14. τοὺς ἐκτεντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. **WESS.**

CAP. XCI. 3. νόῳ λαβόντες, ὡς ἐλευθέρον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κινδηλοῖσι μαντησίῳσιν ἐπαρθέντες ἄνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχειρίας παρῆξιν ταῖς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους) has voces e scholio natas atque eiiciens arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρίδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. *δύμῳ ἀχαρίτω*: ut habent *ἀχαριτώτατον* VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus *Lacedaemonios*, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., *νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἔσσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα*. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem*, quem sibi certe nolebant *ἀντίβηπον*, *oppressum a tyranno*, futurum *ἀσθενὲς καὶ πιθαρχέσθαι ἔτοιμον*, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. *κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος*) Tum illi *ἰθελοκάκεον*, *ὡς δεσπότη ἱγναζόμενοι*, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. *ὑπὸ τοῦ τυραννίδι* pergenti manum iniicit. Non sunt ignota *ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλάσθαι* Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., *οὐν δ' ἐκ θεῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384.*, conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox *πιθαρχεῖν* ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. *Portus* mediae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abreschio* consentiente. At illa vide, [lin. 8.] *ἐς δ' καταφεύγουσι οἱ Πισιστρατίδαι*, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide *Var. Lect.* Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. *δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται*) Varie exponunt. Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget*. Stephanus, *atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget*. Post eos Portus, *superbiam spirans, crescit, non inconcinne*. Quibus omnibus *φύσας* per syncopen vice *φυσήσας*. Quid si pictum olim *φυσας* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? *Μεγάλα φυσῶντες*, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., *πολιτικὸν φύσημα*

Φυσῶντι; Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν, Φύσῃ Φρίνας; neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χεῖρον Φύσας Φανῇ Φρίνας ποτὶ. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur secundum Porium in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκῆν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίασι δὴ βροτῶν οὐδὲν γεγῶσι βλοπον ἄγνωστας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσῶν. Ἀνδρῶν πολιτικὸν φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσων οἱ Λόκωνες ὡς ἀπέρητοι ποτὶ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρίνας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρίνας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν Φύσας αὐξάνεται est famam nactus augeat. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-
Herod. T. VI. P. I.

etionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. *vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens*. Tum, quod adiicitur verbum *αὐξάνεται*, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, *maiores quotidie sibi spiritus sumit*; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, *magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget*. S.]

23. ἅμα ὑμῖν ἀκείμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκείωμεθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo*. Ipse lib. III. 40. τρέψῃ τῷ ἐξ ἡμεῦ ὑποκειμένην ἀκίο: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκείσασθαι τὴν ἀμαρτάν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκείμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] *Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μόνοις δὲ ἀκείται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκείται*. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπιλόμεθα, quod auctius ex *Med.* accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito *Plutarcho* II. p. 860. F. Σωκλείους δαλδόντος. [Nunc quidem et apud *Plutarch.* Σωσικλείους editur, et mendose Σοσικλείους olim in ed. *Francf.* 1620. Vide ed. *Hutten.* T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contrahantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγένης, et similia. Σωσίπατρις vocatur in *Ep. ad Rom.* xvi, 21., qui *Act. Ap.* xx, 4. est Σώπατρις, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρις: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεσσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεικοῦνδος καὶ Γάιος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt *H. V.* et *Adr. Heringa*. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὃ, τε οὐρανός) Auscultavi *Eustathio*, *H. Stephano*, *Porto*. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscripsit *Ovidianum*, *Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc.* WESS. — Vide nostram *Var. Lect.* S.

3. et seqq. *Prima Corinthii Sociolis oratio*: Ἡ δὲ ὃ, τε οὐ-

μὲν δὲ ἔσται ἔπειθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴρωτος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κἄτω Γῆς εἰσιν ἄστροι, γῆ τ' αἴνισ' ἐς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ εἰν ἴσιν Τὰ πρᾶγματ', οὕτως εἰ πταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit *imperium popolare*, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσῳ πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἴσῃν καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγείται ἑαυτῷ μετῴναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae annotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρῶτανις, ὃς βασιλείᾳς ἔχει τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθηναίους, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἢ ὀλυγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλίγαρχοι. S.

20. εἰδίδουσιν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἔτιλει, οὐδ' ἀγοσθαι ἐξ αὐτίων. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμὴν: iterumque οὔτε γὰρ εἰν τοι δῶν θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδουσιν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετιδίδουσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξήν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγίται, καὶ αὐτὸ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. Nostrum I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλή) Ex *Helladio Photius* Biblioth. p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλή οὖσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem Biblioth. p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex *dicterio Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχεκράτης) Codicis *Ask.* Ἐχεκράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthus* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centaurus* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο) *Commodius* debebuntur commata post γυναικός et post ἄλλης interserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scripitor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδ' ἐξ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae* *Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὗς Τρῳάς, οὐδ' Ἑλλήνις etc. pro οὗς οὐδ' Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695,

γῆ δ', οὐδ' αἴηρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἴηρ etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοότροχον) Oenomai τίξει δ' ὀλοότροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοότροχους plerique Cudd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originationis apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοότροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomao, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοότροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a Villoisono in Scholiis Veneretis publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: 'Ολοότροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπέτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπύς [ὁ Γονυπύς ed. Vill.] δασύνει, ἢ ἡ ὀλοότροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστῆρατος· οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμάππιας Vill.] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανός δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὀλόν καὶ δεινόν. ἐπενθετικὸν δὲ τὸ περιττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δι' αὐτοῦ ἀναλογίσαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A' 52.) [καὶ εἶδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοότροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereae Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in Iliad. N'. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοότροχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in Vallae Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. Poenae, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίαν ἑκάστου ἀδικήματος ἰδικαίει: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. Strabo tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, αὐτὸν οὐ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡτίωνι γινόμενον) Ut paulo post legitur, ἰὼν συνφθόν τῷ Ἡτίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡτίωνι γινόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνήκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus. quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίθες τε τοῦμόν σφ' προσουδίσας πάλα. Sic eleganter, loco προτουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετίωρον, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei וַיִּשְׁחָקוּ 2. Reg. VIII, 12. et עָלַסוּ לֵא יָפֵן Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura. in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτούδιζεν Hesychius interpretatur κατίβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεμίλησεν τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. F. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελθὼν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδιάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσμιλάσαντες τοὺς τοκέας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. F. ὅν οἱ πεμφθέντες ἀνελθὼν νεογνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσμιλάσαντα aut προσμειδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. φέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνέοντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequae in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὲ καὶ ἐγένετο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἴνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λάρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορινθιοὶ κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντευομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadae insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδίξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis anceps, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδίξιον, *auspicatum*, quoniam Cypselus, τῷ πύθωνος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντευομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I, 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείω βίοις ἀναφερόμενος"

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαΐνον οὐδὸν
Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

"Ἠλυθεν εὐνομένην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
δάσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγών Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφοιπολεύει

Ἡσιόδος, Μοῦσῃσι τετίμενος ἀθανάτητι· etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, εἰσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχόν (vel σπῖος) εἰσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma εἰς Τροφωνίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisset videretur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrabile, (εἰς) πολυστεφῇ μυχόν, Aeschylo dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κύψελος Ἡετίδης) Oenomai Aiaxίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡετίδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κύψελος Aiaxίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύψελος Αἰετί-

δης, *Aetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡρίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, πνεύμας: etc. Nusquam inveniuntur ἥνεμος, ἥμαθος, ἥπτός. Ionice quoque, et passim poëtis, aquila dicitur Αἰτός. Non itaque patronymicum Ἡρίδης, sed ab Αἰτός formari debuit Αἰριδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰτός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λέοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt *Bacchiadae*, Αἰτὸν esse τὸν Ἡρίωνα. Ab Αἰτός autem Αἰριδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡρίων nasci potuit Ἡριωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad *Alexandrini* fortasse *Heractidae* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. acque ab Ἀνθίμης formatum Ἀνθιμίδης, atque ab Ἀνθιμίων Ἀνθιμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συκοπὰς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol. in Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura annotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Ph.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παῖδων γε μὴν οὐκ ἔτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omitta *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τρυγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit. lib. V. c. 12.* *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. *Herodot.* p. 169. fingendo παιδων γε μὴν τίςτις παῖδες. Quae mihi quidem violenta videtur: τίςτις certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδίξιον est, et pro more ambiguum; huc, ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὧν εἰς οὗτος ὁ Περίαςδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successionem haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γε μὴν οὐκίτις παῖδες. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλέξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλεύσαντος postulabat διαπλάσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλόνον vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον alia figurà. At, quod in tot schedis διαπλέξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεός, γλυκὺν πλέξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habe: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διέπλεκε: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a Cl. *Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλέξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenaerius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. διαπλεύσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodo dictis sapienter respondet Athenagoras in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 31. et Suidae in *Κυψελιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλίξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλίξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretime vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῶν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut latine dicimus pertezere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστησάμενος τῶν πραγμάτων) Inpeditior structura Pavio et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα ἂν τρόπον τῶν πραγμάτων ἀσφαλίστερον καταστησάμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀνεποδίζον τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε - - τινὰ - τῶν ἀσταχύν ὑπερίχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμνε τῶν ἀσταχύν τοὺς ὑψηλοὺς τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσπαρῶν ὑπερέχοντα κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Perianthum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. I. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utilisque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodo tandem, γένει' αὖ ἰσχυρὰ πόλις, Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἥριος στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολιτίῃ νέους; Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινὰ τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab Aristotele non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἦν οὗτος ὁ νόμος ἐκάλουν τοὺς ὑπερέχοντας, μετισταίντες ἐπὶ δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenā, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνήσις ἔστω, [Laërt. IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιματότατους λυμανοῦνται καὶ διασπολεῖν: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

120. ἐς Θεσπρωτοὺς --- ἐπὶ τὸ νεκυομαντήϊον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄερον δὲ αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκυομαντήϊον αὐτῇ, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοσσικοὺς. Hesychius: Θεοὶ Μολοσσικοί· --- ὅτι ψυχοπομπῆϊόν ἐστὶν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκυομαντήϊον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteronom. c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. Samuel. XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περίανδρος. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσῃ ἐμίχῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταριχευτὴν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτω γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχῃ τις ταριχευμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχῃ τις νεκρῷ ταριχευημένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ: quibus Periandro non obscurum explicat Herodotus imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰανόν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissae Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθιῶν εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa μισγούν τε καὶ εἶναι γυνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati νεκρᾷ suo e cod. Med. νεκρῷ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, πᾶν istam sic convertit, cum Melissa iam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem νεκρᾷ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῷ non unī codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρᾷ vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad haec vocab. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρά neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ἄ, ὄν, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. Vallae lectio Codicisque Arch. καὶ τοιούτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιούτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ᾧ Λακεδαιμόνιοι. In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: ἡμέτερος δὲ αὐτοῦς τότε αὐτίκα δῶμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμέτερος αὐτοῦς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidi suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμόνιοις, verum μὴ σφίσι ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι: necum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμόνιοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφέως, ἐνθὲντος τῷ καμίνῳ ὅπερ ἦν ἐρμηνεία τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes Thucydidi subiecta Scholia p. 555, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμόνιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ

μὴν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἑκαίνων (τῶν βαρβάρων) - - - μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, dis tautόν. Sosis-
cles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte,
facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis
clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad nar-
rationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἰπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus,
ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίαν, potuerat relinqui. Sosiclem
ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis
elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρώτον γνώμην ἀπιδέξατο
ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum
pro ἐπιμαρτυρόντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτυρόντο mavult
Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis ad-
firmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἕλλας
στολή ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere pos-
sunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἰπαν-
τος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis,
iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debebit pati ut libe-
rae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως,
et πᾶς τις dedissent, suspicari poteras loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις
oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ ἴδρι) Hic etiam vir
doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiaῖα a pa-
tre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis
eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus
a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed
Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisi-
stratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre tra-
ditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut
suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. —
Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mityle-
naeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc
agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector.
Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις
ἐν τῷ Σιγίῳ Ἀχίλλειον: quod Berkelio displicere non debuerat.
Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in
Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. v. [p. 600. ed.]

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. *Arch.* repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρῑλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρῑλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμιον γάρ, ἔκ τε Ἀχιλλείου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet *Alcae*i carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur *Plutarchus* T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato *Pisistratus*. Haec istà si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et *Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod.* p. 165. *Herodoto* tributem et *Straboni*, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato *Strabo*; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit *Herodotus*. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam *Schol. in Aesch. Eumen.* vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλείδος χώρας *Diogeni Laërt.* I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. *Demetrius Scepisius* τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτευχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud *Strabon.* XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. *Casaub.* in *Polyb.* p. 168. [conf. *Lexicon nostrum Polybianum*, voce ὀρμητήριον.] Hinc *Herodotus* nostro capite 94. ἐπολέμιον,

inquit, ἔκ τε Ἀχιλλεΐου πόλιος ἐρμεώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συχρὸν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant Casaub. ad Strabonem, ad Aesch. Stanley, Menagius ad Diogen. Laërt. et Simson in Chron. ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἳ οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γενομένον, οὐκ οἱ δὲ κείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν — — γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque ulți una cum Menelao raptum Helenae fuerunt. Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in Var. Lect. De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. Wess. fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναίων etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. Alcaeus apud Strabonem XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερὸν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτὸν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλκιοτὸν, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae Herodotus innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ οἱ ἔντα δ' οὐχ. (Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλκιοτὴν ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in Caesiae Minervae templo Athenienses suspenderunt: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυοι Ἀθηναῖοι καὶ σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων. In Alcaei dicto ἀλκιοτὴν ex Pindarico usu, alia quidem ibi notione; quae ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλκιοτὸν Casauboni
Herodot. T. VI. P. I. H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κειῦσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. d. et Anna Comnena Alex. p. 59. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad Iyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτ. vid. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcaei carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κειῦσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκτορὶν ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἡ αὐτῶν. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτηριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφυγεῖ, τὰ δὲ αἱ ὅπλα ἰσχυροὶ Ἀθηναῖοι, καὶ σφεὶ ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliàs strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilocho: οὐ δὲ ᾔδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περικλῆς) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiariae, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adcesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adaspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἰῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἰῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειμπε ἰς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 15. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur sóοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλλέιν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλλέιν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ διαμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librariorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἑγγύς, prope, circiter) διαμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta; quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάμβιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor μελάμβιος, at virile Μελάμβιον nomen quaero. Codri pater Μέλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάμβιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχεκάκοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* Malign. p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας Ἀρχεκάκους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuipiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re *Homerico* vocabulo ἀρχεκάκοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχεκάκοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὗται οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. ε. p. 395, 19. φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ τοῖς Ἰωσι πεμφθεῖσαι εἰς Βοηθίαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. ὃς Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποσταῖσι βασιλέως ἀρχεκάκους τολμήσας προσιπεῖν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχεκάκους, sed ἀρχεκάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγὰθῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσιν ἐπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello praebuerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae caussae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum *Xerxis* coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμῶ ἡ Ἐρέξου γυνὴ θεραπαινίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργειάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἡ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰαδᾶς, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελείῃ) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελῇ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παίοσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παίοσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικέστο a librariis ad communiores sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετρίων πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. b. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum παρασιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδίδμον. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἥδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, *Sardium* acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Mallotes*. *Miletum* hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienes* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Milesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἐκατίρων διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim. Hymn. in Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* VII. Sap. p. 153. E. πολλά πράγματα παρασχὼν Ἐρετριῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπεισεν: errat interpres: πεδίον Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντος. Nobilius forsitan illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἴμοι ἀνκαλκείης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὀλωλε, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνεικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνεικαν. *Herodotus* I. 18. Χίοισι τὸν πρὸς Ἐρθεραίου πόλεμον συνδιήνεικαν, addita αὐξήσκει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. xiv. 4. στρατείας, --- ἂς κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνεγκε. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφέρεσθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφέρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρησος aut Κορησσός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe Epheso XL. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mssis revertit. Dixi ad *Diodorum lib. XIV.* 99. WESS.

[5 seq. ἐπεί τε --- ἀπίκοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπεί τε --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρέουσι αὐταῖς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit Atheniensibus *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικίου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta* de *Sardium acropoli* nota ad *Luciani* *Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὑπ' Ἀρισταγόρου τὰς Σάρδεις ἐξεπόρθησαν πεισθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuuisse videtur Ly-
sanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensi-
bus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς Σάρδεϊς στρατιᾷ κοινῇ (una
cum Ionibus atque Eretriensibus:) *παραβήσαντες ὄχοντο*: veri-
us tamen ἐλόντες scripsisset quam *παραβήσαντες*. VALCK.

8. ἐβύετο αὐτὸς Ἀγαθένης) Tot codicum ἐβύετο progres-
sum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis
numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno
Artapherne. Mox quidem se dabit *παρηγορέετο Onesilus*
c. 104. contra tabulas, in quibus *παρηγορέετο*. Gronovius ex-
pressit ex Med. VIII. 113. Themistocles *ἐκρίετο*, ubi *ἐκρίετο*
aut *ἡτίετο* alii libri. In eiusdem Uraniae c. 36. Arch. et
Vind. πάντα δ' *ἐπίστέετο* Xerxes, reluctantibus pluribus at-
que *ἡπίστέετο* offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei
fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμέετο singularem nume-
rum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc
forent modum: *ἐπεμπε Ἰδάρνεα καὶ τῶν ἰστροπατήγει Ἰδάρνης*
ὠρμέετο δὲ *etc.* Hydarnes nempe et illi quibus praeerat,
profecti sunt. Et haec propter ἐβύετα, quod Ionica magis
specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλόντάς σφας τὴν
πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent,
τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλ. σφας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structu-
ra utitur Aristoph. Avt. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ.
IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ
μὴ ἐκπεπλῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λη-
λατῆσαι ἐλόντάς σφας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ.
Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ
κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον *παραβῆναι*: quin
ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι
ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa
poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct.
vs. 1235. ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt
classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scriptu-
ram consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίεσχατα νεμαμένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα
περινομένου habet quo commendetur. Sed *περίεσχατα* lib. I.
87. sicuti τὰ περί τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod
subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius acce-
pit, ac si *παρέχοντος* esset; neque inprovidē, si quidem ἔχει

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erucretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφαινούμενον Σάρδεων ἱστοίμα χρήματα κομίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [*lin.* 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβέλης) Favet *Galeo*, Κυβέλης emendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὁρεστέρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτις αὐτοῦ Διὸς, "A τὸν μέγαν Παιτωλὸν εὐχρυσον νέμεις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. *Ades huc, ades Cybebe, fera montium dea*, h. e. Ὁρεστέρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in *Graecia* obtentus, quem [*lin.* 3.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum Gron- tenuit *Wess. S.*

3. ἀντιπρίμρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyse* ἐνέπρησι τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De *Graeciae* templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir *Magnus* ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad *Plataeas* iurasse perhibent, ab *Atheniensibus* esse confictam. *Theopompi* praeceptor *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecari, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπερησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἴ τινας (legerim, εἴ τι τινές) οἰκοδομήσαιεν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήσαντες ἐνέπησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιπρία ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant aequiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναόν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδα) Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδα recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλειόμενον σφέας πολλά δι' ἀγγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - ἐπικαλούμενός σφέας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλειόμενος. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I, 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοντος) Notissimus ex Pheretima historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρηγορήτο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] Portus, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώτης) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώτης) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπὶ χεῖρι λόγῳ μετάγειν καμεινον, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιῶτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστασιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστασιῶται non ignoti Herodoto. WESS. — Pro scriptura στρατ. in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσηκόμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσηκῆσθαι. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. Συρακούσαις πολιορκούντες προσεκάθητο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσεκάθητο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσηκόμενοι, ubi vulgatur προσηκόμενοι. πολιορκία προσηκόμενοι Thucydides est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοι γε οὐ καταπρόξονται) In Vallae Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inpune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem H. Steph. et Portus non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri huc a Gronovio debuisse Vallae interpretationem, Valckenarius etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in *Mediceo*, causam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro eis scribentes.] In *Eustathio* εὔξατο ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν ἀφείς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπῳ ponitur: id exscriptorem fefellit, *H. Stephanum* minime, *Dialect.* pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo *Eustath.*, disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae mssti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad *Gronovium*. *WESS.* — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat *Gronov.* verbum εὐχομαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat *Med.* ἐκγινέσθαι, pro ἐκγενέσθαι iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret *Gronovius*, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti *Tragici* senarius apud *Etymol.* pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γινέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νέσου: quem alibi lectum non recorder. *Aeschyl.* Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde *Eurip.* Suppl. 3. *Aristoph.* Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit *Xenophontis* *Abradates* Κυρ. *Παιδ.* VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπιύξατο, ἀλλ' ὧ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem *Cyrus* p. 97, 42. Ἄλλ', ὧ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit *H. Steph.* in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus *Eustathium*. Hic nostra quoque proferens *Herodotea*, Florentinam adfirmat lectionem in *Iliad.* β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τι ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη Δαρεῖος εὔξατο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud *Herod.* IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνοι, vel ἀνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν. Absurdum lectionem correxerat et *H. Steph.* l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat *Al. Politus*, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur *Herod.* οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπέϊναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus *Diogen. Laërt.* in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βέλη ἔβριζον αἰωντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδιδόμενοι: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib: I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνευ τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος ποίειμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἐνδεῆς ἐών; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσα περ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Nῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου Φέρω. Πῶς δ' ἦτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίαν ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπτου; Πῶς δ' ἦτ' ἐγὼ κείν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς ταῖδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κοῦδαμοῦ μὲν οὖν Φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἰδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡκιστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσα περ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃ ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχε τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἐὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τῶντ' ὅ) Vulgatum καταρτίσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρητημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτίσων, h. e. εὐτρεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶν νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. ὅς Σαρδῶν νῆσον τὴν μεγίστην ὑποδείξάμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeο. Plures olim Sardniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax* Periplus fine, μεγίστη Σαρδῶ, δευτέρα Σικελία, τρίτη Κρήτη, errans profecto. Sed vide *Ph. Cluverium* Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νῆσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam insularum maximam vocasset Histiaeus, νῆσῳ τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείν ἐς Σαρδῶ, νῆσῳ ἀπασίων μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., Μάντικλος ἐκέλευε --- πλεῖστας ἐς Σαρδῶ κτήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονία πρώτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶ, inquit, μέγεθος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. *Wess.* et *Cluver. Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Mox ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et neccentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον -- ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequae pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα πειρῇ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleuciā nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traiecerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῦνται Κληίδες) Bene Masti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. Valckenarius ad Phoeniss. Euripid. vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόρον καὶ ἰσχυαῖαι Σαλαμῖνος in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodaeus docte, et Io. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιεύμενος, ἐπισιτιεύμενοι, pluraque hoc de genere in Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἰμβάλειν an ἰσβάλειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ἡμέας) Ordo rei hoc praeferendum suadet. Eligite, inquiunt Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμέας infringit et ingulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [lin. 13.] a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a communi Atticae civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., KOINON IONΩΝ, COMMUNE ASIAE in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλαιοι in Cypro, Σολεῖς Ciliciae. Auctor Vitae Arati, a Pelavio publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἑτέροι Σόλαιοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλαιοι καλεῦνται· οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀποδείξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque virgines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος στρατοῦ Μαρδονίου, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydeide, Xenophonte, et Procopio in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστὴς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan exspectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλείος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili *pedisequus*; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἐπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, ἤπι πρὸς ταῦτα ὁ ἐπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καὶ ἑλὼν ἐπλανήσαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δούλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξήκιστιδης. VALCK.

Ibid. γίνος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολέμηια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent οἷς αὐτὶ μέλει πολέμηια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλείος cur integraverim, non itero monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεσθαι) Malebat D'Orvillius, si codices ad-dicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίσητα συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad Aristoph. Nub. vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραιβάτης alii. Mansit itaque Salaminiis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad Diodori XII. 70. pag. 527. WESS.

¹¹ seqq. Φιλοκύνπρου δὲ τούτου etc.) Plutarchus consentit in Solon. pag. 93. A., hoc amplius, Solonem tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris Aepeae situm, conderet, quae a Solone deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor Vit. Arati, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. Io. Meursium haec non fugerunt, Cypri lib. I. 7. WESS.

¹². ἀπικόμενος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in Cypro saepius et satis diu Solonem fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, Herodotus, dum moraretur apud Philocyprum, Solonem in ipsa insula Cypro carmina condidisse, quibus amicū istum suū collaudarit: atque id manifestum est ex parte Elegiae, qua Regem istum alloquebatur Solon, Plutarcho conservata in Solone p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σιλλίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω· τὴν τε πόλιν ναλοῖς καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Δωρὴ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (Hesych. ἀβλαβῆ) πέμποι· Κύπρις ἰοστέφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέραν. In Solone suo, nec mirum, solito negligentior Io. Meursius carminum Solonis omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit Athenis, descripserat elegantissimos, ex Aristide, Plutarcho, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — Solonis quotquot Fragmenta supersunt, diligenter collecta, Brunckius edidit in Gnomiis Poëtis Graecis p. 73-84. ubi versus isti in Philocyprum, pag. 81. seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἐμαντεύθη σφι) Ad eum modum superius cap. 46. τὰ μεμαντευμένα, et Heliodori τὰ ἐκ νεκυίας μεμαντευμένα Aethiop. VII. princ., quibus nunc non adiungo λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαντευτά, et Philocteten μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad *Iudic.* c. xiv, 9. illuminandum *Hieroz.* P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ῥμῆς) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, reducturam c. 122. Ῥμαῖς si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob *Arch.* et *Vindob.* repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manant in Ethnographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In *Strabone* [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si *Stephanus* sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη *Iliad.* A'. 229., ubi *Eustath.*, ἡ δὲ Περκώπη αὐτή, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine *Homeri* Codices olim aequae variarunt ac *Herodotei*. WESS. — Apud *Strab.* l. c. *Tzschuckius* T. V. pag. 293. praeuntibus Mssitis una voce ἡ Παλαιπερκώτη edens, *Politum* laudavit ad *Eustath.* in *Homer.* T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a *Casaub.* et a nobis ad *Athenaeum* notata sunt, *Animadvers.* T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus *Stephani* verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea *Chrysaoris* et *Hecatesia* cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In *Πεξοδάρου* titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et *Diodoro* XVI. 74. ΠΙΞΟΔΑΡΟΣ: nihil quoque in *Κινδυέος*, [lin. 8.] cui suo periculo *Κνιδίος*: a *Cnido* Cariae, Nob. *Palmerius* substituit, oblitus *Cnidum* gentile *Κνιδιον* formare: *Berglerus* malebat Ἀλινδέος, ex *Alindis* Cariae ap. *Arrianum* Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem *Κινδύς*, *Κινδύη*, et *Diana* *Κινδυάς* in Cariae finibus apud *Polybium* [XVI. 12, 3.] et *Strabonem* lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione. Caricum autem hoc bellum *Herodot.* T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συνένσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. γ. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae Medic. veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρυνδα, quam utramque scriptionem Florentiae atque alibi combinarunt. Λαβρὺν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* Quaest. Gr. p. 302. A., hinc Λάβρυνδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδεύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρω καὶ πολλῷ ὕδατι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελιθίσθησαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδέως ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰδὼν μέγα τε fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰδὼν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἄργου: τὸ ἰδὼν, et τὸ τέμενος: ubi mox ἄτε γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλσιος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr. Plutarch.* p. 301. f. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδέως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλειον ἡρμένον? *Iupiter* Στράτιος aetate recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocola sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελιθόντες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* vocolam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελιθόντες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. γ. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάστιστα ἐπληγήσαν: quum in univēsum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem acceper-
unt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι - -
πανδημεὶ τοῖς Καρσὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γίντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληθέντες, [aut ἐπληχθήσαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεῖς mutandum videtur in παταχθεῖς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγίς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγῆς legendum sine controversia πληγίς. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τῶμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνέλαβόν τι καὶ ἀνυμαχέσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἐμαχέσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνέλαβε πᾶ-
σαν ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίνην: tum VIII. 109. νενικημένους ἀνιμά-
χεσθαι τι καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀνιμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀνιμάχεσθαι τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα. Nam
τῶμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν - - -
τάς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum evuluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοις pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in *via quae in Mylasa fert*, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδόν, magis sunt, sive *Mylasorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus Heraclides, domo Mylassensis, accommodata. Accedit ἐπὶ Λαοίοις, mutilate scriptum in *Arch. et Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσον] in Caricae Stratoniceiae vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυνάδι μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιάδι μάχῃ, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πεδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λαοίοις ὁδόν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασυῖσι, quae facile degenerarit in Λάσοις. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* Heraclides in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσεις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσί Πηδάσεισι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσεισιν ὁδός, ut *via* dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν Φωκεῦσιν ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν Φωκεῦσι πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν Φωκεῦσι, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ Φωκίῳν τε καὶ Δελφῶν ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρεσίῳν καὶ τῆς ἐπὶ Μιδείας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳν vel Πηδάσῳν ὁδόν, *viam quae duceret in regionem Pedasensium, vel Pedasa.* VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὄσοι τὴν Ἰλιάδα νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὄσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Λίσβον exhibent Codices et *Valla*. Hic autem scripserat, opinor, *Herodotus* Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολῦσι μετιόν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοισι. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum *Aeoles*, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat *Ephorus*, teste *Strabone* XIII. p. 896. B. [p. 600. C. ed. Cas.] Quos cepit *Gergithios* sive Γέργιθας, [lin. 8.] *Teucrorum veterum reliquias*, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex *Herod.* VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἐλιάδα *Arch.* pravam est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in *Aeolidem* post pauca sequetur expeditio, ante quam *Aeolenses*, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales *Aeolenses* cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. *Pavius*. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) *Laurentius* mentis non compos, male de *Aristagora*; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γενόμενοι *Iones* in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερβιάλλοντο referatur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργὴν, de quo lib. I. 73. *Pindari* ἀκρόσοφος *Od.* *Olymp.* XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] *Reiskius* inductum, *Pavius* δὲ ταραχάς, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀποικίην) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis *Aristagorae*. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐπὶ λέγει [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus *Histiaei* significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιματήμενος) Ἐννία ὁδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. LXXVII. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. LXX. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi.eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετετιμένος veniret ex *Fragm. Regio*, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθετιμένος: immo vero lites praecideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud *Portum*. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετῶ, idem valens ac μεθήμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔγραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus *Gregorius* est *Naz.*, ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a *Ioviano Imp.* in *Julianum* verteret, *Stelit.* II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔγραψα μὲν Ἰστιαῖος, ὑπιδύσατο (ὑπιδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit *Nicephorus*, [*Hist. Eccl. lib. X. c. 38.*] quem antestatus *Gronovius* est. Quod autem haec proxime antevertit οὕτω τοι Ἰστιαῖε, mutari οὐκ ἔχω τοι Ἰστιαῖε [quod *Reiskio* visum erat,] non debuerat. *Artaphernes* voluit, *Ita*, *Histiaeae*, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat *Tzetzes Chil.* III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπέθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπέρανεν αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto *Histiaeae* dixit ista satrapa, non *Dario*. Proverbii vim obtinuisse Herodotea *liq.* ex *Diogeniani Cent.* VIII. *Prov.* 49. *Cleonem* τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in *Aristoph.* *Eq.* vs. 314., Οὐδ' ἔγωγ' τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδύει τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου) *Herodotea* verborum traieccio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπῆδυνε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰωνῶν πρὸς Δαρείον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos caussam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέβαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciant, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος Ἑρμίπου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque δι' ἀγγέλου ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. v., qui Sympos. p. 678. n. quoque, δεῖ γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recordor, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνεῖτης Cl. Valckenarius lib. I. 160: illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπώστος τῆς ἐαυτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπώστος γῆς ἀπορήσθησμαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβῶν. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον προβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανιωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Max. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatic.* Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Ἀδὲν) Insulam *Ladam*, e regione Miletii iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολέων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem reciperavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φακαίων δὲ εἶχοντο Λέσβιοι νησι ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μουσίοις) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititum, quod suam in secuturis [lin. 15.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχέων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυόντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχέων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειτέρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Έλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουλευθέντας Λακεδαιμονίοις τὴν πόλιν δουλεύειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐν ᾧ τοῦ ἑκάστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἐν ᾧ τοῦ ἐκγγελλόμενος, saepeque aliās. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Msstorum praepudicio, ut ἐμπερήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem præθήσεται obit, minis accomodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπερήσεται ex Med. praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλῆσθαι δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ ταῖς πατρίδας ἐμπερήσθαι. Alterius generis apud Ari-

stophanem inveniuntur πεπράξεται, ἀποικιόφονται, κεκλεύεται, πεπλήξεται, ἐγγράφεται, κεκλήσομαι, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γινήσεται, nisi praeferendum sit διδῆσεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter op-ponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέτο, ἑμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quae-avis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civita-tum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς oppo-sita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sa-cra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: non-nunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Iso-cratis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem ver-tit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὀσίοις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὀσίον: Ἰσκραίτης Ἀριστοκρατικῶν, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὀσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοῖνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατασκευάσαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androtion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγετε ἐπηράζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defunge-rentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. per-spexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exem-plum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντισιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxi, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἰσχυριζομένην λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένην, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: ὁ δὲ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πράγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς; et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἵστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστικότης, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολίσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - πρότερον μὲν ἐνὶ ποιεῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἔκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἐστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. τάλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. τάλαιπωρίην δέκεσθαι. Post pauca τετρυμένοι τάλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis τάλαιπωρίαις ἐνδέχεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione τάλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε τάλαιπωρίην δέκεσθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praeferrem, τάλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur τάλαιπωρίῃσι. ἐνδέκεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. τάλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturà, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἥδύως ἡγεμένα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἐστὶ πόνων ὄντιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὃ μὲν πόρος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. *Θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.*

15. *ἐλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἐλασσώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Pierseño ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.*

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῦσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulā ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρως τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλήν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνουσι ἑκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐστῆσαν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. v. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοδῆ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attingit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίσειε, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμμένος et τετρυμμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Helliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρεοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. τὰδε ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμᾶς ἐαυτοὺς ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμᾶς: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκληΐσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος etc.) Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κείνους -- ἐδέκοντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent *Herod.* et *Thucyd.* atque hoc nostro quoque cap. praebet margo *Steph.* [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὐ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἀλλὸ σφί παρίσται πενταπλήτιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παρεσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud *Iustin.* II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a *Schaefero* et *Borh.* ex *Reiskii* et *Valck.* coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In *Var. Lect.* monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et mssis, quoad quidem novinus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes *Ionas* [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τε ἱρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφετ. tam ad τὰ ἱρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. *Wess.* Diss. *Herod.* p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet *Steph.* ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἐδέκοντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τος τοῦ Αἰάκους. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρίοντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδέκοντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαίνετό σφι, et εἴ τε ἐπιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὶν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius impediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖον medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et εὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, κούκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκα νεῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρείου -- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριμάρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἑδέκεε, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφεας

τῷ κοινῷ τῶν Σαμ. ἰδῶκει legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι) Tale Thucydidis μονωθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschylī Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναῖξι αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebri, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyæn. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merserit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Saida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρύσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσε: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τρήρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστες ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικηίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

CAP. XVIII [4. κατ' ἄκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἄκρης vel κατ' ἄκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N°. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεσείν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὅτι τερρον ὁψόμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγον τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παρενθήκην editur Malign. p. 855. d. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculâ literâ initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβασίσι ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νότος τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νότος distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγγόν εἰς σηκόν θεοῦ: ubi locus ἔνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννευχος μολῶν Κλέφας ἄγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ἔλυν τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶπω τοῦ νεῶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δαδώνην μαντεῖον συλῆσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σκηοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. Lesbomax in Protrept. p. 170, 37. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod. IV. c. 108. ἱερά memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ ἡοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291, Miror adeo quod legitur apud Philostr. Vit. Apoll. II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, -- καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. VALCK. — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut τέμενος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναός est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συληθέντα ἐνέπρηκατο) Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adiutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. Cas.] Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Aeliani apud Suid. in Βραγχίδαί. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? WESS.

17. πολλάκις μνήμην -- ἐποίησάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiaeο soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ὤλισθον -- Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἡδωνοῖς πέλειας, τότε δὲ εἶναι Δαρείου σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpres. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιαίου ἀπόστασιν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. vs. 992. Δι' Ἱστιαίου Μίδων ἐπέρθησαν εἰ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλει) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπρις lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάνυ. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περὶ τινὰ πέλειαν Ἀμπεην. Quam autem comparandam Gronovius ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspitione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Τίγρις παρὰ Ὠπιν πόλιν βίων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδιδοί: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Msstorum consensionem non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς Ἀκρίας Ἀκρια οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδσαν Καροί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκριοι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διᾶκριοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις; et τοῖς Παραλλοῖς. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Marshamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἶκον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστερημένοι non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλησι ἐξενώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἐρίων πεποιημένα· ἃφ' ὧν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὡς ὁ Τιμαίος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱματίων ἱσομιλήσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum *Herodoto* et *Timaeo* si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto *Za-leucus*, sive aetate *Pythagoram* brevi anteverterit, quo superstitie *Sybaris* a *Crotoniatis* pessum data fuit, luxu dudum perditā, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de *Sybaritarum* mollitie vestibusque ex lana *Milesia* inaudire, et *Locrensibus*, non longe remotis, ἰμάτια ἰσομολήσια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in *Bentleium* nuper *W. Warburton* Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δ' ἀκρὸς τι ἔπεισε τὸ δῆτρον) Gloria instauratae lectionis debetur *Gronovio* ex schedis *Medic.*, quibus plures adstipulantur. Eadem olim in *Longino* sect. 24., nec latuit *Tollium*, quamquam menda in eo pertinax, monente *Zach. Pearce*. Multam *Phrynicho* Athenis irrogatam, eiusdemque Μολύτου ἄλωση viri doctissimi ad *Aelian.* Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros *R. Bentleius* de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — *Longini* codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque *Herodotea* scripsisse videtur *Longinus* prout vulgavit ex *Med. Gronovius*. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex *Demosthene* (p. 136, 29.) petatum, ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα δαπιστήκει. Quid Athenis evenierit *Phrynicho*, qui praeter *Herod.* tradiderint, advocantur ad *Aeliani* Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τι ἔχουσι) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, *Sami*orum ditiores designari. *Divites* saepe quidem, *Tragicis* praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. *Diodorus Synop.* apud *Athen.* VI. p. 239. E. τοὺς ἐν δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt *S. Petit.* et ill. *Ez. Spanhem.* *Mantiniensium* οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur *Xenophonti* Ἑλλ. V. p. 323, 27. Apud *Pausan.* III. p. 223. *Xenias Eleus* ἐκάνισεν τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales *ἰχθυόαντες* sunt *Rhiano Stobaei* p. 54, 11. κτηματοῖσι *Polybio*, *Diodoro*, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recordeor, *Herodoto* divites vocantur ἔχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τι ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχέσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχῆες, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχῆες τῶν Χαλκιδέων: VI. 91. Αἰγινυτιῶν οἱ παχῆες: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti* *Pollux* III. 109. *Portus*, *Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 53. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphel.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχεῖς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχεῖς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 638. Τῶν δὲ συμμαχῶν ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχῆες propria velut adpellatione dicebantur *Γαμόροι*, sive *Γεωμόροι*, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος temp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετέδιδον -- οὐδενός. conf. c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt *Γαμόροι* ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τι ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τι autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένη τῆς Σικελίης) Cl. de *Rauin* τῆς Ἰταλίας, in qua utique *Tyrrhenia*. Ut nunc *Latina* habent, consideranda verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, *Tyrrheniam* esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen *Tyrrheniam* nemo in *Sicilia* erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declaratur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λακροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zancleorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi cel. *Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, Coorum tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, *Zancлам* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. **WESS.**

6. τότε ἰὼν διὰ Φορὸς) Pristinum ὅστις clar. *Reiskius* ἄρτι esse voluit; bene, nī *Mssorum* potior esset scriptura. *Iram Anaxilai* in *Zancleos* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* *Sicil. Ant.* lib. I. p. 85. copiosius *Ex. Spanhemi* Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. **WESS.**

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in *Med. Cod.* voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκίως, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hic tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18:] εἰς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* *Sic. Antiq.* I. p. 230. omissa miror *Platonis* ex *Hippia* *Mai.* loca: p. 282. E. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore confecerit pecuniae ἐξ ἑνὸς καὶ χωρὶς πάντων μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur *ibid.* p. 284. B. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οἰκίς οἶός τε ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολὺν τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. **VALCK.** — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in *mssis*, Ἰνυκος hīc legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνυκον praeferre, quos nos cum *Schaeff.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et *Vallae* ἐκ τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἑ
Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* Hipp. Maior. p. 282.
et *Philostratus* Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχ-
νιον τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quem-
admodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβεννα Ἰταλοί. Neque hic
obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον,
Ἰνυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod addi-
tum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἶκοι δὲ ἰσφάλλαι, error
autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo uteba-
tur. *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nulla (quae et
Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύ-
κου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* ἐκ ταύτης πέρ
ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum,
siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: ne-
que enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης
eius ὁ Ἰνυκῖνος venit Var. VIII. 17. Alia cel. *Iac. Perizonius*.
WESS.

10. ἀπενή - - - περιεβαλέατο) Servo hoc, non spretu-
rus περιβεβλέατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var.*
Lect.] Atque ita quidem *Samii Zanclem* Siciliae, sive Mes-
senen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen
tempus. *Anaxilaus* enim eosdem οὐ πολλῶ ὕστερον urbis
possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Nil mutant li-
bri: malim vero cum *Reiskio* τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἔκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἐθειλοντὴν) Requiritur vocula videtur, quae con-
nectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti
absorpta: καὶ τὰς μὲν ἐθειλοντὴν τῶν πολλῶν ὑπακυνφάσας, τὰς
δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντο. In his optime vir *Clar.* vocem resti-
tuit *Herodoteam* ἐθειλοντὴν, quam, si per librarios licuisset,
saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant *Codd.*
Errat *Caleus* ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἐθειλοντὸς
magis fuit in usu quam ἀκοντὸς. Apud *Suidam* in Ἐθειλον-
τὴν, tertio *Polybii* loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθειλοντὴν τοὺς
ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque po-
tuisset ἐθειλοντηδόν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror
Πολίχνης, oppidi proprium esse titulum in Chiorum in-
sula. Tales *Πολίχναι* Troadis et Cretae apud *Ethnicogra-*
phum, et *Πολίχνα* Siciliae in *Diodori* XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλίει δὲ προσημαίνειν] Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσημαίνειν: possis vero etiam ὁ θεὸς coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνεϊ multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπελαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ὑπελαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατὸν -- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS: — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. εἰς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν εἰς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη -- εἰς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo εἰς γόνυ ἔβριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλίνας εἰς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilus Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίκασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίκασι δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301: p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari: WESS.

12. εἰς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Πηνής p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεσεῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur εἰς γόνυ πεσεῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπρήνθη τὴν Εὐρυμίδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεσεῖν, et εἰς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὗ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστασθαι αὐτῆς: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν ἀγὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενεχθεισῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαιοῦσης οἱ τῆς στρατῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαιοῦσης restituerem λιμαιοῦσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alteram ferri nequit. VALCK. — Novandi de. coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conspexit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇεῖε ἡ στρατῆς. Confer *Adr. Heringae* Observ. Critic. c. 31. p. 377. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* Bell. Civil. lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλήνῃ) Sit-ne Μαλήνη, an Μεγαλήνη vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquare; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρὶν, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρῆνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνεΐδος, rectius Ἀταρνεΐτιδος diducta diphthongo scribetur; ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνίτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Nostri sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἷχισθαι οἰχόμενος VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censeri poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἰαυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ
 μιῆς αἰτίας ἕνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλεῖα μηδένα φανεύειν etc. sed
 tum demum, λογισάμενος ἢ εὐρίσκει πλείω τε καὶ μῖζω τὰ ἀδικήμα-
 τα ἴοντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem
 Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV.
 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive
Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλιον, ---
 φήσας μείζονας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεννημένας εὐεργεσίας τῶν
 ὑπὲρ αὐτοῦ ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum
 attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit *Pausanias*
 IX. p. 776. Πέρσαι τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γὰρ τῷ ἐκείνων:
 id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose
 Persicam legem explanat *Aristides* in *Apolog.* pro IV. viris,
 T. III. p. 419. Solitum autem *Darium* animo grato Grae-
 corum etiam in se collata beneficia recordari documento
 sunt *Democedes*, *Syloson*, *Coës*, *Histiaeus*, alique. In
 Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, *Eretrien-
 ses* clementissime tractavit et *Milesios*: *Herod.* VI. 119. et
 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, un-
 decunque tandem petitum, *Aelianus* Var. Hist. VI. 14.
 VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστείλαντας εὖ) Hoc si plures exhi-
 bebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan
 interpretamento: neque εὖ nec εὐπεριπῶς legisse videtur
Valla: εὖ περιστεῖλαι et κελῶ; in talibus adhibentur. *Hip-
 pias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι
 ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστείλαντι,
 ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit
 forsan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστείλαν-
 τας εὖ, εὐπεριπῶς ἐντεῖλαιτο θάψαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quo-
 que lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quae-
 dam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τίλος, δα-
 κρύσας, περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας
 ἐντίμως καταθάψαι, ὡς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηργμένου
 Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpretes ibi
 dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Αὐξου.
 VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide *Cl. Valckenarium*
 ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi
 eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτὶν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri *Cel.* monita. Persae ab insulae littore, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπειλήσαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίηεν ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίηεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπικρώτας (γενοῖσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὀρχῶν, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὶ -- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειραίου: et *Theocrit.* V. 150. γυνόμαν -- Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἱπακτῶν ἰδεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρούριον κατέστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἱστομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in suasede. *Aeschyl. Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναιῖν ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. *Aristoph. Θεσμ.* 740., Ἀσκάς ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νῦξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon. Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐν ὀρχίᾳς *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐν ὀρχίᾳς *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Αὐδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae Arch. ἱκανιστερά iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericō Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἐσιόντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλεσποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἐσπλέοντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πόλεις [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολέες Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originī apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. b. ed. Cas.] propier et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἶχοντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφετέρην Eustathius itidem vidit. Statim Μείσαμβρίην οἶκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. ταῖς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχίμερος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσονήσον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulcra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mssti, quos duces optavi. Multiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θραῖκες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thraeces, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης) *Prouiti* legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσόνησον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quae de *Doloncis* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando praeter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* sorte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* See. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθιοὶ ἔθνη ἑμορα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπόλεμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν θεὸν, πῶς ἀν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκεῖνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθιοὶ ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπιδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμός τούτων ὄντοί. εἴτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. πέμψαντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι ναὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι εἰάν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνομαι· κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quae Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. F. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαίου τοῦ Αἰάντος) *Marcellino* *Φιλαίας* ὁ Αἰάντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. D. Φίλαιος καὶ Εὐρυσάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυσάκου atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticae demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὕρων καθεζομένῳ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν ὕρων καθεζομένῳ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, in Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλούμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaue copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτευχίζειν eadem est potestate ac τευχίζειν, saepe diversiore, quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτευχίζειν, sive ut Diodorus διατευχίζειν, h. e. αἰκδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ πύχως, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτειχισθεῖν ἐν θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. v. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτειχισμὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀπετευχίζειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrate advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτειχίσας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positus haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mistus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὥπως ἂν μὴ βλάπτουντο οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουν σφέας (Doloneos) οἱ Ἀψινθίοι ἀλλεῖσθαι ἰσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἑξ τε καὶ τριήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeuntem, ubi longissima, stadiorum cō Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἦν δὲ ὁ Μιλτ. Κροίσω τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυες τρόπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πεύκης τρόπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πεύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πίτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod praec manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πεύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ Φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occidione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θέλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δινδρέων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλίσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μὴ μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐκθαμνίσῃ. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι — θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωϊ θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐναγίζουσι, vel ἐντέμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἦρῳ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς διδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐκκρίους θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἦρῳ μετὰ ἤλιον δύσαντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμοτέρου) Θερμαυργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 565., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλέπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοισι Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgatum lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στесаγόρεα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur εἶτι πινθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένιν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Aï. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμαιν', εἴτ' ἔχει Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἐαυτοὺς εἰ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτιμία Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris, Herodot. T. VI. P. I.

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A *Gronovio* venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἐπιτιμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθσόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturā. *WESS.* — Tum *IDEM*, in *Addendis*: „Elegans *Gisb. Koenii* coniectatio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφιδὸν *Στησαγόρεα* δηλαδὴ ἔτι τιμίων: domi se continuit, „quasi fratrem *Stesagoram* adhuc honorans. Iungit ex lib. „IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι -- ἀποθανόντα ἐτίμων *Μασίστιον*: „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθσόμενοι) Nempe πενθίστοι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbum moerorem testificaturi, sive πενθέντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. *Aeschines* contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπίμεινας πρεσβευτῆς ὡς *Κλεοπάτραν* τὴν *Φιλίππου* θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεῖσθόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ *Μολοττῶν βασιλείας Ἀλεξάνδρου* τελευτῇ. *Funebris* conf. *Alexandri* laudatio in *Aristid.* T. I. p. 142. *Dion Chrys.* Or. XII. pag. 198. v. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπρέσβειον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legimus:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθουμένων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista *Morellus*. Vid. *Livius* XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθεσθαι, συναλγεῖν, συμπενθῆσαι, συμπάσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud *Diodor.* Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. *VALCK.*

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπότερα) *H. Stephani* καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in *Miltiadeae* tyrannidis principio rerum ordinatio, captura *Chersonesitarum*, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filius patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεωστὶ μὲν ἐκλήθεε, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbium et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo. WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μιν καταλαμβάνει, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc cum occupabant,

(aut ei *acciderunt*) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτει τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτει τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτει πρὶν ὅτερον τῶν τότε μιν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consueta alioqui notione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, ad *Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch. et Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας --- ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba considerata, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νεωστὶ μὲν ἐκλήθεε ἐς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὴ* aut *οὖν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἤλασαν*) *Quum se in unum conglouassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt.* Pro *κατεστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφησαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνεστράφησαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. *Abresch.* Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et *Thucyd.* semper tamen scribens ἐστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνεστράφησαν ex *Valck.* coniect. edidit *Borh. S.*

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit *Harpocrat.* in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque *H. Vales.* explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quandam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσασθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit *I. I. Wetsten.* in *Lucae Act. Apost.* xxiv, 27. conf. *D'Orvill.* in *Charit.* p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex *Valck.* coniecturis arripuit *Borh.* Verbum κατααιρεῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητίοχον) De uno Metiocho *Herodotus.* At *Marcellinus* in *Vit. Thucydidis* liberos Miltiadæ eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? *WESS.* — Ea tribuit *Herodoto* *Marcellinus* in *vita Thucyd.* quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur *Herod.* liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται: [lin. 22.] *liberos, Val- la, qui inter Persas censentur*: scribi quoque potuisset, τὰ ἐς Πέρσας τετάχαται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven- tutis erat εὐταξία, non Σωφρονιστὰν tantum, sed et Κοσμητὰν vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Eā- dem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο- μὸν αὐταί (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο: id est τεταγμέναι ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for- mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλείον in N. Test. tabulis atque alibi saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me- ritae: hic ex Med. inculcatur nullā caussā. Noster lib. IX. 106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. — Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107, 20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem, quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no- bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16. 120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri- pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi- mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ πλέον debuisse librarios. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον *Sladus*, διαΦθοράν ex Hes- ychio interpretatus, maluit: frustra. *Homerus* saepe: etiam de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Φέρον, ad inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egre sic Palmerius Gronoviusque. Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε- μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac- cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Μεννον βουλόμενος κατα- μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐνοικούντων: nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi [lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἶεν, flagitante usu et probante H. Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Polyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid- ni itidem δωσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικὸν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschylī Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλίων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευμέναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννεις τῶν Ἰώνων καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς Μήδου; καταπαύσαι Δημάρτην τῆς βασιλείης; ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueta popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obediētes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελέχθη μὲν χεῖρμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄθων *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τρικασίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακισίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματῆς lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἐστι, sicuti Ἀπορώτατεν *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam; quae sequenti Ἀποσαξάντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, optime accedent prioribus, loco suo mpta; siquidem ἀποσαττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*nis ἀποσαξάντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi πρέσαξε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτῶν - - οἱ δὲ, μέγῃ] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natate nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstingu- bantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήνεις) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macédonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίς λέξεων τῷ Φ χρώται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλλῖνον forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικὸν *Eustath.* in Od. ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μέντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσῶν: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσῶν: VII. 154. nulla istarum civitatum πίφευγε δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτους: I. 159. Φεύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσίων. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitutem abduci, vocibus θανάτου βιαιῶν et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀσσιῶν, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου πτάνη, ne a fratre dolose occidar; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοῦτῶν) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitem missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: ex terra et metallis illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτηνύλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptensulam restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifaninus. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, inmemor occupata fuisse a Paul. Leopardo; Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsum leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. εἰσὶ καρπῶν ἀτελεῖς) Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελεῖς ob oculos habuisset; sicuti Appianus Ἀνκίους φόρων ἀτελεῖς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελεῖς imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελεῖς, ἑλλειπτεῖς, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρῶν ἀτελεῖς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰοῦσαι ἀτελεῖς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergo καρῶν ἀτελεῖς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰοῦσαι καρῶν ἀτελεῖς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributū vicem terrae proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελεῖς φόρων alii, sic dici potuerunt καρῶν ἀτελεῖς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 525. v. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. v. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπιδά παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰοῦσαι καρῶν ἀτελεῖς, ad reditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικὰ pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικαὶ, apud Athen. γαῦλος Φοινικὸς, qui tamen XII. p. 538. v. πορφυρὰ καὶ Φοινικὰ χρυ-

σοῦφία iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.] ἐν πελίκῃ. Φοινικῶ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία Φοινικῇ Diò Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νέας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νέας, longas naves, et τὰ στρογγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νέες sive νῆες, στρατιώτιδες et ὀπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos veherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque adeo νέας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἱππαγωγούς νέας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu ἐς σῖτα νέας, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλυσε ναυτὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συγχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum videtur, ἱππαγωγοῖς καὶ φορηγικοῖς: naves onerarias, φορηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 454, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 320, 57. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἐβαλαστοκρατοῦν, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, an- samque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum τί μοι ἐπέχεις; interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1555, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλευεῖαι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγων, p. 454, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπὶ χοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic tmesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχειν ἐς τὴν vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχων ἐπὶ τινὶ, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. L. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπετο τὸν Κριὸν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspicor Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ᾄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπὶ χον, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰκίως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαδὸν (f. ἐς ἀγλαόδενδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεκτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, aiebat, καταχάλλου, ὦ κριε, τὰ κέρεια, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδὲνα ἄξιον χαίροντα Αἰγινήτων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσελγόκερων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutum? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμιλοῦντες οὐδὲν ποιητῆ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartaе erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sincere Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενεδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56, alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλεινόμαχος et Κλειδοαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. *Θιάσθω τις τὰς θύρας αὐτοῦ· εἰκάσκει γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐμείνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλείους ὅτι κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσατο*: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. *μητρόθεν ἀππελλatos, διὰ τὸ Ἀργεΐαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα*, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem *πρόδικον*, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰσίων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἡ καὶ πρὸ τούτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. *ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χειμῶνα, ἡ καὶ πρὸ τούτου, ἐθύοντο*: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δέ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἡ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: *ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἡ καὶ πρὸ τούτου,) ἰούσῃ τελευτᾷ*. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluerent hunc in modum scripta: *εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ καὶ λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκὼς ἀμφοτέρω γινοίετο βασιλῆς*: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγιγνώσκειν. VALCK.

[Ad ἡ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

ckenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causae erat. Ista, εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λέγειν ab εἰδυῖαν penderet. Rectius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φαίνει διαγινώσκειν*, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quibus γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίαν, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, ἄδυμοι δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκότερος πλεῖον ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch. T. I. p. 598. c.* "Εοικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπὲρκαυμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνηκον. *Conf. T. II. pag. 232. c. 813. v. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.*

CAP. LIII. 2. τὰδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisse, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπείοντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσείας, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπείοντος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peroportune vero κατὰ ταῦτ' αὐτὰ λεγόμεν. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiantur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte perfectio cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque particippia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰρέταται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

*Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρисиῦ) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, Plutarch. exhibet, de Herod. Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριεῖων, Φοσὶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἔοντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντες) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρисиῦ πατέρας: quae prorsus obscuravit interpretes. Ad Herodotea *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰῶ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἀργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-*

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse ἰθαγενέας, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Τάδε δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράψω, vel γράψω: ut I. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπίστους [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσὶ οὐδὲν) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaës et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὁ, τι ἀποδέξάμενοι) Reiskius ὅτι optime disparavit. In regni successione διαδέχεσθαι et ἐκδέχεσθαι sedem habent: ἀποδέχεσθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν Κᾶρες οὐδὲν λαμπρόν ἔργον ἀποδέξάμενοι lib. I. 174. saepissimeque aliàs. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τι Λακεδαιμόνος) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, Λακεδαίμονος dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint Λακεδαίμονα, hunc non ut Deum ἀρχαγέταν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* *Misc. Lacon.* I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 2 r. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum Iovem Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnon* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀγνίσταρον. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγνίσταρον, inferum Iovem, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχαὶ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. *Herod. T. VI. P. I.*

Asopii vocabant Aesculapium Φιλόλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλκίον, τὸν Ἡρακλέα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτίμις dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰπ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. Anst. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγχι ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλύσαντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον. conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione exspectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi, 9. ibique Zeun. Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 301. S.

7. ἑκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιητῶν λογάδες, οἵπερ ἱππῆς καλέονται, Themistoclem honoris caussa deducentes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. f. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾷς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam Lacedaemonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. vs. 579., cuius loco ἐξοδίων Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. Ἐξοδείας ποιοῦμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ὁκόσοις ἀν' ὧν*, [lin. 9.] scriptor suum agnoscet. WESS. — Vocabulo *ἐξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. v. ἑορταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελοῦς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri videtur: fortasse igitur intelligi debet magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίη δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. διπλήσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus docteq. abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γε ἐπὶ τῷ δαίπνῳ ἐτίμησεν Lycurgus; οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχοιεν εἴ τινα βούλοιντο. Ceterum πρόβατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat immolarunt. Vallae propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξείνους ἀποδεικνύναι τούτοις προσκείσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προσκείσθαι vel προσκίεσθαι, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκείσθαι hoc in loco per γέρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses aliique, suqs etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λάκων ὁ Ἀσιμνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et ἰδιλοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκειῖσθαι) Eustathius γέρας εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκειῖσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖσι προσκειέτο αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμή. Portus plura. Πυθίου [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τόγμα τι θεῶν ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι· οἱ καθ' Ἡρόδοτον ἐσιτοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατήρ ἐμὸς Μίριμναν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου περί [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μή περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπικληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δικάζειν μένους πατρούχου παρθένου περί, ἐς τὸν ἰκνέταις ἔχειν, ἦν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμονι, πατρούχω. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἱμπαίων, sic ἡ ἐπικληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένων) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένων illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένων) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanæ fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπένευκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμόν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδαιῶν ἀρχαῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidaiei, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὅπου εἰν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῆσας βασιλεία τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τεσσαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λιβητα κροτίουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλῆως ἀποθανόντος εἰδῆσαι κρούειν λιβητα, ubi Meursius λιβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιαίνεισθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαίνεισθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρῶτα μιαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαίνεισθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μίασμοι, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δὲ Λακεδαιμόνος etc.) Récepta Codicum lectione, τῶν περιέκων ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: *necesse est ut, praeter Spartiatas, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero.* De περιέκοις forsitan alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιητίων recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μέδωμι. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαιμόνος, Lacedaemonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιέκων ἀναγκαστοὺς) Ex vulgata ὀνομαστοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιέκους exiguo numero, homines quippe contemtissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. C. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartano-

rum in Messenios, itidem περιόλους, acerbitate, τὰς ἰλευ-
 θέρης [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἢ ἀγκάζον, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιτῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιτῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanae urbis incolas.
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μοὺς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιτῶν, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιτῶν, (L. 14.)
 in eamdem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμους
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλῆνι εὐ ἱστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commodè Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μίλῳ τεθεῖς
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειὶν δὲ θάψωσι.) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειὶν --- ἄλλας ἐνίστηται βασ.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασι-
 λεία ἀνεστειῶτα III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] δ.

εἰσίων, εἰς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἐκδίκονται τὰς πατρώας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρώαν τέχνην, *Dicacarcho* teste in Schol. ad *Apollon. Rh.* IV. 273. Confer *Diodorum* lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. *Reiskius* coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ἄγῃ) *Valckenario* Nostro Dissert. de Scholiis *Hom.* ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. *Suidas* Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότη βασικανία: gemina *Etymologus*; nec longe ab instaurato recedit ἄγει duorum Codicum. *Pindari* de fraudulento et δολίῳ cive, *Pyth. Od.* II. 151. ὅμως μὲν σάινων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυ διαπλάκει, huc adplicuit *Cl. Reiskius*; verti enim debere *invidiam*, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ἄγῃ recuperabit *Herodotus*, hic forsitan etiam *Vallae* lectum, vertenti, *invidia* et odio. Non de nimio tantum *admirationis affectu*, sed et illinc orta *invidia*, *Homerum* aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀμᾶζεσθαι, in *Hesychio* servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγάσσατο Ἀγάσασθαι Ἀγάτῃσθε Ἀγασσάμενοι Ἀγαιομένοι Ἠγάσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστής, βάσκανος: et forsitan, quod habet ex *Aeschyli* Thressis, Ἀγαῖς, ζηλώσειν. Secundum *Eustath.* in *Od.* ε. p. 212, 51., τὸ Ἀγάσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in *Iliad.* ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: *Herodoti* respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τε καὶ φθονέουσι τῇ Ἀγριμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ἄγῃ *Suidas* et *Etymologus*, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. *Herodoteo* nomen *Herodiani* male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit *Clar. Weseling.* in Diss. *Herod.* In Scholiis ineditis ad *Iliada* *Homeri*, quae ex Codice descripsi *Clar. I. I. Wetstenii*, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad *Iliad.* β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰθὶ ἐνστάτος φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἐστὶ (τὸ Ἱερκυνδάντας:) similiter ad κ. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoison* editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum *Basileensibus*, locis a *Valck.* citatis recte Ἡρωδιανὸς legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φαοὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήν ἱερὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post *Helenam* redditur. S.

20. ὕπερθε τοῦ Φοιβηΐδου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαῖον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὕπερθε τοῦ „Φοιβηΐδου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebaeo, ex „*Pausania* cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae templum* scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ δ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ Θερσίπῃ scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. WESS.

28. ὁρῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ὁρῶσα δὲ maluerunt, plasuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. L. *Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ὁρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* *Pyth.* X. fin. καὶ γὰρ ἐτέροισιν ἐτέρων ἔκνιξε φρένας: et *Isthm.* VI. 74. ἀδεία δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σε μὴ κνίβοι λήχος. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίσταναν ἔκνιξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebatur. In *Glossar.* et *Suida* Ἐκνίζει redditur ἔδακτον, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρωτος δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κῆσμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει, *Lucia* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκρινεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπέλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπείει ἀπαγοσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπείει ἐνταυλάμενος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ καθημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur Pausanias ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ε'. 3. Οἱ δὲ θιοὶ θῶκόνδε καθίζαντο, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inniigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θῶκῳ καθημένῳ) Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων καθημένῳ τηλικῶτα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homerus, θῶκον vocat. Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. V. p. 223. c. δοκί μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἐσχηκίνοι τιτθάν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθίμηναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant ἑφορεῖον. Aelian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedaemonius καθήμενος ἐν τῷ ἑφορείῳ ὑπὸ πυλῶν διασπάσθη. Laudator Agesilaus in Asia non minus Ephoris paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφορείῳ ἔτυχεν ἰσθηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἴπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμός εἴη. Eleganter Pausani

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἰπῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένει-
 σιν πεποιημένος λήβην, ἢ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν συνείς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν
 μνηῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas
 Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum
 adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἵνεκα: hoc facile tran-
 siit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων
 in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis,
 οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc prae-
 cepit Benleius. In Pausaniae verbis, τῶν μνηῶν εἵνεκα signi-
 ficat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic
 loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἵνεκα καὶ διὰ
 λαμπρότητα ἔργων ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ - πλέον. Dion Chrysost.
 XXXVII. p. 463. B. διαβολῆς μὲν ἔνεκα καὶ Σωκράτης εἶη τῶν
 νέων διαφθορεύς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest.
 Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένει διαβλήθη) Fuisse olim
 καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reis-
 kii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni
 amittendi periculum Demaratum conieciter, causam.
 Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id
 hic διαβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτη διαβεβλημένος. Euri-
 pides Hec. vs. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι: et Iphig. Aulid.
 vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea
 significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide
 Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum
 idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρει τοῦ Ἀγίος) Vitiosum
 τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie
 lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάρειος, τοῦ Ἠγησίλεω. Avus
 ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit
 Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Vi-
 deo equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania
 lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres
 fuerint patruelles Leutychides et Demaratus. Potest tamen
 hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem
 hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene,
 qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi
 Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nomina-
 tur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur,

Superest, ut aut h.l. Ἑγῆσιλειω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἡγίος, loco Ἑγῆσιλειω sive Ἑγῆσιλειώ, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτυχ.* ionicō more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γεγονώς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημαρῆτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γεγονώς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. Φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξεῖνον ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα, ἐς τὰ πρῶτα, εἰς τὰ ἔσχατα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλειομένεος προθυμίας) Fuit quum Κλειομένεος pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡστανός τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur εὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius Musae. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέται ἔχιν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. *Herodoteum ἰκνεομένως* tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἐνυχνούμενα αἰμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγῆμένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεομένῳ αἰμέρῃ τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώιστου δὲ γενομένου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώιστος. Fateor ἀνώιστον tantundem ac ἀνυπονόητον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώιστου Μελίττινα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώιστος, πότμος ἀνώιστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita causa, ἀνωστοῦ δὲ γενομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνοίω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπενδίων ἀνοίσειν εἰς τοὺς πλεῦνας. Quare ἀνώιστου sive ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. εἰς θεὸν ἀνῴσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιεῖται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιῶ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχὴν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θειωμένου δὲ τοῦ Δημαρέτου) Dederat forsā, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἄρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχὴν, et, οὐκοῦν τι εἴη τὸ ἄρχεῖν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. T. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 331, 332. De eodem festo loquens Sosibius apud Athen. XV. p. 678. b. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. Meursii Orchestra, in Γυμνοπαιδία, et Clar. D. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λᾶσθῃ) Ultima prave deficient Fragmi. Parisino. Philaenidis nomine Aeschrion Samius apud Athen. lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὧ μάταια ναῦτα, - - - χλευῖν τε ποιεῖν καὶ γέλωτα καὶ λᾶσθην: pro quo Anthol. lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λᾶσθην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λᾶσθην restituit Brunck, Analect. T. I. p. 189.] Magnus Animadversor λᾶσθην hinc et ex Suida declaravit, pariterque Ezech. Spanhemius Diss. de Num. Us. XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adsuetudine, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλ. Eustathius in Iliad. β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, Λευτυχίδης, ὃς Δημόρατον ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχειν?) αἰρεθέντα, ἡρώτα, Φασί, γελῶν, ὁποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Apte Leutychidis illud comparavit clar. Wess. ad Herod. I. 129. ubi Harpagus Astyagen εἶρετο, - - - ὃ τι εἴη ἢ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem facit Iugurtham Sallustius Bel. lug. c. 66. quam gravis casus in servilium ex regno foret: ubi vid. Ios. Wasse. Ut ista Harpagus, sic haec Leutychides rogabat ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λᾶσθῃ. Glossar. Herod. λᾶσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λᾶσθην Aeschrion Samius Athen. VIII. p. 335. c. Herodotea dedit et alia Casaub. p. 583. [Animadv. T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἐσθῆις ἐς τὰς χεῖράς οἱ τῶν σπλάγχων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad Appianum Iber. p. 431. ab Henr. Stephano, nisi si tamen Tollius omnia ista descripserit ex Des. Heraldii Digress. XVI. libri primi ad Tertull. Apologet. Sunt enim ita gemina germana, ut nihil image. Atque hoc opinor. Stephano accepta ea docti ferunt interpretes Thucyd. V. 47. Μοx [lin. 3.] θεῶν τε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos Iovemque ante-

status, confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretatione ad Hom. pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] WESS. — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam Desiderii Heraldii esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet Steph. Φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκιστῶν τὸν ὀνοφορβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit Aeschylus ἄσπον ἵναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum Stanleio, ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Ai. 191. Anticliam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph. Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐληλύθει. VALCK. — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detrabo nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exsulare debet, intelligendum tacite. Convenit Euripid. Hec. vs. 740. [752.] ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενέου δεξιᾶς τ'. Multa Erasmus Vindingius ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. WESS.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat Sophocleum, σὲ πρὸς θεῶν ἱκνοῦμαι, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σὲ ἱκέτης ἱκνοῦμαι, in Soph. Phil. 471. idem est ac σὲ λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφίλευα: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὕτε γὰρ, εἰ πεποιήκας τι --, μόνη πεποιήκας, μετὰ πολλῶν δέ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinēt in istis contracta locutio, *τινὲν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προτέραις γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνῆν*, (nempe *σπίρμα παιδοποιόν*,) *τινὲν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo sit: *Plut.* vs. 427., *οὐ γὰρ ἂν τοσούτῳ ἐνέκραγες ἡμῖν*: non enim alioquin tantum clamoris edidisses: nec hīc vim vocularum istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1335. *Vesp.* 1135. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδixετο) Corrigit docti viri coniectura οὐκ ἀπέδixετο, quod haud scio an vulgato praeferrī debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. ὁ δὲ οὐκ ἐπέδixετο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure comparavit. Quod deinceps in *Mstis* [lin. 11.] ὀλίγω τι πρόγονον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii ὀλίγον τι πρόγονον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλοῦσι Ἀστραβάκου) Diligentiae debemus *Pausaniae* lib. III. 16. p. 248. Ἀστραβάκου καλούμενον ἥρων. *Clementi Alex.* *Protrept.* p. 35. ἰτίδεν Ἀστράβακος. Belle ergo *Valla* et scripti; ex quibus ἀναιρέατο *Arch.* [lin. 17.] tale est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, lin. 18.] ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἐβούλεο πύλισθαι. *WESS.*

16. τὸ καλοῦσι Ἀστραβάκου) Matrem certe *Demarati* non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse *Demaratum*, cuius esset heroum paternae domus vestibulo vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnunquam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum *Herodoto* [lin. 15 seq.] παρὰ τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι (*Aristonis*) ἰδνόμενον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales. Wesseling. D'Orvill. Pierson.* Ianua sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI. 5. hinc *Macrob.* *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var. Hist.* III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixerit ἐρκείους πύλας in *Choëph.* vs. 559. 569. 651. facile intelliget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath.* in

Τλ. I. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τὰξις οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλή· μετ' ἣν αἰδοῦσα· εἴτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὧ παῖ, ἔχει πᾶν) Praebebunt forsā ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutiisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum· ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἐτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοῖα et ἀγνοῖα, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἑρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοῖαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοῖαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδρησίη, ignorantī, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμνηνον ἑόντα, cum matri ὁ ἔβδμος εἰστήκει μείς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοῖα potius impu-
tari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκει χρόνος. Imprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνείη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-
Herodot. T. VI. P. I. N

tum. Congruit Pindaricum Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔπος ἱκβαλεῖν κραταῖον. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. αἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θεράποντας αὐτὸν ἀπαίρονται, ex Homeri studio propagatum: Μητί σὺ τὸνδ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρεο κούρην, Iliad. A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηρηκῶς τιθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hfc notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπίας, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπίας obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνά (ἐν) Λακκαδαίμονιοις ἀπολαμπρυνθεῖς ἔργοισι τε καὶ γνώμησι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφί προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τιθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφί ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo praebet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τιθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde Aeliano de Nat. An. XII. 40. restituit Iac. Perizonius

τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελέσθαι: Olympicis, ἀνελέσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. E. II. p. 212. B. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, ὧ φιλότατη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. Ε. Λαμπιδώ: unde docti viri, Dacérius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χειρὶ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocle. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χειρὶ ἀργυρεῖν, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pesuniae portio ad regem corrupendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΑΠΙΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρεῖν, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse εἰδωροδόκῃσε ἀργυρεῖν πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρίδα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. *Scortea* in *manica*, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et mssis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. ἐὺδῶθη) Servo integrum, supra χρηστῶς ὀδῶνται IV. 139. tuitus. Ὠδῶη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀδῶται, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστά, οὐ βαδιστία. De rei vero successu fausto ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐδοίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐδοῦνται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐδοῦνται κακία. Plura non coacervo. **WESS.**

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structura *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται εἰς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατίθεντο εἰς Αἴγιναν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λίαν ἅπασαν κατίθεντο εἰς τοὺς Βιδυνοὺς Θραῖκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. **VALCK.**

CAP. LXXIV. 2 seq. δῆμα ἔλαβε etc.) Excerpsit *Suidas* in *Ῥηξίσχῃ*: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέρμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχῃ εἰς *Θισσαλίην*, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenis* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχον ἐκ τῆς Χίου.] **VALCK.**

4. ἐνθεῦτιν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγνίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*) Vir Celeb. ob Florentinum *ἐξόρκου* seriem hanc statuebat *πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ.* - - - *ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ*, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque *ἐξωρκοῦσθαι* [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est *ἐξορκῶν*, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* - - - *ἀγνίειν* ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui *πρόθυμος ἦν ἀγνίων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum *πειραῖσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* - - - *ἀγνίων, ἐξορκῶν*) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem. Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: *ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστιῶτας ἀγνίων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ*: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, aequae ac *προθύμως ἔχω*: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω *προθύμως ἀκροῶσθαι*. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμειλῆται, ὅς ἂν *προθύμως ἐβέλη δίκαιος γενέσθαι*, pro vulgatis ὥσπερ *προθυμῆσθαι* θίλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὑπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in 'Il. B'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακρὶς πόλις Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄρκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρηνοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρηνοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώνηκας et Φενός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φενῶ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φενῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. WESS.

12. στάζει ἐς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγκος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγκειαν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ Φραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχρανε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius his; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχρε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράστης Οὐλέμενον κακοῖεργὸν ἐνι χραύσει κυνόδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχρανε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχρανε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχρανε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἦγον ἐπληξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. B. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχρανε, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύση recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐπ' ὄλγον, τὸν χράωτα ἐπιξύση: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. ταῶν ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἐβελήσαντις αὐτάς πληξαι, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπεχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβάρεσεν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηεῖς ἀνεμοί, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτὶς ποιήσῃ) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθείς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὐτῆς censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐτῆς, pro αὐτῆς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia; quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσῃ consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσῃν adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσῃ in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis ε facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανίς ἐαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδυνε. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμῖς δ' οὐ παρέχμεν τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἀν' αἰσθανῆνται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχόρδυνε; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχόρδυνε. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μῶνοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ αἶτ, διὰ μίθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος ἰστοῖ. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδυνεν ἐν ποδῶν ἀφ' ἑξάμερος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petatum velut hic aptissimum laudat Longin. π. 74. S.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In Glossis Herod. simplex Χορδεύων redditur τέμνων: in iisdem pro Κατασώχουσι simplex ponitur Σώχουσι: pro Herodoteo Καταψῶσαν Suidas habet Ψῶσαν. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765., ad Διαπρι-σθῆιν adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθεῖν, pertinent ad vicina: Διατμηθεῖν τε λέπαδνα: Εἰς μέρη λωροτμηθεῖν. Idem illud dici potuit χορδευθεῖν, id est, εἰς χορδαῖς sive λέπαδνα διατμηθεῖν. Καταχορδεύειν significat εἰς χορδαῖς τέμνοντα διαφθεῖ-ρειν. Vim praepositionis non intellexerunt in κατατετρωμα-τίσθαι apud Herod. VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρχου γενόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. καταγινών) Habet Suidas ex Glossis Herodoteis, et prave explicat καταλύων. Servant scripti omnes, nec potius aestimari ἀπαγινών [quod Reiskius proposuerat] sive ἐξαγινών potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. [loco in Var. Lect. citato] ἄλσος et τίμενος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἐλευσίῃ inconsiderate ponens. Porro ex Arch. ἐν ἀπορίῃ σχῶν [lin. 25.] Cl. de Pauw format ἐν ἀωρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si ἐν Ἀργεῖῃ σχῶν, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et Procop. Bell. Vand. I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 5. Στυμφηλῆς λίμνης) Nulla lis moveretur lacui Στυμφαλίδι, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero Iliad. B'. 608. Στύμφηλος, more Ionum, ad quem Pausaniae ἀνὴρ ἐκ Στυμφήλου VI. 8. et ἐπὶ Στυμφήλῃ V. 10. Hinc Στυμφηλῆς, Criticis ad Poëtam momentibus, qui Aeliano Var. II. 33. aliisque Στυμφάλοι. In Erasino Herodotus accuratior Strabone lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum Herodoto idem Strabo, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem Reiskius ἐς χάσμα ἄχανες [lin. 5. ubi vulgo ἄφανες] ἐκιδούσαν. WESS. — In editis tamen Animadverss. istam coniecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiae mons Σηπία in Pausan. VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

ctis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἰκχυματιζομένων σπηπιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. n. ed. Cas.] Nobilis praeterea Σηπιός: ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπιός aut Σηπιῶς titulus? WESS.

10 seqq. 'Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ, corrigi debet πρότερον δὲ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσημνην ἢ Πυθία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Casaub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat. VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Milesios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap. 19. S.

14. ὄφιν τριέλικτος) Cur hoc damnable, et αἰλικτος plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque explicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam talis serpens μυριέλικτος ὄφιν, quem glossa, historici verbis imprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδαρ dat idem Grammaticus in Μαϊάνδρος ex Epigrammate. Quid multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλικτον ὄφιν σπειρηδὸν ἑτίραις Ἦρπασε. Ceterum Pythiae hoc responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quorum enim ὅταν ἡ Θήλεια τὸν ἄρσινά νικήσασα Ἐξελάσῃ? Praeterita sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, quibus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem protegerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repellerent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS. — Vocab. αἰλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gronov. qui illius patrociniū suscepit, professus est; in dubio etiam relinquens, utrum privativa notione accipendum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἰπποῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis mancus: ὀπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντιπεξέισαν· ἀναπαυομένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse mentio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctissimus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστώνων, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p. 223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνῆαι. Similiter vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 500, 19. ed. Bas.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρον vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἐφ' ἱππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρος et δένδρεϊ et δένδρη reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in *Il.* γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελεῖν. Verum sicut Graecienses Iudaei non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρηστμόν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελείσθαι *Herod.* VI. 140. ἐκπεραίνεισθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦτις ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. D. ed. Cas.] et *Pausania Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλόν τούς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπέφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγών τούς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφεύξομαι, pro ἀποφθέξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigendum est εἶλεν) ἔτι δὲ -- πλείους διωχθεὶς, οὐδέπω ποτ' ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφεὶς περὶ ἀνέμων ἀπέφυγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poëmate, quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, ἅ τοις ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε, Αὔθις δ' ἅ τοῖσιν ἀτέροις, δῖασαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σεισάχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δῖασαι, διὰ, corrigerem δῖασαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπ' ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Bruckius noster (Gnomic. Graec. p. 85.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' ἅ legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxerit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώθεν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἰσσηρώθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, Homerum Iliad. E. 642. aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae verum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐκ δ' ἐπήβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφηβήσαντ' ἄνω, h. e. ἐς ἥβην ἰθὺντα καὶ νεάνισκον γινόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contentu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπίβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermannii editione, ἐχειρώθη et ἐπήβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἐπειτὰ σφίρας οὗτοι) Quum ἐπέβησαν οἱ — παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἐπειτὰ σφίρας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὁπίσω ἐς ἑωυτὸν τοῦ Ἄργεος ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in conjectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἑὼν Φιγαλεὺς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλεὺς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλείς dicuntur Pausaniae: semel apud illud vulgatur Φιγαλείς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλείς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ. Φιαλείς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρκιδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας δ' Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. D. ubi Lepraetes citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλκνηφαίγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνέγειτ' ἄκοιτιν ἐπὶ κρηναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμοδόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonnemini coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος, γένος ἐὼν Φιγαλεύς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεὺς ἄπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγαλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλείς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλείς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασεύς, quale in Arcadia gentile nomen, quam in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασεύς reperiri. Co-
„dices Arch. et Eton. Φιλαγεύς habent: hinc vero [vera, pu-
„to, voluit] lectio emicat, Φιγαλεύς, quam Stephanus in
„Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρηστοπότην γενέσθαι etc.] Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. μεμονέναι) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium: Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. ἔκ τε τοῦ --- Ἐπισκύθισον λέγουσι) ἐκ τε τοῦδε significaret atque ex isto tempore. ἐκ τοῦδε *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet ἔκ τε τόσου. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. n. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πιῖν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1398. ed. Rom.] ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ κικεῖν τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκυθίζειν φασὶν οἱ Λακωνες. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσει, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. Lacon. III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro Ἐπισκύθισον dixerunt Ἐπισκυθίδδον: ut Ὀμηρίδδον, Μουσίδδον, Αἰτιδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque ἐκ τούτου vel ἐκ τοῦδε valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, ἔκ τε τόσου, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone ἔκ τε τοσούτου diceres: sed et alibi τόσος et τόσαν pro τοσούτος et τοσούτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πιῖν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πιῖν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ πιῖν Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim ἐκτίσαι [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε ποτεῖν) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum tuncantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεσθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθαι μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπε ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτί. Eustath. interpretatur δίδωμι μὴ πάθης οἴκτου ἄξια, in Od. i. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτει τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη affirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἶλεν [lin. 5.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositem reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ ταῖς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρεὶ ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδους παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκον τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορκα ἐμόσαντες, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. πῆρι ἥκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Evang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἐστὶ ὄραν ἐρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματίη oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σὶ, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοι σὶ, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σὶ τῷ παραβιμένῳ, ἐπὶ ἀναιτήται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σὶ. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνῳ δὲ διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in *Demosth.* pag. 88. Veterum locis adfirmarunt *Duker. Hemsterh. et Wesseling.* hic ad *Diodor.* II. p. 56a. VALCK. — Mihi recte *Wesselingius* praetulisse visus est $\alpha\iota\sigma\theta\alpha\iota\ \pi\alpha\rho\alpha\ \sigma\acute{\iota}$: recte vero item deinde scribitur $\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\iota\ \pi\alpha\rho\alpha\ \sigma\omicron\iota\ \sigma\acute{o}\alpha$. S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea *Herodoto* dictio ex *Porti* praeiudicio: habetur in *Platonis*, uti *Cl. Abreschius* monstravit, *Lachete* p. 246. E. περιφέρει δέ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fret; pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. *Stattium* [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστευμένοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι *Vind.*, quod in *Arch.* pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est *Eustath.* cum *Codd.* haud paucis, convenitque sollemnis formula in *Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10.* οὔτε παρακταθήκην ἀπιστίησα. Oraculum, *Glauco* redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide *Var. Lect.*] et laudabile est. *Iuvenalis* notabiles et suavissimi sunt versus *Sat. XIII. 200* etc. WESS.

48. εἰ ὅρκῳ τὰ χρήματα λήσεται) Quaerebat *Spartanus*, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet *Apollo*? secundum *Iuvenal.* *Sat. XIII. vs. 202.* ubi historiam enarrat *Schol.* ex *Herod.* Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam *Clem. Alex. Strom. VI. p. 749.* et *Pausan. II. [c. 18.] p. 149.*, (emendatus a *Palmerio Exercit. p. 372.*) et *VIII. [c. 7.] p. 612.*, versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρες δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀρέων: qui est in *Hesiodi Epy. κ. Ἡμ. versus 285.* Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem *Arch.* qui recte scriptus legitur apud *Stobaeum* et *Eustath.* in *Iliad. γ. pag. 314.* Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo *Cod.* legit *Valla*, ut ex aliis obtulit *Diss. Herod. pag. 115.* VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. *H. Grotius* Latine *Iur. B. et Pac. II. 13, 1.*, ubi optime *Io. Frid. Gronovius* *Horcon* instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum
Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis perituris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γάρ, παῖς ἐλγυχῶν ἐστὶ: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἐστὶν οὐδεμὶν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐτελεύτησε πρό-ῤῥιζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὴ δεσπότησιν τοῖς πάλαι προῤῥιζόν - - ἔφθαρται γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιορκήσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιορκήσαντος μεγάλους ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὔτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὔτε ἐστὶν) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaeis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπότης οὐδ' ὅπουα τις βῶλος οὐδ' ἐστία καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commodè subiicitur ἐστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδ' ἐστία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στινοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in Ἰλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουλευθεὶς ἐπιορκῆσαι προῤῥιζός ἐξετρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῤῥίζους ἀνέτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὡ παγκρακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic Mssti Paris. et Flor.) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς Προῤῥιζὸν ἐκτρέψειεν. Hesychius Προῤῥιζὸν interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουνίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. b. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim. Hymn. in Del.* vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθέωρος. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminī et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectione ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Ἀπὸ ἐπέβη τῆς νήσου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* *Panathen.* instus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio* biremis quaedam, quam *Delum* iam inde a *Theseo* quotannis mittebant: verē quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave *Θεωρίδι* et *Θεωροῖς* libet post diligentem *Ez. Spanhemii* ad *Callim. H. Del.* vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐαυτοῦ ἐξέλασιν) *Turbae amanuensium* de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectiōnem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cū *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμφόμενος — — — προτέρην ἐαυτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὀρμηθέντες — — ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* *Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὃ τὴν πρῶτην πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδόντο χρῆσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδόντο τῶν Σιφνίων δὲ καὶ τάλαντά σφι χρῆσαι, rogarunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρῆσιν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] δίδουσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἔλυσαν σφίεας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμους κινάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωτίνην --- δύναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδέκτο δωτίνην δάσιν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶης δωτίνην: ubi Schol. δωτίνην, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucydid. I. 41. WESS.

6. δίδουσι διομ. εἰκοσι νῆας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντίς ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἰκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδωτο apud Suidam ἐξίδωκε, παρίδωκε, exponitur. S.

9. νῆας τὰς ἀπώσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἥγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in ἀσθac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, Φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive Φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λεῖπαν ἄγειν et ἰλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξιδεώσασθαι καὶ ἐκμειλίσθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξέθυσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὐς οἱ τερατοσκοποὶ καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκθύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξιδεώσασθαι, ἐκμειλίσθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσάμενους: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εὐ θυσάμενους, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πίμπλον μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθον Ἰβλαστον. τίς βίζα κακῶν· τίνα δ᾽ ἑ μακάρων ἐκθυσάμενους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. VALCK.

7. ἐξῆγον ὡς ἀπολλόντες) In praegressis, ἐξῆγον ἀπολλόντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς αἰμήσαν τὸν εἶπον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγίλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τιθνεῶτας διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαμβόμενος] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπρίξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπρίξ εἴχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαυβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiisterum Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odyssaeae Paraphrastes* dixit ἐπισπασθῆναι τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit appellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον εἰλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἔχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπάσσα τὴν θύραν εἴχετο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἴχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - 2 - Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῃ: ad *Lysiam*. qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρὼν προσκειμένους τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπρίξ εἴχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III: p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρὼν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ὑπὸ Κλειόμενος etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάλιστα Κλείανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὃ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάειλον ἐπασκήσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτη τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάειλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plurumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Ἀνδρίδος verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμιμνήσκοντός τε αὐτὸ τοῦ θειράποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata solveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλφειὸν πεδίον) Meminit Homerus, nominis causam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Mssitis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσβαδάσαντες ἐς τὰς νείας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Vterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἔχον aut ἔστελλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχιν Homero idem nonnunquam ἀπαύειν. Νῶν δ' ὡδ' ἐπ' ἀμστέρ' ἔχει στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὥς μὲν ἐμοὶ δοκίει) Damnabile δοκίει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίειν, Gronovii solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas, Conf. Abresch. Dilucid. Thuoydid. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπ' ἔχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν ἔχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπ' ἔχει τε στρατηλατίην αὐτός. Mox [lin. 4.] μνησθέντες τῶν προτέρων non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Mi-scentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τὰ πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ Ῥηνείῃ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ Ῥηνείῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio Hæc. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnographi Ῥήνη advocatis, Ῥήνεια. Pausaniae itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Deliacæ Hyperidis Ῥήνεια, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. Ῥήνεια saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperæ edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρις οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo Aeschinis verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni cum Aeschine tribuens, quod Darii ætate Delis usu venit. Trecenta thuris talenta [lin. 14.] Eustath. ad Dion. vs. 525. hinc accepit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρις οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In Aeschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobryes Magus κατὰ τὴν τοῦ Εἰρέου διάβασιν missus dicitur in Delum. ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persae mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniae X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὓς εἶπε πρὸς Ἀθλιούς, factisque, cum inventum in nave Phoenicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. vs. 863. Δαῖτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόςια λιβαντοῦ πρωτίστου: et Eustath. in Dionys. vs. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius factà ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, Schol. Ma. ἐπειδὴ, αἰτ, τὸν Δαῖτιν οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, δια

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφέρνης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη --- πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα αἰνίχτης: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον εὐπω σεισθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Delii tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucydid. consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλιοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice κινδύναι, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi Ios. Wasse, Ez. Spanhem. [ad Callim. H. in Del. vs. 11.] et Jac. Gronov. et Herodoti neminit Schol. Thucyd. Quo tempore terram movisse secundum Thucyd. senserunt Delii, vixit quidem Herodotus, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis πρώτα καὶ ὕστατα μίχρη ἡμεῖς σιωποῦμεν: sic legit etiam ista Valla. VALCK.

8. καὶ Ἀποξέρξω) Arch. Ἀφαξέρξω auctoritatem a Thucyde, Diodoro, Cornelio Nepote, Stephano Byz. in Ἀφαῖα aliisque aufert. Enim vero Herodotus vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo Ctesias et Plutarchus. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque Artobazanes, Artochines etc. WESS. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀποξ. non ab Herodoto, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in Var. Lect. ad VI. 43, 6. indicavi. S.

14. καὶ ἐν χρημῖ etc.) Gronovii iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide Var. Lect.] Versum non neglexit Eustath. hinc acceptum non docens. Immo; si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, δυνάται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. Herodotus sane non ita adsolet. Sed enim maneat in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit Henr. Stephanus, Schediasm. I. 22.; Virgilius tamen, Innotamque coli dedit et contemnere ventos de Delo. WESS. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit Herodotus, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius Musae; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu Deliaci mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur Persicorum nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturus scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγτο καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημεῖναι. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἦξει Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λιμὸς ἅμ' αὐτῷ: et evaluisse tandem scribit, ut λιμὸς non λιμός antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γε, οἶμαι, inquit, ποτὲ ἄλλος πόλεμος καταλάβη Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμόν, κατὰ τὸ εἶκος οὕτως ἔσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydid. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρῖος, ἐρξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρξείης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetae apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρξίη πῇ δῆτ' ἀνελθοῖς ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 25. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαμῆϊος graeco φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorumdemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo alioqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ῥήσεις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque resecandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ μιστρακῷ προσίσχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίσχιν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλέοντες [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Mss*ti certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπὺν τὴν πόλιν καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de Thespiensibus lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλιπομένων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπὺν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπὺν τὴν πόλιν, καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπὺν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλειοπύτων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. *Abresch.* aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. *Euboicae cautes, ultorque Caphareus*, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius φρυκτωρίας ἤψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. *Dion Chrys.* in *Euboica* pag. 99. D. ὅταν οὕτω πεισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, διεσώθμεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαιος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. *Herodotus* VIII. 13. aliisque. *Philostr.* in *Heroicis* p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῦς ἀρβήναι. *Livius* XXXI. 47. Est, ait, sinus *Euboicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta *Dukeri* nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his *Polyaeni* p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοῖλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἐρετριῶν τὰ πρῶτα) *Ionicis Atticisque* tritissima locutio. *Euripid.* Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et *Orest.* vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πιλασγὸν εἶδος Ἀργείων. *Dio Cass.* lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. *Synesius Dion.* p. 35. v. Εὐδοξὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide *Ti. Hemsterhusium* ad *Luciani Tim.* c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμενος) *Cl. Reiskius* loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi *Siciliae* prope *Syracusas* Τίμενος apud *Ethnicographum*. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in *Strabonis* lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in *Stephano Byz.* Cui cum omnes suspicioni refragentur *Mssti*, forte *Nostri* τίμενος lovis est *Tamynaei* sive *Apollinis*, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμενος verius meliusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τέμενος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμενος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύνας: πύλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐγετρίων αἱ Ταμύναι. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. Mid. p. 364, 301. c. Boeot. p. 578, 20. *Aesch.* contr. Ctes. pag. 66, 6, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα praeferentes, omisso ἐς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non ἐς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eandem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet ἐς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἐπιπτον ἐπὶ ἑξ ἡμέρας) Expulsum et *Cl. Gronovio* μὲν servari potuisse *D'Orvillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [lin. 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de *Garrul.* p. 510. B., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis φίλαβρος Κυνέου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν αἰτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς Θεσιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυρῶν) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἐντολάς, si iusserat Darius πωληνευθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavias in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τε πολλόν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατέργον αὐτοῦ; τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertia munitae, κατερρίοντες, multa mala inferentes; καταργίοντες h. e. καταρῶντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαράθῳ) Διγενῆς ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαράθῳ, monitore Eustath. ad Odys. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαράθῳ, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obliiciens. Sed enim ἡ Μαράθῳ hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαράθῳνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτερα etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ*) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη et Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramicum aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μελιτιάδης δὲ ταῖς ἱπποῦς ταῖς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένης ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῇ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λακων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramicum Gem. c. 24. scribendum censeo, *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ*, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrum Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἔστιν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμωνία μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰστιῶν) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. *πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι*) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑωῦτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρί explicantis ἦγον τῷ πατρί, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἔστι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. *παρὰ τῷ πατρί Μιτρ.*) Recte Eustath. in Ἰλ. β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πατρὸς ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 θῆς, αὐτῷ νῦν (Ia. B. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
 ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τοσθεῦτέν μιν οἱ ἔχθροι, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγνοῶντες consequitur. Elicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-*
rodoteā redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) Corn. Nepos expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui *hemerodromi*
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem* dantes. In *Polluce* III. 148.
 Φιλίππιδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciani scriptura T. I. 727., *Plut.* Malign. p. 862. A., *Pausan.*
 I. 28., *Libanii* T. I. p. 138., *Plinii* Hist. N. VII. 20., *Solini*
Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. *Salmasium Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. *He-*
merodromos, οὐ χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, *Musonius ἀνυ-*
ποδησίαν collaudans in *Stob.* Serm. I. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κελύσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de *Pane*
 narrat *Pausan.* I. p. 68. similia *Suidas* in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsan excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag.* I. cap. XI, 10. Et
 summi duces *Archidamus*, *Agessilaus*, *Epaminondas*, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. *Tegeatis* non mi-
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad.* p. 710. In *Schol.*
 isto ad *Aristidis* Panathen. *Philippidae*, seu *Phidippidae*,
 dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρέσομαι· εἰπὶ δὲ Ἀθηναῖοις
 τιμῶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod.* [lin. 12.] ἰδρύ-
 Herodot. T. VI. P. I. P

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱερὸν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίοισι συμμαχίας οὕτως ἡρίστεισα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐλῶν et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελέσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γινομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εὔνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus *Mstis*, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἐπομένου tantum. *WESS.* — Quum in ed. *Gron.* aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εὔνου ἥδη Ἀθηναίους, καὶ πολλαχεὶ γινομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspicte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri *F.* et *Paris. b.* ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam *Vir* doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εὔνου, quod nunc legitur, forsitan εὐνόου scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστριος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxi finiit *Solinus* et magnus eius interpretes p. 33.; *Plinius* vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. *WESS.*

Ibid. δευτεραίος - - ἦν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγεννημένον. Ante pugnam *Marathoniam* *Spartam* missus, victoriae reportatae nuncius *Athenas* venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Αἰνέται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, - - Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἰναποθα-
νεῖν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθιμερὸν χιλιούς σταδίους
ποιήσας καὶ ἔλθων ἐς Πλαταιάς, καὶ ἔψαξ ἐν μέσῳ τὸ πῦρ ἰτελεῦ-
σεν, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἣν γὰρ ἱσταμένου τοῦ μηνὸς εἰνάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 349. ε. ἔκτη μὲν ἱσταμένη
Βοηδρομιῶνος simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἑβδόμας ἱστα-
μένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. β. τῇ ἔκτη
τοῦ Θαρρηλιῶνος ἱσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
r. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat
τῆς πανσελήνου religione Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίης, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io.
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam, de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Me-
tagitnione, quo Spartae Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lace-
daemonii maturarent, inpedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod *Mysteriorum* sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu *Cl. Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184.* gaudeo. Alia *H. Dodwell* de *Cyclis Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ οὐκ ἐλάττω βροτῶν Μυτρί ξυμυνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτε Παρ' οὐδὲν ἴσται, ἥϊστα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quae et *Cl. Burmannus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casaubon*que vide. Ego vero [lin. 4.] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρῖν τι καὶ βῆξαι μετ' ὅπως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, ἰσχυρῶς ὡς Ἰωνίας - - ἔπαρτι καὶ ἔβηξαι μετ' ὅσον τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ε'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμόν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 16.*, ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut *ὁμιλόν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος* accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus*, apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron. de Div. II. 40.* VALCK.

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρω ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδῶν. Eustath. Ἰακὼν δὲ φασιν ὁ ὀδῶν, Iliad. A. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae παταμόν et dentem excussum exscriptis in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόρους --- συχνούς ἤδη ἀναγρίοντο) Scribendum arbitror ἀναγρίατο, vel ἀναγκασίατο, positum Herodoteo more pro ἀνέγνωτο, suscepant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιδώκεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Msti libri firmarunt, S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Laedaemoni, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοῦθης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλος μὲν καὶ κακοῦθης Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμῇ, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἤββησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἑκάστῳ τε οἰκίωμεν) Suum scriptori rediit. Ἑκατέρω alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἑκάστῳ τῶν Περσῶν οἰκίουσι. Hesychius: Ἑκαστῳ, παῖσι τῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Μοχ ψυχρὴ ἐπικουρή [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἐλπίς ψυχρὴ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Rea testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hinc manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graecia Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆται positum pro ἀπειθῆται. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῖν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. "Απιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πειθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας ᾧ (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τούς) εὐπειθεστάτους ἢ μάλιστα πειθόμενους. Luculentus testis est Harpocratio, 'Απιστιῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: 'Απιστίαν, τὴν ἀπειθειαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπισθής - - εἰ δ' ἠπίθης: reponendum ἠπίστησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in 'Ηπίστησιν. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in 'Απιστεῖ et in 'Απιστος: errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in 'Απιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γινόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγινόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλέειν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλέειν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολεμαρχεῖν) Athenis κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰετέσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἦν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad *Poll.* VIII. 92. Ut primus forte *Polemarchorum* *Callimachus* decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse *Callimachum* apud *Athenienses* *polemarchum*. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de *Callimacho* scripserit, *ὃς, Ἀθηναίους πολέμαρχῶν*, (vid. *Herodiani* *Philetaer.* a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχισθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δεξιῦ κίριος ἦν ἔτεο ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος: de eodem *Polemo* *Soph.* p. 3. ἐξῆρχε γάρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταττεν αὐτὸν ἡ πολέμαρχία. Nobile votum, quo *Dianae* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam *Marathoniam* se obstrinxerunt *Athenienses*, fecisse dicitur *Callimachus polemarchus* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Eq.* vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse *Dianae polemarchum*, quia primus olim *Callimachus polemarchus* ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianae factum*, ante *Xenophontem* *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro Φοῖι scribendum Φαῖι, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae I. c. ἐποδοκῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρὰς πομπὴν ἱστορήσας, ἣν πίμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἐκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἱερόσζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, in primis cum sequatur τῇ Ἐκάτῃ. Scripserat- ne forsitan τῇ Ἐκτῇ Θερμηιδῶνος? Isthoc die quotannis *Athenienses* τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinnerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κίνδυνον ἵκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κίνδυνον ἵκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅρου Ἀθηναῖος αἰμύνητος σίειν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, ἐς σὲ νῦν τείνει: sicut Eurip. Phoen. v. 438. Ἄλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callinacho polemarcho Polemoni p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων διωλὶαν ἐντιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τούτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησεν. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδοται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δίδεται. Haud contemtibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Atheniensibus decretum fuerit, significans. Tale δίδεται IX. 73. et δίδεται sive δίδεται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυέντων συμβαλίσιν) Iucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν - - μινὸς εἰνάτην εἰνάτην δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους ξείνους γὰρ ἐπάλειον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχεσθαί τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρεῖται II. 43. IH. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Mastorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχῃ κίρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aeantidis pugnὰ Marathonîa cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὀρίωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Ἀσκαδαμονίους ἰχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶταί τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγὼν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολέμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἢ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληνας νίκησαν σχῆμα διετάσθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἵτεον) Est cui πῦρ τε αἵτεον blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. δ'. 718. adclamantis Troianis, Οἴσσετε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἔδοκει ἑστάναι, περὶ μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναιγείρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) ποῖtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε Φᾶσις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine *Marathonio* inmanem in modum exultante. *WESS.* — Conf. *Jacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναιγείρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam Epizelo coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναιγείρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολύζλον, et *Plutarcho*. *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducibus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς εἰπὶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant minora, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissim, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξανακρουσόμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρουσόμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. δ. 717. et ε. 242.) eadem intelligere liceret quae aliàs ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξανακρουσόμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετρίης ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικόμενους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀπὸ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοῖς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν Φοιτᾶν: et cap. 71. Φονεῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτῶν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτῶν ἔχουσιν Ἀλκμαιωνίδα Φονεῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν Φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπινοῆσθαι, istud excogitasse perhibebantur apud *Athenienses* ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectionem, si *Codices* praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* ἦκον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιστος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti *codices*. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἐβοήθηον) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε· ὡς εἶχον τάχους· ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thueyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίῳκον ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιστος εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρνῆς τι ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἱμπνῶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant *Persis*, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς pertinens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλεῖον - - ἐν ἄλλῃ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Vallesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίους etc.) Plutarchi Maligni. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἦκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖς Μαγαθῶν Ἑκτιναιὶ Μήδων ἑνεία μυριάδας. Herodotus veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Valckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., τὰδε ἦδη τὰ ἐπὶλοιπα ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique longe diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπιθόμην) Θερσάνδρου. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποίητο τῶν νεῶν) Corrigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποίητο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιεῖσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Peditus p. 209., pro γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ἀρχαρχικοῖς γραμματέσις: ut legitur in Isaci fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11. conf. Harpocr. in Διακλήσεις. VALCK. — Vocem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidae (voc. Δῶτις) consensum, vel frequens usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocraton potest. S.

10. ἐς Δῆλιον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίοις ἐς Δῆλιον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδίρικα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύσσονται doctiores consentiunt: nam Porti ἀρρύσσονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiens, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλέουσι τοῦτο ραδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσιαι ὁδοί, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestivā *Clar. Olearii* curā perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνίσαντες) Aequè concinnum αἰνίσοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστέρῃ τῆς μάχης in *Platon. Menex.* p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θῶμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiante oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS. — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nastro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. οὐκ ἐνδίκωμαί τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vendendis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. E. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπὶ νηνοχας ἐγκλήματα, -- σὺ κατηγορεῖς, εἶτα ἀπολογῇ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολὰς, ὅς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σιαυτῷ δηλονότι, σιαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νενικημένοις καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. VALCK.

4 et seqq. Καλλίη -- Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὸν Ἰππονίκου, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum Atticum p. 862. B. et 864. c. D. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspisor verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίου τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἐπαίνοις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππώνικον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων διομένων, ἀλλὰ θρασυτείας καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν καὶ Ἡρόδοτος ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν περιέβαλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καὶ Ἡρόδοτος, aetate *Herodoti*, unus erat ex Atheniensium ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen.* lib. XII. cap. 52.] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plat.* I. p. 321. n.) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh.* ad *Luciani* Timon, pag. 137. Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἶγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides* Soph. T. I. p. 340. *Lucian.* T. II. p. 638. et 696. *Themist.* II. p. 36. n. Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh.* ad Tim. I. 1.] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor.* Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemtui habitum praeterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. liv.

inédptus est; νενικηκώς ἔππῳ, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit τῆς ἀρχῆς καὶ ἐβδόμηκοστῆς, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim honorum sector vitam tam longe haud exten- dit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius* Exercit. p. 754. et *Perizon.* ad *Var. Aeliani* XIV. 16. *WESS.*

Ibid. Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane mi- nor Codicis *Medicei* bonitatem, in quo nihil horum repe- riri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc ca- pite in laudem *Calliae*, ab alia fuisse manu adiecta, ho- minis forte non longe recentioris in gratiam *Calliae* cuius- dam vel *Hipponici*: atque idem sensisse videntur antiqua- rii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissi- mae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* in- cusavit *Plutarchus*, *Calliae* laudes non nisi in *Hipponici gra- tiam* ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum con- ditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nati- vam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινα ἔχειν, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est *He- rodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius *Calliae* πολλαχοῦ meminisse? [Quid- ni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab om- nibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, pro- pter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γὰρ, ait, τὰ προλεγεμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem *Pisi- stratum* oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memo- raverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμη- χανάτο.] Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐποίησι, ἔππῳ νικῆσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τῶν πνίκων θύσας totam panegyryn exceptit convivio? nam ἱπποκῆσαι, et τεθρίππῳ δεύτερον γανέσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posteriorum esset memoria dignus. Φανερῶς θῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστης δαπάνης: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τῶν πνίκων θύσας totum panegyryn exceptit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerent. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito νοθείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam *de Calliae laudibus παρενθήκην*. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαισαν τοὺς λοιποὺς τυραννιόντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, *deinceps*. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod *Wess.* cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς, alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 *seqq.* ὁ δὲ Ἀλκαμαίων πρὸς τὴν δωρην - - τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσέφευγε *etc.*) Primum προσέφευγε scribi malim una litera auctius προσεφεῦγε. Aviditas Alemaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρὴν ἐοῦσαν τοιαύτην τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσεφεῦγε: *insuper talia commentus est.*

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat *Dion Chrys.* primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τε ποδήρη καταζωτάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδησάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπᾶσαντα (leg. διαπᾶσαντα ex *Heród.*) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἱκατέρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κρείσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In *Herodoteis Diss. Clar. Wess.* p. 116. obtulit κόλπον πολλὸν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλὰ χεῖρες dictae *Callim. Hymn. Dianae* vs. 27. *Sophoclis*, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχίας μάτην in *Stobaeo* pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut *πλῆθος*, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide *Adn.*) sic et πολὺς, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit *Callias*. Ipsa illa notio, quam verbo προσεφύρε expressam *Valchertarius* voluerat, in verbo ἐπιτηδύνας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob *Med.* silentium infestior *Cl. Gronov.* fuit; non ego. *Dio Chrysost.* explicat χιτώνα ποδήρη, bene satis, *Orat. LXXVIII.* pag. 659. v. Mox κόλπον πολλὸν non adspernor, ob *Eustathium*: [vide *Var. Lect.* et *Adnot.* proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. *Dio* tamen γυναικίῳ καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod *Eustathius* autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: improbavit et *Gronovius* similem glossam *Varini Favonini*, ex *Homeri* sumtam explanatore. *WESS.*

16. παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας) *Harpocratonis* Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα, καὶ ἀποσπληρῶσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐκτῇ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac *Musa* statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρρους ubique instauravi, schedis et *Scriptore* lib. I. 155. praecuntibus. Adsolent *Iones* Θ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. *WESS.* — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοθορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτόρνους* οὐδ' scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὐδ' pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τοὺς habet: scripturam *κοθορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam identidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπᾶσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία --- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένῃ νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus Atheniensium *Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζῶντι πρώτος Ἀλκμαίων τῶν πολυτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναίρεται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum* *Pyth. Od.* VII. 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megaclic fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικυωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκτετο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρνιθισταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον --- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους --- πλείστα εἰς ἀνὴρ --- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, οἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάρμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάρμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, Damasus Amyris F., erit. Amyris iste propter προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinatio. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου). Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μῶνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφόντος τε Ἑλλήνας ἰσχύϊ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχύϊν pro ἰσχύϊ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι διραπείουσι τὰ ὑπέρχοντα τῇ ἰσχύϊ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ Φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον Φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμιλίῃν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aeolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου παῖς Λεωνέδης, Φεῖδω-

ως δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Λεωκίδης, ὁ πρὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργεῖου τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργεῖου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ὁ παῖς, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίσαντος memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀἴων ἐκ Παίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάου κώμης ἐπέπια ex *Pausaniae* Arcadici cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam *Παλαισιπέλιος*, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abique longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάου πόλις versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, Castores hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphorione*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille *Spartiatia*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θέσσ. ἤλθε) *Med.* et *Ask.* ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptore Διακτερίδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ἐργῆς) 'Οργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ᾧπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστῇ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὡν παρελθούσῃ εὖστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus de absentia vero, τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deslectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὖστοῦ et ἀπεστοῦ a verbo εἶμι, sum, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστῖα, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστῖα, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλίσεως τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσεως τοῦ γάμου, concludendum nuptiarum, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι παρίσθιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθεὶς μένος, adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin. 3.] κρήνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινιν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) Vallae, quasi προϊχὼν τῶν ἄλλων legisset, quum longe alios antecederet: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallae interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco Wesseling. hanc posuit, quum longe deti-

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. *Larcherus* in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim *Herodotus* verbum *κατέχειν* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam *H. Steph.* in *Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345.* ex *Isocrate* adnotavit, dicens: „Invenio autem *κατέχειν* et pro *Cohibeo* vel potius „*Reprimo* loquentem, et quasi *Silentium* ei impono.“ *S.*

[9. αὐλῆσαι ἐμμέλειαν) *Tragicus* saltandi canendique modus ἢ *Ἑμμέλεια* plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide *Athen. I. p. 21. c. XIV. 631. c.* et *Hesych.* hac voce. Monuit vero idem *Hesychius*, eodem nomine ab *Aeschylō* satyricum etiam modum indigitari, qui aliās *sicinnis*: atque ea notione forsā *ἐμμέλεια* h. l. fuerit accipienda. *S.*

11. ὑπόπτει) Sic *Msstī*; aliud nihil mutantes. *Cl. Reiskii* coniectura ἀπέπτουσι, *despuebat*, speciem praefert, sicuti et ἀπισιῶπτοι, qua non auferor. Ὑπόπτει *Clisthenes*, saltatorio illo *Hippoclidæ* orbe viso, de proco suspicatus levissima quævis. Potest alioqui ὑποπτέειν, *limis* et *iratis oculis* adspexisse *Clisthenem*, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite *Cl. Ernesti* ad *Callimachi Hymn. Del. vs. 62.* Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκέλευσε οἱ ob *Codices. WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

14. Δακυνικά σχήματα) In *Arch. glossa* adest, a *Galeo* dissimulata. Σχήματα sive σχημάτια saltantium lucem accipiunt ex magni *Animadversoris* lib. XIV. 6. in *Athenaeum*. [Casaub. ad *Athen. XIV. p. 628. d.* Conf. eundem *Athen. I. 21. c.*] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρίσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic *Zenobius* Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κρᾶς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρᾶς, quod *Schottus* vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. *WESS.*

16. τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit *Eustath.* in *Hom. Ἰλ. d. p. 120, 44. Ψ. p. 1460, 21. Od. ε'. p. 219, 10.* [p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονόμειν, gesticulari, ταῖς χειρὶν δρεχίσθαι dixit *Antiphanes* apud *Athen. IV. pag. 134. b.*, qui nobis XI. p. 482. e. ex *Andromeda Sophoclis* hunc unicū servavit senarium: Ἰππικισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur *Eustath.* ἰππότης ἦναι, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton.* p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati ἱπποκῶμος τῶν κυμῆλων* e lib. II. de *Vit. Apoll.* c. 1. et ex cap. 6. *ἱππῶται τῆς ἀγέλης ταύτης*; *elephantis equorum loco vecti*, T. *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 401. Conf. I. *Meursii Orchestra in Χερσονήσῳ*. VALCK.

22. ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάριεν καὶ σημῖον διανοίας παιδαγευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. *Steph.* *Thes. L. Gr.* II. pag. 1485.; interpretatur, τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ἀρχήσας τὸν γάμον ἀπίστατες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in *Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ*. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* *Cent. V. Prov.* 31., monente *Küstero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. *Steph.* *Plutarchi* verba iam comparantur, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de *Nat. An.* XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχεῖσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἐπανίω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani Dial. Deor.* XX. 1., forsitan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἐγγυᾷ παιδῶ) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδως ἐγγυᾷ* ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isacum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in *Attico foro*. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαίωνιδαι ἐβώσθησαν) Oblitus horum *H. Steph.* in Recensu Vorum *Herodoti*, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θεμιστοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἐβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βόω, per Syncopen ex βοῶω, genito; quod *Sylburgius* ad *Clenardum* et *Portus* ostenderunt. *WESS.* — *Herodoteum* ἐβώθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βωθῆναι insertà literà sequentis erat asperitas mollienda. *VALCK.*

[4. Κλεισθίνης ὁ τοῖς Φυλαῖς etc.) Vide lib. V. c. 66. *S.*]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρωμα γενόμενον) Adiectum malles τρωμα Πέρσης γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. *S.*]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parium Persis venerint. *Valla* ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex *Arch. WESS.*

9. κατεῖλημένους) *Herodotei* moris esse κατεῖληντας ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τείχεος, nemo non novit. Itaque bene *Vind.*, a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. *Vid. IX. 30. et 69.,* atque *D'Orvillium* ad *Charit. VII. 3. p. 601.* Qui ἰσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. *WESS.*

9. ἐπολιόρκει Παρσίους ἐγκατεῖλημμένους) Una de duabus littera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεῖλημμένους, ut saepius in talibus κατεῖληθῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud *Nepot. c. 7.* *Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit.* *Ephorus*, e quo suam summissee *Cornelius* narrationem vidit *Lambinus*, apud *Steph. Byz.* in Πάρως, de *Miltiade*, Πάρον, ait, --- καθεζόμενος (προσκαθεζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in *Scholiis* ad *Thucyd. V. p. 367, 68.* τουτίστι τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit *Thucydides*, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖσι Περδίκκων, ut *Sophocles* dixit in *Ai. vs. 1292.* ἐρκέων ἐγκακλεισμένους, pro ἐντὸς ἐρκέων κεκλεισμένους. *VALCK.*

10. ἰσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo *Steph.* et *Valla.* Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἷται ἱκατὸν τάλαντα, φᾶς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφέας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpunctione mutata scribendum: καὶ, τῇ μάλιστα ἔσκε ἱκαστότε ἐπίμαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήμετο (vel ἐξήμετο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἡ --- ἦν ἐπιμαχώτατον, nempe τὸ τείχισμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK. — Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commodè intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσιν) Aldi aliorumque δῶσιν calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρατιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethnogr. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit. Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσκε etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος Δισμοφόρου Δήμητρος) Septum templi, ἔρκος Nostro, περιβολὸν dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περιβολὸν θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἱερὸν περιβολὸν τῆς Δισπαίνης (filiae Neptuni Cererisque) εἶστιν εἰσόδος. Septum si Miltiadi licuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵνα εἰς τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378. D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλότρια mutanda censebat ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωτοί, ὅτι τὰ τῆς Ἀχαιῶς μέγαρον κινεῦσιν. Profano non licebat Miltiadi κινεῖν τι τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθεύσης) Nullum Suidae ἐπιλθούσης in libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

δ' ἔστιν, ὃ ξὶν' ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφήσαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφήσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίν τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deletio articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίν bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπιμψι, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Παύῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὃ δὲ Περύτανις εἰσελθὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Παύου αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι ταῖς νήσοις τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Παύον πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν Φασὶν ὡς βίβει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατὰ γῆς οὖν τὸν μηρόν ὑπέστρεψεν ἄπρακτοι αἰὲ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατὰ γῶς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρὼν οὐκ ἀπελογέτο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δεῖξιντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδια ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8 - 10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμενημένοι, καὶ ὡς ἐλὼν Λημόν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πισαγοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λήμονος αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμονος αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eamdem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμενημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολούθως genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μακρῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γεόμενον τρῶμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀήμων αἰρίσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἐλὼν Ἀήμων etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. cccxxxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΦΙΑ ΕΠΤΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem τὰ λάρφια, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent. sollempni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Mssis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysii similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S.

[7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν) In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mssis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοὶ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχους etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, τοῦσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν εἶδσαν οἰκῆται μισθὸν τοῦ τείχους τοῦ περὶ τὴν

ἐκρόπελιν κοτε ἐλθαίνον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. *Conf. M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. Τυρσηῶν τεύχεσσι Πηλεσγικόν, quod attigit *I. G. Graevius* in *Prooem.* ad *Callim.* *VALCK.* — At ἰούσαν (l. 7.) commodè suum locum tuetur: hic τὴν, ionice pro ἦν positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδεῖν, et paullo ante ἐπὶ τὴν γὰρ ἰδεῖν. *S.*

16. θυγατέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex *Mssis* ubi admiseris, quid fiet brevi securis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένη tradit *Arrian.* *Ἀναβ.* *Ἀλ.* II. 3. et apud *Poëtam* *Od.* K'. vs. 105. κοῦρη δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. *WESS.* — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) unciis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. *S.]*

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀῆμον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀῆμον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων — καὶ δὴ καὶ εἰρηγό μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. *VALCK.* — Vide *Var. Lect.* *S.*

CAP. CXXXVIII. 3. πεντηκοντήρους κτησάμενοι) Opportunius στήσάμενοι, positis navibus, videri potest: nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insularis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κατηφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρώνα, teste *Philochoro* apud *Schol.* in *Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad.* A'. vs. 465. [*Schol.* *Villois.* ad *Il.* α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. *WESS.*

8. γλώσσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip.* *Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη ἰδίδαξαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνέρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνέρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύποι

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in 'Ιλ. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τε τύπτοι τις αὐτῶν) Vera Reiskii e Msstis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ εἴ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπεκράτειον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευμένοισι δεινὸν τι ἐσέδυνε etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσδύνειν (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσέχισθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) *Thoantem* *Hypsipylae* pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat. Theb.* V. vs. 328. Nemo, decernenti, de *Thoante* hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρω οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Λήμνια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyli* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo-*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitratu σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis* aetate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἐπὶ αὐτὴν --- ἐξανάσῃ --- ἐς τὴν ἡμετέραν redibitque ἐξανύουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστίης) *Lemnus* δίπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo *Atheniensium* in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclarâ Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus operâ. WESS.

Ibid. Ἡφαιστίης μὲν νυν ἐπιθόντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub *Atheniensium* redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστίης ἐπιθόντο, tandem et coacti *Μυρινάϊοι* παρίστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, Μύ-

μνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit δίπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἰλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φσιν, ὅτι οἱ Μυρινᾶιοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποστρίψαντες οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνος πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιέων τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἔμπειδον τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχῇ παρέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermonis* nomen satis commendabit *Zenob. Cent.* III. *Prov.* 85. in Ἑρμώνειος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιήσάμενος δὲ ἐκὼν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem *Myrinaeis Herodotus*, ἐπολιορκέοντο, ait, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. *Androt.* p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθον παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in *Add.* ad p. 73. pro ὑποχείριον ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph. Oed.* in *Col.* vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) *Hesychius*: Κεχαραγμένος, ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κείνῳ τόδε μὴ χρεάσσου. *S.*]

8. πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσω) Optime Mssti; e quorum uno παρῆχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἵτι μακρὰ καὶ ὅσα στρουγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. *WESS.*

8. πολλῶ τε πλεῖον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλεῖον - - καὶ νέας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῶ πλέῳ: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσω ἐκαστοῖσι, ἢ πρότερον παρῆχον, (nempe pro παρήχειν, παρῆχον enotatum ex *Arch.*) νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλεῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. *VALCK.*

10. Ἀσὴν ἰδοιέντο ἐπὶ τρία ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetit per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονεῖτο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 483. d. neque *Agathiam Schol. lib. II.* p. 30. *Tzetzes Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. *WESS.*

CAP. II. [3 seq. ὡς δεῖ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἔδει μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδέξαντα διάδοχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλέα - - - στρατιῶσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequenti, tradiderunt Iustinus II. 10. et Plutarch. T. II. p. 488. D. hinc Simson, Chron. A. M. 3520. conf. Iulian. Or. I. p. 33. B. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσῶν νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης) Hinc Hesychius: Ἐπρέσβευε, πρεσβύτατος ἦν. Thomas M. in Πρεσβύνονται: Πρεσβύνω, καὶ τὸ πρεσβύτερός ἐμι: quam in rem haec adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὶ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum Euripiden natus minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χρόνῳ μείων γεγώς τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνον Ἀποστελεσκεῖ. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio p. 74. D. Ἀριμίνης, atque ita forsan

etiam dictus Iustino) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, και ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶη πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, και ὅτι νομιζόμενα εἶη: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in Ἰλ. α. p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀγροβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄγρος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶη) Nullam νομιζόμενον litem experiretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: causam Ionum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morē, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gentium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημοίηςτος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τέ σι ἔχη. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub fin. ἰχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις. Aliā, eaque iucundā figurā, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τίνα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μαρψίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiverām καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτει) Anno a pugna Marathonia quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis excepit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At haec uberius D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατῆς ἄγεσιν) Dixit στρατοῦ ἐπάγεισιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγεσιν c. 48.; unde στρατῆς ἔγεσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγεσιν στρατῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliàs ostendi, in στρατιὰν ἀγίρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγίρειν et ἐγίρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc.* *Thucydid.* pag. 714. **WESS.**

3. ἐποίητο τὴν στρατῆς ἔγεσιν) Ἀγεσιν recipiet ex *Codd.* munium in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius* *Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον *Περσέων*, in excerptis e *Ctesia* Ἀγιάπανος ὁ Ἀγασύρα παῖς γίνεται δυνάτος παρ' αὐτῷ, καὶ *Μαρδόνιος* ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* voculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἶθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. **VALCK.**

14. ποιέεσκειτο τήνδε) Ita scripsit: non ποιέσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποιέσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 50. Post dein [*lin.* 15.] περικαλλῆς χώρη, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatoremque gregem perstringit. **WESS.**

15 seq. χώρη --- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat *regionem summae bonitatis*, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀρίστα διάκειται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἔκαστον τῶν εἰόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκίαν τὰς φύσεις ἀρετὰν, ut pro ἀρετᾶς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἵππων, αἱ τὰς ἀκούας, et αἱ τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum. (ὀφθαλμοὶ *Hesychio* restituendum pro Ὀπτοιστοί.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λῆρον

πολὺν, (lege λῆρον, πολυνύμνον) ἀστακὸν ὄνου· Εἰσὶν μὲν πλείστοι πάντων ἀρετῇ τε κράτιστοι ἐν Λιπαράσι. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυνύμνον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversà lineolà* initio versus posità indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Graeciae Thessaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausania* lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. n. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλεύειο παιῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θῶρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασυδήιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Σέρξῃ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἰλαύνοντι Θεσσαλία δι' Ἀλευαδῶν προὔδθη. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλείου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλείου, vel τὴν Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vigit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπράξαι τῷ Μακεδόνι. *Philippo*, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι, excludit. Confer *Abresolium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis *Cl. de Pauw* putans, προσωρίγοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον, stimulus *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσορέγοντο οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαβέτης oraculorum *Musaei*? *Edissertatorem* dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag.* διαβέτης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαβέτης καὶ δημηγόρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. v. Vide *Harpocrat.* in Διαβέταις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσορέγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσορέγοντο οἱ *Vir* doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσορέγον vel προσώρεγον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσορέγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paulo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεφέρετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστράτιδου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perver-
sam lectionem τοῦ ἑρμηνέας, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιονέας: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνῶν, a *Laso Hermionensi* deprehensus ἐμποίων ἐς τὰ Μουταίου χρησμόν. Ante *Onomacritum Soloni* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β. p. 215, 42. Quod his στίχον ἔγραψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἐμβαλεῖν, et παρὲνταίαν πεπλασμένοι, id *Herodoto* dicitur ἐμποιῆσαι, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μεσσηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θειγονίαν ἐμπαιήσαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. *VALCK.* — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. *S.*

19. ἀφανιζόιστο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδύναι. *Plato Tim.* p. 25. d. Ἀτλαντὶς νῆσος αἰσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte schedae. *WESS.*

27. οἱ τε Πισιστρατίδαι) Addunt Codices conplures καὶ οἱ Ἀλενάδαι, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msstis prostant exempla innumera. *Celeb.* tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. *WESS.* — Vide in *Var. Lect.* notata. *S.*

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. *WESS.* — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατιὴν consentientibus fere msstis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaeff.* VII. 38, 13. et 174, 2. factum. *Conf.* I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. *S.*

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάσσω I. 77. et δυνάτωραι πολλὸν III. 103. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias* Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum *Olymp.* LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. *WESS.*

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπέκλητον) Posteriores una voce ἐπέκλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni: dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πέλειω et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητὸς, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροῖσις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β. p. 130, 30. Βούλην ἐποίει σύγκλητον" --- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπικλήτον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλξε Ξέρξης τὰδε) Totam Xerxis orationem, μετακεκομισμένην εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λῆξιν τῆς τε αὐστηράς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμῶ καὶ ἡγεμ. ἐπεί τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Gracis usitato, Dionys. οὐδὲνα χρόνον ἡγεμῆσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῇδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπεί relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπεί in voc. Εἰσηγήσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπεί. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπεί τε, pro communi ἐπεί vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliàs habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νοεῖα πρήσσειν ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα δ' διανοοῦμαι πράττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβέωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβέωμος corrigendum I. 107. ὑπερβέωμος τῶν μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινῶσθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπεριθίνειν et ὑπεριθισθαί τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβέωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέοι μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβέωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρεῖον) Toties πατέρεα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγένετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πρῶτω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ -- πρῶτας τὰς Ἀθήνας ἀπελῶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῃ πρῶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πρῶτω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας νηοὺς πρῶτων ἦλθεν, ἤγουν καύτων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρηναν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικιόμενοι: hic ἀπισταμένῳ, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμέας οἷα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὑμῶς οἷα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετέρ.) *Dionys.* ὑμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dabat] οἷα ἔδρασαν, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέραν ἀποβάαντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἷα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀναρτημαὶ ἐπ' αὐτούς [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀναρτημένοι ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔρδων Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπηρμήνους interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁμοιούμενος) *Dionysii* schedarumque ὁμοιούον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Ποῖτα NON SUFFICIT ORBIS, uti *Philippus II.* Hispaniarum rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐσπερ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐκίησε, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remniscentis egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἷτε ἡμῖν αἵτιοι --- οἷτε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἷτε ἡμῖν ἀντίοι --- οἷτε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔξομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna *Scriptore* nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσι παρίναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρή συμπαρίναι: *Dionysius* δὲ παρίναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δώσω αὐτῷ δωρεάν ἥδη τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὲ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud *Nostrum* iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἄλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443. “ Ipse vero Schaeferus doctissimo *Corayo* se adsentiri profitetur, in Notis ad *Heliodor.* p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide *Var. Lect.*) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELI-
CIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis *Dionysii* et *Herodoteis* exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλευῖν ὑμῖν δοκέω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit *Valerius Max.* IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: *Ne viderer*, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλευῶν) vos contrahi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in *Dionysii Ant. Rom.* II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime *Valerius* IX. 5., innuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ἡμῶν prae se ferrent, pro reiicula non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον κατεγέλασε τῶν Σικυωνίων.* Plato pr. Lach. εἰσι γὰρ τινες οἱ τῶν τοιούτων καταγελάωσι. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμέων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμέων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum καταγελάειν aliaque similia, quae alias vi praepositionis κατὰ cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura b. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδικίης) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

25. ἔπειν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι — — καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχρεώμενους. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρῆος κατελάμβανε. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χρεὴν δ' αὐτὸν οὐχ ὀπλοῖσι τὰς διαλλαγὰς, Μητὲρ, ποιεῖσθαι: πᾶν γὰρ ἐξικρεῖ λόγος, "Ὁ καὶ

σιδηρος πολέμιων δράσκειν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum περισβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρώντο τὰς διχοφασίας: postea maluerunt πολέμῳ μάλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, κάλλιον ἐστὶν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τοῦτου, non τοῦτου] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθον μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτέων ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerant in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι) Maniliū nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πίερα θῆν πάντα τελείται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλέγειας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λεήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λόγων ἀκριβῆ σαφῆνειαν λεπτοῦργεῖν καὶ καταλαίειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφὴν ἐπιλαίειν, et ἐπιλαίειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri ἐπιτρώματα, sive gulae scitamenta, uti praeclare *Casaubonus* in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ Φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιστήσεις, ἐπιλέψεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) *Theocriteis*, πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., *Herodoti* verba *Casaub.* admovit *Lect. Theocrit.* p. 273. His *Mardonius* dicitur [lin. 44.] ἐπιλέψας τὴν Ζέξῳ γνάμνην: ut *Alexander Macedo* λέγωνας τὸν *Μαρδονίου* λόγον, VIII. 142., molliens *Mardonii* orationem, *Vallae*. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) *Artabanus* gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit *Sophistis* materiam: ex *Alexandri* μελέτη specimen nobis exhibet *Philostr.* de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) *Ista* quidem aptissima multis placuit comparatio. *Isocrates* in *Panathen.* p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θιαροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἑτέρα παραδεικνύοντες, etc. *Dionys. Halic.* II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατεθεὶς κρείττων τε καὶ χειρὼν εὐρίσκεται. *Vetus* fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτὰ. *Quintilian.* Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut *Ovidius* ait. VALCK.

8. ἐπὶ αὐτὸν δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) *Valde* metuo, ut παρατρέψωμεν bonae sit valetudinis. *Negant* certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. *Lydius* lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae *Theophrasti* de *Lapid.* pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. *Accedit* ad haec dissensus *Arch.*, unde, ἐπὶ αὐτὸν δὲ ἑτέρῳ συγκρίνεται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. *Vallae* Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex *Dionysii* *Epist.* ad *Pomp.* p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατεθείς, κρείττων τε καὶ χειρὼν εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo ὅτῳ παρατρέψωμεν ἑτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata *Arch.* lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et conmodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθεωρεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήσωμεν aut παραβάλλωμεν. Utruncunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego Wesselingio doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, Schneiderum, doctissimum Virum, in Lexico critico, et Schulzium, in Notis ad Herodoti Bella Persica, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατριβεῖν ἄλλῳ χρυσῷ dixit Herodotus, sic apud Theognidem vs. 585. ed. Brunck. est χρυσὸς παρατριβόμενος μολὶβδῳ, scilicet eis βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis Arch. unice probavit Larcherus. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκ ἂν ἀμφοτέροισι χωρήσει) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκ ἂν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκ ἂν ἐξ ἀναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκ ἂν ἐξ ἀναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

Herodot. T. VI. P. I.

S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ἄν, quae in οὐκῶν (sive οὐκ ἄν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ἄν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκουν sive οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. J. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ἄν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρω, lin. 22.) σφὶ ἰχώρησι, sive χωρήσει. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήεο) Non displiceret μὴ βούλοο, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκέη est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὸ θίλει) Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Id. B'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αἰὶ κριτὸν τὰ καλὰ εἶτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβαλὲν ἕκαστον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, καταρβώθη καὶ ἔτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περίεστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχεῖν καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὅρις ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κνίξει: sic legit et Valla; πάντα vero nihil laedit. Praebet etiam Stobaeus ἀποσκήπτει βέλεα et ἰφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φίλει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦει, sive τοὺς μεγα-

λαγορήσαντας, ὡς πλεῖον φρονούντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίξει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ ἔλξεα ἔκνιξε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerzemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἢ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragicis Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Iam vero κνίξειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἔκνιξε αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρως, VI. 62, 1. non anxiz, sed pupugit, ussit illum amor. Xerzem VII. 12, 2. ἔκνιξε, non anxiz, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Φρονήσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλεα) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλεα ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκαταδσκηψὼν βέλος πάτερ κεραυνῷ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλεα dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

περαυνῶι indicata sunt. βέλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐφθάλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo *vanos* et *temere iactatos sermones*, sed et *iniuriosos*, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non ardo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν τι [lin. 71.] κατηγορεῖν defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρὲντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρὲντος κατηγορεῖν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν αἰροατὴν σφαιτερίζεται, — — — τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραινούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Perinut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — — ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτιμῶν. Iudices Athenis ex lege iurare

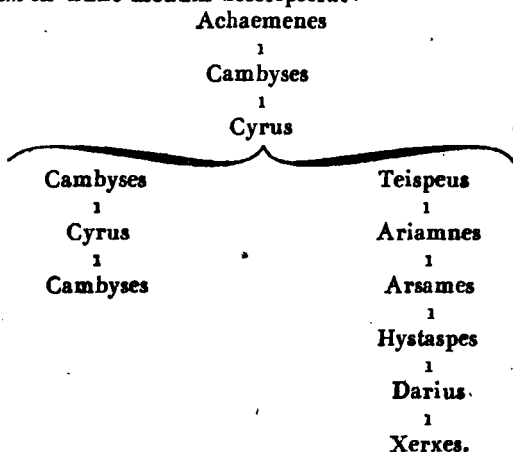
cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὲν τι, sed una voce παρὲντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hinc non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὲντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρὲντων, ab aliis in παρὲντος, fuisse mutatam. S.

80. ἢν μὲν -- ἀναβαίνειν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, alias ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatae, κτεινέσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰετέσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστεύουσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπεβλήσθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφθερέμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφθερθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφθερῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφθερῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφθερέμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφθερέμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρείου τοῦ Ὑδάσπεος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύστω, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eumdem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium descendendumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Exercit. p. 30., omisso *Teispeo*, *Achaemenis* fil., quem familiae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et *Galeum* ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in *Notis* brevibus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad *Xerxem* in hunc modum descripserat:

Gronovius, e cod. *Med.* alium insuper *Teispen* inserens, monuit in *Notis*, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε Ἰσπιοῦ scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τεῖσπης praefert. Idem *Gronov.* adnotavit, in ora eiusdem codicis *Med.* genealogiam *Xerxis* hoc modo repeti: Ἀχαμένης, Τεῖσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσσης, Ἀρμής, Ἀρσαμένης, Ὑστάσσης, Δαρείος, Ξέρξης. S.

13. ἡσυχίην ἀξομεν) Parum referebat, ἔξομεν an ἀξομεν legeretur. Copia schedarum hinc posterius postulavit. Hac *Musa* c. 161. ἐξήκει ἡμῖν - - ἡσυχίην ἔχειν, *Mssti* ἀγειν. *Xenophontis* in libris et *Diodori* par haud raro conmutatio. WESS.

21. τιμωρεῖν ἢ δὴ γίγεται) Refingenti et resecanti docto viro ἢ δὴ γε, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculo-sae plenum opus est aleae. Τίγεται tantundem Nostro ac

ἰστί, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquando.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσσομαι etc.) τὸ πείσσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessurus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἰμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν - - τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὃ, τι δὴ καὶ γίνηται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμῖας τιμωρεῖν ἦν δὲ δὴ τι γίνηται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσσομαι τοῦτο μάθω, ἰάσας ἐπ' ἄνδρας τούτους, τοῦςγε καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἰμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δεσπότες, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνηται, εἰ quid autem evenit mali. ἰὼν τι συμβαλεῖν, ἰὼν τι γίνηται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulò ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν δίδους) Intellige ἰωντῷ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωντῷ δίδοναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὕρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὕρισκε πρῆγμα οἱ εἶναι ἱλαίνων ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hodieum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομυτιν ἀπάταν θεοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προίπας ἀλίσξιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσησιν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. n. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορούμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπέξεσε [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπέξεσε. WESS.

5 seq. Φρενῶν -- ἐς τὰ πρῶτα οὐκω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίνεται. Ἡβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgatis, ἡβήσῃ τῷ σῶφρονι dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκρο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὄντι δειρόν) Monuit Eustath. τὸ ὄντιν Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damna-bitur credo [lin. 4.] ποιούμενος, neque etiam τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mssli viam monstrant, testati προσδοκᾶ ἀνασχῆσει glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδῆς ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδῆς γενομένου, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit *Med.* ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretatione olim adscripto καλέσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. III. p. 43, 13. Τυγράνην ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. *Thucyd.* VI. c. 61. πέμπουσιν ναῦν ἐπὶ ἐκείνον. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte *Corn. Nepos* interpretatur in Alcib. cap. 4. In *Isaeo* corrigerem p. 36, 39., Ποσειδίππον ἔπεμψε ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπεμψε τὸν ἀστυνόμον καλέσοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit *Isaeus* oratione. VALCK. — Familiaris *Herodoto* abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινέον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et *Herodoteo* συνέπαινον ἔδον ποιεῖν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνεπαινέει γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura *Portus*. *Moخ*, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἐστὶ στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. *Gronovius* in alia abit. [nempe tamquam *Herodoteum* pleonasmum probans γενέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. αὐτῷ πρώτῳ οἱ κελεύματι) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρεσία in *Platon.* *Apolog.* p. 30. A., τὰ Ἑλένης καὶ Μενέλεω Τηλεμάχῳ δῶρα *Dion. Chryst.* *Or.* VII. p. 117. c., ἐπίθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων *Strabon.* XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus δ. S. 5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἐργ. vs. 294. Μοχ τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἦκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίαι σφάλλουσι respondet Paullinō Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ -- παρ' ἐμοὶ κέρηται) Quae Stobaeus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἐργ. κ. Ἦμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurā, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμέν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρώτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6-8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quae interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρώτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι οἱ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκω

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem *Vir doctus* adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τουτέστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰπερ τὴν - - - θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27.* Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae eient; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt. [Conf. *Polyb.* XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys.* III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγρυπνούντος ὑπὸ ἀκολάστων δημογωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. VALCK.

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῇ) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadv.* ad *Athen.* XIII. 1. [Casaub. in *Athen.* XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit *Thaliae* c. 119. ὃς καὶ ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παιδῶν καὶ ἦσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. Clarissime *Euripid.* Andr. vs. 6. Νῦν δ' οὕτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφκεν. Sed vide *Abreschium* Dil. Thucyd. p. 514. WESS.

19 seq. θεοῦ τινος πομπῇ, οὐκ ἐῶντος) Hoc a correctoribus potius exspectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαινέον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῶσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰδὼντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lih. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. *Errantia* sunt et *vaga somnia* in Thebaid. X. 106. *Papinii Statii*. Illustres *Homeri Odys.* T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐται [quidni αὐται?] μάλιστα ἰάθῃσι αἱ ὄψεις τῶν ὄνειράτων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in *Bruto* apud *Ciceron.* de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin.

24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχομεν μετὰ χειρᾶς) Supra c. 5., τόπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 35. Quam tantum belli in manibus esset, *Liv.* IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, *Cic. Tusc.* V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρᾶς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de *Themistocle Thucyd.* I. 138., ἃ μετὰ χειρᾶς ἔχει καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσται) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα *Arch.*, de visis per quietem in *Macrobio Somn.* *Scipion.* I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διακρίνω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur *Cl. Lamb. Bos*, *Observ. Critic.* c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὲ δὲ ἐπιφοιτήσω) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτῆσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenaarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτῆσει) Quam praebeat *Galeus* Codicum lectionem, σὲ δὲ ἐπιφοιτῆσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, - - σὲ δὲ ἐπιφοιτῆσει, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὸν ἤδη ἔστι· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτῆσειε συνεχέως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* Νεμεῶν. Od. V. 33. ἡ σιδηρέταν ἐπαινήσαι πόλεμον δεδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [*lin.* 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτά, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἤδη ἔημι) Quod sequitur ἡ ἐμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitrator. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἤδη ἡ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἔημι revocavit, pro εἶμι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; „quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit.“ Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίηστο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐπίστο, loco ἐφίστο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοιτὸν et κοίτην non differre.

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὴ
 κείνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροξίσαι) Laurentii *consideras* per editiones male
 vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. Στεμοῖσι σιδηροῖσι) Sic optime
 Arch. Ὁ βέλτοι σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adjuvant.
 Σιδήρια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni
 Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. Στεμοῖσι σιδηροῖσι) Scribendum σιδηροῖσι. Nam
 ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδή-
 ρια λυθουργικὰ habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήριον.
 Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX.
 36. ἐστειχθέντος κως σιδηρίου ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.]
 Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de
 Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας:
 illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμ-
 βώω. VALCK.

6 seqq. οἷα ἀνθρώπος ἰδὼν ἦδη etc.) Ubi descripsit ista Sto-
 baenus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam
 ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinia. μεγάλα
 πεινόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσόνων, optime H.
 Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista
 proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ
 στρατόπειδα ἦδη ἔπειν ὑπὸ ἐλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἵστί δὲ αὖ καὶ
 τῇ ἀτολμίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἰκιν [lin. 8.] longe ali-
 ter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πάτερ, εἴκε
 τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander;
 hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ
 εἴκειν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupidi-
 tati, qua coectus amplificare desiderabat imperium: hoc
 obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κα-
 κὸν εἶν τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἴκειν in talibus notat animi
 concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum ce-
 dere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλη τε βίη καὶ
 ἀγήνορι θυμῷ Εἴξας, Iliad. ω. 42. Eustathius, Istit, ait, εἴκειν
 δοκί' ὅσα καὶ διασπότης ἰγκλινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79.
 Ἡμαρτον' ὄρνῃ δ' εἴξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἴκοντας καὶ καὶ Plato-
 ni restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente
 principes ipsi se et cives beare solent. Κύρον οὐκ ἀτρεμίζοντα

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκίνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχωσι μέρη. WESS.

[14. Ἐπὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμή) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudea ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa φορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adstrictura, tragica Aeschylī dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. θεῶν παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis - ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonīa pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennale signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῳ δὲ ἔτει, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. *χρόνος* ἐτῶν οὐκ ἔλασσαν δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucyd.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) *Arch.* ἀναισιμουμένῳ laudibus *Th. Galéus* et *Ioseph. Wasse* (Indicis *Thutydidei* voc. *Χέρ.*) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμουμένῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμουῖσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. εἴτοι γὰρ συμβαλλομένων μηνες εὐρίσκονται ἀναισιμουμένοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένης εἰς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex *Elephantina* ad *Automolos* profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τέσσαρα ἔτια πλήρεια, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡμέρας ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἡνέρο τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνεται apud *Homer.* I. c. τιλειούται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτει ἀνομένῳ anno in-eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* red-ditur per alteram usu receptam, in Ἀνεται Ἀνόντος Ἀνων Ἦνον etc. *Suidas*: Ἀνεις, ἀντὶ τοῦ ἀνύοις, Φρόνιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἀγν, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Μοχ διαβάαντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἐ: devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἴόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἴόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad Appiani Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturà viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐταὶ αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γενομέναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide Var. Lect. Ad οὐδ' εἰ ἑτεραι commodè intelligetur verbum εἰσι. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐταὶ αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐταὶ αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γενομέναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et Reiskius. οὐδ' εἰ ἑτεραι prodierat ex Med. Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μὴδὲν ἰφαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἰσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphelius in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλυπε;) Voculam μιν ex cod. Med. interiecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπίλυπεν. Sic saepius
Herodot. T. VI. P. I.

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλυσι, defecit*; et *ἐπίλυσι τὸ πλεον*, ubi *flumina Persis narrantur epota*. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ καίων βύματα - - ὑπὸ Ξέρξη πάντα ἐπίλυσι*. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς αἰνάνους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλεόνους συνέχειαν ἐπίλυσιν*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλύειν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hīc tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. *καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαλαιάντων etc.*) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata etc.* Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec *Pavium* fugit, aberrat. Orditur enim hīc moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hī intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut *τοῦτο μὲν* novam periodum, non excipiente *τοῦτο δὲ*, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista *καὶ τοῦτο μὲν etc.* perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eādē cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis 'Ο γὰρ Ἄθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam *Wess.* in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam *Τοῦτο μὲν* utique non semper excipit *τοῦτο δὲ*, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque *τοῦτο μὲν* saepe idem fere valet ac *πρῶτον μὲν*, primum quidem, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi *τοῦτο μὲν*, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet *Μισρά δὲ*, initio capitis 126. Ad *τοῦτο μὲν*, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. *ἢ δὲ αὖ etc.* Lib. III. c. 108. habes lin. 8. *τοῦτο μὲν*, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur *ἢ δὲ δὴ λείαναι*. Hoc loco, in quo versamur, ad *Τοῦτο μὲν*, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὄπλα etc. S.

5. ὤρυσσον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq.* pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS.

— Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἵσμεν ἀναγκάζομενοι μαστίγῃ ἐς πλεῖνας ἡμέρας ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μαστίγας ἐβράκιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. Av. III.* p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi *Hutchins.* p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph.* p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατίσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων. *Cicero de Lege Agr. c. 34.* hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd. V.* p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδέως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod. I.* 17. Alyattes ἰστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτίδων. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in *Aristoph. Acharn.* vs. 1000. ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος *Archilochi* in *Schol. ad Aristoph. Av.* 1426. Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian.* p. 355. VALCK.

7. Βουβάρης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάνης, *Tzetzae* Ἀρταχάϊος, erronee, patre-ne Artaeo an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad *Iliad. ξ.* 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάνης) Unde *Valla* ἐκτὸς, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipsemet *Herodotus*, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀκρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeceunte *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Θύσσοις [lin. 19.] ex eodem Attico scriptore et *Plinio* *Hist. Nat.* IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Melam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, --- γὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροθώους, καὶ Ὀλοφύξον, καὶ Δῖον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano* de Nat. An. XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ διέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista Casaub. in Polyb. p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem Vallae [praetorium intelligentis] P. Leopard. iam correxit, Em. VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς* πρατήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit Herod. I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθασί χρεῖσθαι, οὐδέ σφι ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod Xenophon tradidit Κυρ. Παιδ. p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum Herod. σῆτος πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίας ἀληθεύμενος: comportabatur, recte Valla. Xenoph. p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν σῆτος φοιτᾷ. Andoc. p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου σῆτος ἕξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit Herodotus per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια δυνὶν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἶνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit Aristides πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρείαν, in Themist. T. III. p. 297. Scholiasta Mstus hunc designavit Herodoti locum: ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρείαν εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως εἰσεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει) τὸν Ἄθω κατὰ πᾶσι ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέλιται· λέγει γάρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρείαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόνον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba conparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διίσθμιζειν et ὑπερσθμιζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἴσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἐλαστρομένως optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνείρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νῆας) ἐξειρύσαι ὑπεξειρύσαι ἐπειρύσαι κατειρύσαι et παρειρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεις τῶν νεῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viâ, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustis transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὄπλα) Med. et aliorum παρεσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζετο (activa notatione) scil. Xerxes, paravit, confici iussit.] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex *hyblo* sive *papyro*, quomodo c. 36. et *Eustath.* Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηΐοισι Non repudio πορθμηΐσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηΐα, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, ναῦλον, Fragm. CX. Πορθμεΐα tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῆς autem, ita nihil praefert πορθμηΐς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedae, respicit σῖτον ἀλληλοσμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ὦν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tendebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἑτέρου οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονες ἢ Μαϊάνδρου nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth, p. 135. τὰ δὲ οἱ, paederoti herbae, Φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγού, μείζονα δὲ ἐστὶ πρίνου. Longe gravior huic inflicto loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἐὼν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῶν Κιλ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophonem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, saturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασίλεια, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασίλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύω ἀσκήσ) Xenophonti δῆγμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύω ἀσκήσ ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκήσ, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenitis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν νικησας, - - - καὶ τὸ δῆγμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρον, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non.

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas. ἄκρης*: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῆς Κελαινέων ἀνατέλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἄκρη, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σιληνοῦ Μαρσύω ἀσκὸς ἀνακρέμαται. Voce ἄκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθόπολιν et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Brisson. Regn. Pers. I. 77. WESS. — Herodotum sequuti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. [Suid. in Ἀπκρίαν.] Πυθίας dicitur in Schol. msstis ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyaeo VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείας στρατὴν πᾶσαν ξεινίῳσι μεγίστοισι: sicut Λυσισθένης teste Dióodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικῶς: sed Lydus etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium [lin. 9.] ἰδωρήσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσειε σκυᾶς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκυᾶ. Schol. Ms. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτόν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἦν παρίσχεον αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter Brisson. Celeberr. Wess. ad Diódor. [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) Lineola vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεύσας ἑπτά χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. vs. 927. διαχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστου: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὲν ταλάντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρεικός*, valebat *ἀργυρᾶς δραχμαὶς εἴκοσι*, sex adeoque florenos: vid. *I. Perizon.* ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο*; teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκέων ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκέων ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γεωπόνων refigendi. *Suidae* *Γεωπός*, ὁ γεωργός, si γεωπούς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus mssis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. *Γήπεδα* sive γεώπεδα, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrationi* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκέων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. *clar. Io. noster Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [L. 15.] κέκτησθ' τε αὐτὸς τὰπερ αὐτὸς ἐκτήσαιο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτάσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphael.* ad *Lucas Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetssten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἃ' ἔχῃς ἄνευ ψόγου, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον σέβειν πρέπει.) Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ πλείον' ἔτα πάντ' ἀπωλέσῃς. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνεχ' ὃν σέβειν πρ. Grotius posuerat οὐνεχ' εὐσεβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. Lycum, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. v. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κούδραρα πόλιν) Eamdem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτηβον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem lohgiissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλλάτιβος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἰβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς; mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εὗρε πλατάνιστον, τὴν κάλλεος εἴνεκα etc.) Velut ἑραστῆς, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλοῖς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἑρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῶ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notatæ ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρείους οἱ μονομαχῆσαντας ἀπέκτεινεν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτεῖναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καθ' Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. v. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μελιδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπειψαν Δαρτεῖω) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et πίμπειν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λεπταῖς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitior adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γιφυροῦν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχιῆαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιπασσάλευσαν) Infra IX. 119. Artaycten σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν: id est πρὸς σανίδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lezico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἔδουν. Helych. Σανὶς -- τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eisdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον -- Ὡσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τοῦτωι: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θυραν, Ἐστῆξεν ἀχανὲς προσπεπατταλευμένος, Ἄφωτος ἄχρις αὖν εἰα. Eiecta voce Ἄφωτος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχρὶς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai* templo, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδεκε. (in τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισθόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte *Gronov.* omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει: ubi ex *Arch.* enotatum, ἀθέμιτα ῥέζειν. Ad istam normam alibi* scripsit ἀχαρίτωτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριτώτατον: hoc enim ex *Msstis* praebet *Galeus* in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδεκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian.* *Dea Syr.* c. 12., ἀθέμιστα ἔργα μηδομένους *Manetho* II. 301. *Noster* lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σάνδα διεπασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. *WESS.*

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἑτέραν, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρου latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγῶς) Persae institutum et mens *Scrip-toris* in propatulo; structura implicatio. *Gronovius* ἐπικέσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit *Gronov.* in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιβίσθαι? *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικέσθαι et καθικέσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. Α. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικέσθαι (nempe αὐτῇ) πειράσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροσί μοῦ κοδίσκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius.* Conmode, haec dum meditator, in mentem redit *Homericum Iliad.* E'. 748. Ἦρ' ἔπει μ' ἀστίγι θοῶς ἐπαιμαίετ' ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. *WESS.* — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐκέσθαι μάστιγι πληγῶς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saevisse flagellis et compedes demisisse, quod Hérodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli* Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 195. De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* "Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρόν, δοῦλον ὧς, δεσμώμασιν Ἕλπισι στήσειν" --- καὶ, πίδασι σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κίλευδον ἤνυσεν πολλῶ στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys.* Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἤδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ στιγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Iuvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinzerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmate dignum Credidit: ubi *Herodotea* dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στιγίας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίς, verum dici potuerunt μαστιστάι, quod ex *Alex. Cod.* recipiendum in lib. IV. *Maccab.* ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac *Herodoteum* Στιγίς. VALCK. — Praeclare στιγίας ex *Msstis Galeus* et *Gronovius*. Conf. *Iuvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δεσπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ aut *Homereo* ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odyss.* i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur *Hermogenes* pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδεὶς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπερβάλλει τοῦ ἡδονῆ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδαρ, ὡς αἰσθήσιν τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερβάλλει ἡδονῆ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἰόντι δολερῷ τι καὶ αἰλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur *Med.* et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγυνσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commode possit referri, voculam cum *Reiskio* suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγυνσαν. Erat enim cap. 33. ἀκτὴ τραχέα ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδω κατιναγίων: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμεώμενοι ἐνέφουρον τοῖσι προσέκειτο. Hinc vocem γιφύρας plerique cum *Valla* forte censuebant subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἑτέραν, ex praecedente verbo ἐνέφουρον in promptu erat nomen substantivum γιφύραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ἐγύνναι γιφύραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γιφύρας commode admodum potuerat. Quo magis speciosa erat *Reiskii* sententia, intercidisse vocab. νίας, ἀκτὰς aut γιφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζεύξει dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζεύξει τῶν γιφυρίων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem *Dav. Schulz* Vir clar. in *Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers.* iniit. Primora huius capitis verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γιφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina *Gronovii*, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Πεντηκοντίπους καὶ τριῆς etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipi disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Virorum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐπέστην τεσσαρεσκαὶ καὶ τριῆς.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπύδωτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, cclx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxiv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Ἀγαίου ἐξήκοντα καὶ τριηκοσίας, vel uno verbo τεσσαύρας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio, WESS.

7. ἵνα ἀνακωχῇ τὸν τόπον) Videlicet ὁ πόντος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀναχωρεῖν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατήκταν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατήκτον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mæsti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρεῖν lin. 7. ἀναχωρεύωσι maluerit. „ἀναχωρεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad γέφυρα ἰσάστη.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccxx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in Geographical System of Herodotus, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόντου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρσίας stelisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4-7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθέρεις: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - - κατὰ ῥέον, est quasi παρεθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellespontii, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρσίας, [ἐπικαρσίας puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀνακαχεύῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος subintellexeris post ἀνακαχεύῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπιμαρτίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόρου ἐπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvijs consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἐτέρης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἐτέρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἐτέρης: articulus enim ante ἐτέρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλοον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus in-pensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διαυγίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλοος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀραιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχῶν: namque series

ipsae tam πεντηκοντήρους quam τριήρας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego δίκπλων pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset δίκπλους*, id est, quae inserviret δίκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus; et spatium, quā transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. ετρεβλοῦντες ὅ νοισι ξυλίνουσι) Egregia huic loco medella ex Med. et aliis. "Ονοὶ sunt axes; ὄνισκοι ariculi, suculae; sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. "Ονεισθῆαι, ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. "Ονοὶ γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Πετανίῳ ὡν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατ' ἑπὶ τοῦ ὅπλων τοῦ τόπου) Series naturalis verborum, κατ' ἑπὶ τοῦ τόπου τῶν ὅπλων: id est, κατ' ἑπὶ τοῦ ὅπλων ἐνταμένω. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξέγγινον, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Planus Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοὺς πύσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νευγμένος, quomodo Msti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμόν, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλεισμάτα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλημακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπεροῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρέρσαν ἔθεν καὶ ἔθεν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρῆσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἱ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν· χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν· χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὗτ' ἐπιειφίλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπιειφίλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλυπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores; Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἢ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνεμι ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος --- ἀφανὴς ἦν,

οὐτ' ἐπινεφέλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλιστα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπινεφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari earmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrerentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλησποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἴτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν τίπτεν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τουναντίον δὲ ἦν ἐσήμαινε γὰρ αὐτοῦ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Πέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδέκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationis; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς Ἑλλάδος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poëmatis Theognis: Εὐχόμενός μοι κλυθί, κακὰς

ἢ ἀπὸ κῆρας ἀλλακται· Σοὶ μὲν τοῦτο, θία, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram *Andocides* in exordio Orat. de Myster. δεήσομαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ῥάδια χαρίζεσθαι, καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παραλυσον τῆς στρατιῆς) στρατηγῆς mallem. Prave in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ᾗτήτατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἕνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Scripserat παρῆναι τῆς στρατιᾶς. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατηγῆς et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηγῆς ἀπολελύσθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήτατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πικρόνων αὐτῷ παιδων ὄντων, ἕνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, Plutarch. ἕνα παρῆναι (sive potius ἀφείναι vel ἀφίεναι) τῆς στρατιᾶς. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίσθαι τινος τῆς στρατείας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lycurgo memorantur contr. Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφίεμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίεναι τῆς στρατείας, Herodoto dicitur παραλύσαι τῆς στρατηγῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει τῆς στρατηγῆς. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquem praetura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηγῆς recepi cum Schaeff. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμὸς, χρῆσται μὲν ἀκούσας τέρεφλος ἐμπύμπλησι τὸ σῶμα ὑπεναντία δὲ τουτέοις ἀκούσας ἀνοιδάινει: ex quibus Herodoto restituerem τουτέοις ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

9. ὑπεραντία δὲ τούτοις) *Stobaeus*, ut saepe, Ionum characterem servavit; nec pravam eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus* *Iliad.* l. 550. ὅς τι καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti Herodotei interiorē sententiā *Camerarius* *Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego Codicum lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi. 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλα ζημιώσεται: ubi ζημιώθῃσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὔτε τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μίσον διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ Εἰρήνης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ὃν ἐξητήσατο: σφαῖρας καὶ διατεμῶν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν· τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διζέναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, *Romani* moris non ignarus *Seneca*. De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus* *Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξ̄ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam con migravit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξ̄ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξ̄ *Hesychio* redditur ἀναμιγευμένος: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. *VALCK.*

9. Νισαῖοι καλεῖσθαι) Quae hic διπλογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἄρμα μάξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte* Κύρ. παιδ. VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamaxa* carpenti genus et mollissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac *αἰχμοφόροι*, *hastati*, qui *Persarum* nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φοιτᾷ χρυσταί, his locus erat ante decem *Nisaeos* equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum *hastati Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρήνην) *Pro Med.* et aliorum *Κάρενην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρήνην*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἐβδόμῃ, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] *Ἀτραμύρτειον* ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus*. WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπίλειπε τὸ βέθρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ βέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ᾧ ἀπίλειπε sive ἐπίλειπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ βέθρον intellige κατὰ τὸ βέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi* *Iliacae* *Alexander* quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11, et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσεν βοῦς χιλίας· χοάς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae* *Iliadi* *chiliombe* faciebat sacra, *heroibus* libabant *Magi*, χοάς οἱ Μάγοι τοῖσι Ἡρώσι ἐχέαντο, id est, ἐπάγισαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσία, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεσε) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεσε, vel ἐστέπτεσε: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐστέπτεσε Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπτεσε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάραισι ἐνέπιπτόναι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπτεσεν ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπτεσε Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργιθας Τευκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργιθίας expectasses, aut Γεργιθίους: sed Γέργιθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μέση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτη προεξέδρη) ἐξέδρη corripbat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτη haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτη: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξέδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξέδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Λίσχαι. VALCK. — In vocab. προεξέδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάμυσσε) Specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura. Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχρῶ κέχρηται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ κείνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδραπνίων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡνὴρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: Οὗτος ὧν ὡνὴρ φρασθεῖς Ξ. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adseuevit. S.

6. ἐργάσαιο) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαιο praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κηχωρισμένα ἔργα σά, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγῃ πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γάρ με λογισάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obuium. *Plutarch.* Consol. p. 109. B. Τὴν Ἥλιδιον εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. Leniter *Valer. Max. IX. 13. Extern. 1.* Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hae lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γάρ με λογ. κατοικεῖται) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, ἐσῆλθε γάρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἡμερος ἐπιστῆναι μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐπιστῆναι μοι. In *Isocratis Panathen.* scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. C. *Demosth.* p. 100, 39. etc.

- Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Pro-meth. pag. 26. Ἐσῆλθ' ἐμὶ dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κροῖτον γέλως ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγεια ἐσῆλθεν ἀνάγνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσαι) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοοῦντες, -- ὡς ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς ὅτινι περ' ἂν καὶ ἀναξίῳ ξυμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσουσαι) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσαι, καὶ αἱ νοῦσοι, συνταράσσουσαι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσαι, καὶ ποιῶσαι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ὄντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω δὲ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Charicius Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὀ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γευσάμενος. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Conmode Euphoriou, ὦ ζῶ, τί ποθ' ἡμῖν δούς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἴξας, in Stob. Scrm. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέον scriptum oportuerit, non πλέξας. S.

Ibid. γλυκύν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet "Οτι οὐδὲ ἕν ἐστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκύν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μέλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ ἡδὺ γενομένοις ὧν στέρησονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γεύονται, leviter gustant, ὧν στέρησονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebebat primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκύν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus Caesariensis.* Epist. 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτος. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοῦ πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνον τοῦς πολεμίους γεῦων. Venuste *Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνῃ καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδρῶσαν τὸ γεῦμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δεῦγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοῖς δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede vuculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. Φερέγγυος ἔσται διασῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προστατεῖν Φερέγγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φρούρημα, h. e. ικανόν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 50. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τῶν οὐκ ἵνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκων δὴ ἰόντων τοὶ λιμένων ὑποδείξων, in Lexica receptum Ὑποδείξις λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυναμένοι δέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξιοι, id est εὐθιτοὶ εἰς τὸ δέξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα· ναυκληρώσιμοι στέγαι· ἀλώσιμον τείχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphonē p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νείμαντες ἐν ἑκάστω ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλείοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένωκ: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῆ δὲ πολεμῆν etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοισ πέλει. VALCK.

15. εἰ θέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ θέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et θέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὧν θελήσει ἐκτρέψαι τὸ ρέθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τύραννός. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλεπόμενος displicet. Hesychio κλέπτισθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si neumpe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. Ε. μήτε λανθάνειν τοὺς πολλοὺς πειρώμενον, μήθ' οἷα φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν εἴσοδον. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρεβαροι δὲ, τὴν τε ἔξοδον ἐκεκλόφεσαν. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γὰρ -- εὐδαιμονίας πληθώρα) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκόριστον ἔφω πᾶσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀβηρόδω, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶη.) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ἔκον Φέρι: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodotum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αὖ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδύτας παρασκευάσθαι: id est ἀβηρόδωντα βουλεύεσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοῦ ἐπιόντος ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀληθείᾳ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβον παρασκευὰς ἀσφαλεστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πράσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βέβαιον ἀποδιξίς) Inconmodum erit μήτε, cui Gronov. locum dedit, ni μή τι cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὶ τὸ βέβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦργον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδελον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βέβαιον lin. 9. cui cave τὸ βέβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βέβαιον, quod dicentem Xerxes facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur καὶς χρὴ, (non πῶς χρὴ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi καὶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum verò commodum Abreschii πῶς χωρὶ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βέβαιον est; nam, qui τὸ βέβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsitan facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἔχροντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex Med. dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic Herodotum adpellare amat Valck.] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώττῃ χρίωνται καὶ Γελωνοὶ, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτά ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτά οὕτως ἤχῃσι καὶ καθαρά κρουθεῖσθαι, id est ὁμοίως καθαρά κρουθεῖσθαι, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budaeus in Comm. Ling. Gr. p. 483. Pausan. praeterea p. 52. εὐ δ' ἡμεῖς φαίνεται ποιήσας Σκύρον ὑπὸ Ἀχιλλεύῳ ἀλεῦσαν, εὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene ceperat Fr. Sylburg. in Praef. ad Lect. p. 932. Budaei observatis quaedam adiecit Duker. ad Thucyd. p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115; 9. etc. Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναβρίπτειντες) Ad huius imitationem bis terve κίνδυνον ἀναβρίπτειν dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν βίπτειν Euripidis est in Inone vs. 24. saepius βίπτειν in istum usum adhibentis. Lucian. T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναβρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῦσθαι περὶ τῶν ὅλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyeni; ἐκκυβεῦν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, Polybii. VALCK.

22. Quod ille apud Terent. Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, Herodoti Xerxes, μεγάλα, inquit; πρήγματα μεγάλοις κινδύνοισι ἐθέλει καταρῖεσθαι. Male vulgatur in his apud Stobaeum καὶ αἰρῖεσθαι: bene cepit Portus. Eurip. Suppl. vs. 759. Φόνῳ καθαιρῖεσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα. VALCK. — Ἐθέλει καταρῖεσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὧ γύναι, μεγάλας ἐπιτελείς

καταρβούται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillio haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέχται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταρεῖν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioe eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 55, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sanc et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam Guil. Budaeus et Henr. Stephanus Thes. T. I. p. 198. A. N. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, καταρεῖσθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαιρεῖτ' ibi activā forma, non καθαιρεῖσθ' legendum) dixisse conficere negotia, res peragere. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνα est peragere, (feliciter) conficere certamen. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensi loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθηγηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφὶ συγκатаρεῖν, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hoccine an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τοῦτων [non τοῦτον] τὸν σῖτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Videntur turpem maculam Pavius, Abreschius, Reiskius. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τοῦτων vel τούτου legisse Valla videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: τῶν ἂν κεν ἐπιβέωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τούτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μῆκος ἐκτεῖναι λόγον scripsit Aeschylus; μείζον' ἐκτεῖναι λόγον, Sophocles. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. Iustinus de Iliensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem Themistocles, "Ἀνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐν τούτοις πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῖν) Puto *Vallam* habuisse βαλεῖν, ὃ βασιλεῦ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 5. ὃ βασιλεῦ, καὶ τὸδε ἐς θυμὸν βαλεῖν. *Veteri dicto*, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbiis consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχονεν γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam *Valla*, uti *maximum* eius committium manifestat; nam, μέγιστον στρατεύμα legisse, iniusta *Galei* suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles Trachin.* vs. 599. ἔχουσιν ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. *Aretaeus Cappadox Morb. Acut.* I. 1. fin. τὰδε μέντοι τῆς λύσις τῆς νόσου γνῶματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, caussa defuit. πρηγμάτων vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε *Reiskius* τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σοῦσα) Iustum probumque *Diodori XIII.* 96. καὶ Δέξιππον ἀπέλυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνέλεξα sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυγόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip. Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακὰ σπεύδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes.* in *Suppl.* vs. 161. *Herod.* I. 206. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. *Thucyd.* p. 404. μανθάνετε καὶ καὶ σπεύδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἐαυτῶν ὀφείλει σπεύδοντες. *Soph. Elec.* vs. 253. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοῦμὸν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπεύδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus; quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi *Herodot.* T. VI. P. I.

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam *σπεύδει*, *studetis*. S.

13. τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι) Haec regis professio similitima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Patrum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χεῖμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι πρὸς τῷ αὐτῷ θεοῦ πᾶσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἐθνῶν ἐπιστατεῖν, καὶ τοῦτοι τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἰφορᾶν, etc. Cuius sententiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. viii. p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχουσι est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυχλήρων Ἑφουραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in Scholiis εἰλαχίαι. Eid. VII. 103. Πᾶν, Ὁμόλας ἱερῶν πεδὸν ὅσσι (ὅσσι) λελόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λῆξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχεῖν, εὐμοιρεῖν. Μοιρολόγησαι scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Περσίδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam margino Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασπενάζοντο non patior mutari WESS.

4 seq. μυρσίνησι στορνύντες) Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς ὁδοὺς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Ἀρχιμυρσίνη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isti autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi. 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Αναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες edd. Equidem στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaef. et nostris membr. F. Neutrum putō reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. I et.] ἀκινάκην καλέουσι) Ex Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν κινάκων καλένσι, uti τῶ γαλμα, τῶ ληθίς alibi, aut τούτω δὲ τῶ κινάκῳ lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur; eidem inventum πέλαιος Codices etiam adfirmant, εἰ γὰρ ἡλὲρ ἀνατιθεὶς κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τῇ τὴν μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν -- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi impetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ω Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226, Ἀλλὰ τοῦ μὲν Ἑλλήσποντον ἐξέπλησεν --- ὅτι θεὸν νομισαὶ εἰσέξῃ τὸν Δαρδανίου. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. Ἀ. color, γῆν δὲ ποιῇ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τρήρεσι θάλατταν καὶ δεξιὴ τοῦ ὄρεος. θεῶν δὲ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιῇ τοῖς τρήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leōntino *Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς* audivisset, risum sibilumque Longini *περὶ Ὑψ.* cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. e. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumsit hinc poëta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, *εἰδόμενος ἀνδρὶ*: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: *Θεῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ*, Libanius. WESS.

9. *ἄγων πάντας ἀνθρώπους*) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes *παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεάς Ἀσίας ἀπὸ χώρας*, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. *κινῶσας πάσαν ἡπείρου πλάκα*, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., *ἐπάγων πάντα τὸν ἥπυρ στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας*: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio *περὶ Ἑρμην.* §. 245. qui dixerat, *ὅτι κατίβαινε ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν ἰαντοῦ. μάλα γάρ*, inquit, *ισμίκρυνε τὸ πρᾶγμα*: scribi enim debuisse *μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης*. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut *μειδύματι* repressit Aristides T. II. p. 318., *συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὥς εἰπεῖν* (ut ita dicam) *ἀνθρώπων*. Sed absque isthoc adminiculo *παντοδαπούς* vel *παντοίους* saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., *ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι*: omnes propemodum Asiaticos. Ἕλλην. VI. p. 341, 10. *πελτᾶστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι*. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. e. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrobg. pag. 505., *τὸν Ἀχιλῶον μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν*. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. *καίπερ εὐσύμβλητον ἐόν*) *Valla σύμβλητον*, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. 'Η δ' οὐκ ἔτ' ἐξυμβλητός ἡ χρησμωδία: pro quo in *Choëph.* vs. 168. ἐξυμβολὸν τὸ δ' ἐστὶ. *Iones* λαγὸν malle, dictum superius. [ad I. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. ἵππος γὰρ ἔτεκε λαγῶν) Λαγὸν suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatiùs exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsàn sustulissent ex istis lib. I. cap. VI. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athon* vix tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd. Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athon*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

5. ἀγανρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγανρός *Grammaticis* αὐθαδής, ἐνδοξός, κομψός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγανρίαμα, ἔπαρμα, οἴησις. Ἀγανρίαῖν, τὸ μεγάλας γανρίαῖν καὶ ἱπαίρεσθαι *Etymologò.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius* *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Adde *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θάιν vel τρέχιν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss. Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ, Gataker. Diss. de Stylo N. T.* cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κριῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent.* IV. *Prov.* 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νειναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κριῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίον ἔζης, δεδιώξαι καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγίσσασθαι προσδοκῶν: habet et *Dion Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod. Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τῶν μὴ ἀποστρεφθῆ. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἀκρῆς) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoto in Schol. *Apolon.* Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad *Stephani Σαρπηδών*. Aliud, et Ciliciae quidem, *Σαρπηδόνιον χῆμα* Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίον ἀναταλάς, recte Palmerius *θερίνας*, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) *Steph. Byz.* hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime *Vallam*, τείχος murum reddentem, deserens: urbem epim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est *Porti*, collectaque aliunde stipaverat *Holsten.* eius ex schedis publicata ad Hieroclis. Synecdem. p. 681. WESS.

Ἰδὲ τὸ δὲ Δορίσκος κέκληται) Τείχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur: neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τείχος, nomini adiecta designari solet: ut saepe commemorantur Σέβμιον τείχος, Ἡραῖον τείχος, Ἀβάνου τείχος, Γορδίον τείχος, Gordiutichos, Livio. *Pierum* castella, τείχεα τὰ Πιέρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. *Manss.* ad *Harp.* p. 288. et Ez. Spanhem. ad *Julian.* p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta mata Xerxi videbatur ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν: conf. *Diodor.* XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπὶ κῆρας ἐνδιατάξαι) Qui corrigebat τὴν διατάξαι, non recordabatur χάριν ἐπιτηδεωτέρου ἐναγματοποιδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐναριθμῆσαι *Arch.* et *Vind.* pro reliculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. EX. 7. *Salen.* autem *Samothraciam*, iustissime *Gronov.* vindicavit. et *Zonen* ad *Ethnicographum Bertelids.* WESS.

CAP. LX. 1. ὅταν - - παρῖχον πλῆθος εἰς ἀριθμὸν) Veterem ego lectionem [πλήθους ἀριθμὸν] revocarem: a *Modicea* distant quae primo aspectu videri possent similia: aliq collocatam ordine non spernerem praepositionem, εἰς ὅταν. μὲν γὰρ ἵκατοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — *Valckenarium* secutus *Borh.* revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodè vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πλῆθος reponetur: Quamnam quique multitudinem contulerint, accuratè ad numerum definire non possum. Quum vulgò post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) in eisa esset oratio; intellexeram olim: Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum. Si

5 seqq. συναγαγόντο εἰς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες εἰς ἓνα χώρον μυριάδας ἀνθρώπων, καὶ ἑκατάχαιρες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιγραφῆσαν ἐξωθεν αὐτοὺς. In his συναγαγεῖν, 'conducere, notat constipare, vel coartare, ut apud Longin. π. Τψ. p. 232., τὸ γλαυρόκομος δὲ τὸ μέγαν καλοῦσι τῶν ἐγκυκλιζομένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συναγαγεῖν διὰ τὸν συγκείμενον τοῖς σώμασι δισμόν: in quibus errat Zach. Pearce p. 267., iam emendatis Scaligero in *Propert.* p. 286: ἐκείνων καὶ συνθετῶν Xenoph. p. 152, 34: συναγμένους apud Athen. XI. p. 474. et compressum interpretatur Macrob. [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos Brissotius de *Regni Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit Aristid. in *Themist.* III. p. 297. ubi Schol. MS. καινότερον φησὶν ἐξῆρπιν ἀριθμὸν, κατὰ μέτρον, ὃ μὲν ἓνα μετῶν λέγει δι' διὰ τὸ μυριάδων τριχῶν: ὅθεν ἰσχυρῶς καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. VALOK. (p. 5. ἐξ ἡφ' ἡμετέρας) Placuit hoc Gronovio et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12v] τοῦτο τῷ τρόπῳ ἐξ ἡφ' ἡμετέρας ἀριθμήσαντες δι' ἓνα τὰ ἑκατάχαιρας, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedaarum discordia, ex Arch., cui paene paria Ask. facit, praetoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιγραφῆσαν ἐξωθεν ἑκατάχαιροις, celtis, sive, uti Laurentius, extrinsecis, circumscriptis. Qui quidem circulus si ἐξωθεν ἵνα fuerit ductus, cui tandem usus? Miror tolerari ineptias, et Pavio et Reiskio explosas, potuisse. WESS.

22. ΟΡΑ. LXI. 3. πλεος ἀπαγίας) Salmasii ad *Solin.* pag. 592. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum attigit Gronovii sedulitas, cuius pilea non densat praetereo. Ἀπαγής minime compactum exponit: hinc δὲ ἀπαγής καὶ ἀπαγής εἰς ἀσβεστον παραλαμβάνει ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus Gregor. Naz. Or. Stelit. II. pag. 219, 1., et Iuliani Imper. ἀγὴν ἀπαγής, cervix minime firma,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque παχύνημός τε καὶ ἀπαγής καὶ ἀσθενής, quippe corpore haud bene compacto, in Laërtii VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονται εἰς τὰς μάχας, καὶ κυρβατίως ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβατίαι non erant πεπηγυῖαι compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγίας πύλους impenetrabiles reddiderat Valla; in eademque sententiam Portus intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, frango, derivato nomine ἀπαγής, sive a verbo πήννυμι cum αἰntensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγής atque ἐνπαγής. Recte vero Wesselingium ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρταις, αἰτ, ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθὴν μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπτυγμένην καὶ προβάλλουσιν εἰς τὰ μέτωπον ἔχιν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρᾳ Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Institutū Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3 seq. κιθῶνας χειριδῶτους ποικίλους) Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius ἐν τῷ θώρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδῶτόν κατ' ὅπερ δὲ τοῦ θώρηκος κιθῶνα φοινίκεον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κιθῶνος in vocabulo lateat. Hesych. Στρεπτοῖθ χιτῶνος, τοῦ αἰλυσιδωτοῦ θώρακος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινα φοιλιδῶτόν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χειριδ. ποικίλους, καὶ θώρηκας λεπίδος σιδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) coniectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum Pavio ἰχθυοεῖς δέας, et ad κιθῶνας referre. WESS.

4. λεπίδος σιδήρεας ὅψιν ἰχθυοειδῆς) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Iulian. p. 249.*, ut horum adeo κιβῶνες χειριδωτοὶ fuerint λεπιδωτοὶ vel φολιδωτοὶ. *Herodotus* tamen infra, de Masistio loquens interfecto, τὸν θῶρηκα ἐτ τὸν κιβῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θῶρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδωτὸν, κατ' ὑπερθεὶ δὲ τοῦ θῶρηκος κιβῶνα φοινίκιον ἐνεδεδυκε. In eundem sensum φολιδωτὸν dixit *Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. F.* ὅστις ἀν' θῶρακ' ἔχη φολιδωτὸν, ἢ δρακόντια σιδηρωμένον. Eiusdem originis voces λεπίς et φολίς [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammæ λεπίδες, serpentium φολίδες dicebantur; quod vere monuit *Brissonius. φολιδωτὰ δρακόντια* dederat *Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀρταῖοι) Vide *Steph. Byz. voc. Ἀρταία*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoserxes, Artobazus*, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσέως ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. Graecanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam *Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.*]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἑσταμένον) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armorum habitum Persas mutuum habere, *Strabo lib. XI. p. 797. c. [p. 525. d. ed. Cas.]* exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλέοντο δὲ πόλιν -- Ἀριοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, "Αριοι sive Ἀριοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. Aarii, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.*) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 5. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus; olim tale

quidpiam alicubi inactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I.
a. p. 55b. S. f.

309. *μυτηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελοφόροι saepius, *σειρη*
 φός, Hl. 102. et *μυτηφόρειν* *Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.*
 tamen pristina est scriptura, ad *Odyss.* K'. p. 1659, 10. [p.
 308, 9. ed. Bas.] Melius contra pravum *Arch. τρετάχατο*
 [li2. 115] idem ad *Iliad.* B'. p. 234, 12. [pag. 179, 26. ed.
 Bas.] ἀνδραμ' Ἡρόδωτο, ἐπέσδαχατο, ἀντὶ τοῦ ὠλλομέναι

ἡτοι. vid. ei. 70. WESS. — Perversa lectio est Arch. ἡτοι-
χάδν :: alterum aliquoties in hac recensione recurrit : c. 73.
καταίερα Bdd: ἐπασάχατο· c. 73. Ἀρμένιοι κατάϊπερ Φρύγες ἐπασα-
χάτε· τοι sup: 86. Hesychius: Σασάχθαι, ἐκινεῖσθαι, καθοπίξθαι
ἐκείνην καὶ τὴν γὰρ: ἢ καθόπισις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλὰ
δέ εἰ/ἀρπατίζονται, Καλλῷ μαυρίζοντι σπασαγμένοι. VALCK. c. 9

CAP. LXIII. 3. *χάλκισ τε κράνεα*) Restitutum est vocab. *κράνεα*: nam *χάλκισ*, solitarie posita, quid erunt?

An *κοιμιστρος*, quae commodè adduntur c. 80. Certe capi-
lis *μινιμινά*, adeoque *κρίθια*, galeae; quae possunt pro-
fecto vtriusque implicari nectique, *πλέκεσθαι*, sicuti Paphlago-
num c. 60. et Thracum galeae c. 76. Utrum vero, quum
in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas *Herodotus* ga-
leas agnoscat, consequens, ut nec in Assyriis? [quae *Gro-
nium* non omisit.] WESS.

15 [7 seqq. αὐτοὶ δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἑκατέρω Σούροις ἐτο. ὕ
Bianm. Cappadocias Graeci Σούρος et Σούριος adpellabant; viz
de I. 6, 32 et 72, 9. cum utrobique notatis: adde Strab.
lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

Ubi habentur *ὅσα ἐν τοῖς πορθαῖς ἀπικυμένα*, lib. II. cap.

286. ἡν ἀρχὴν, scribitur ἀνοημένα: nostro loco si legeretur ἀνοημένον, sive potius ἀνοημένας, alterum nemo requireret. τὸν κεφαλὴν οὐκ ἐς ἀνα. ὅν ἀνοημένη est in Pausan. IX. pag. 286. ὁ δὲ ἀνοημένη τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. ἡν

στεινὸν συνῆχθαι, Athenaei XI. p. 477. VALCK. — Suidas: Κοιβότης· ἔλοι· μετ' ἑτάροις etc. Quam ad nominis formam,

h. l. *κυσβαρίας* scriptum oportebat: sed *κυσβαρίας* penamute
apud Nostrum, ut hęc, sic et V. 49, 18. praeferunt edd.
Et, postea, quādammodum in sing. τὰ *κυσβαρία* apud Ari-
stoph. Av. 887. ubi Schol. τὰ *κυσβαρία*, *κυσβαρία*. Unde et He-
sychius idem capituli, *κυσβαριον* gerinde et *κυσβαρία* et

WESS.

Τιάρων dici, sub utraque voce menuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀκρωτεῖς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum *εγρbasiae* πιπηγνῖαι erant ἐπίθαι, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καί, quò scholli iudicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Σάγαρις et ἀξίνας eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Ὀρθισθονι fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καί ἀσπίδας καί σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίου [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Seythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polytaeno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ὑπεδωκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exhibitant merito: Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἶμεν ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX, 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lino inde facta xylinea. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 3.] ferri potest ob εἶδημα Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., aliqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρῖοι) Idem Ἀρῖοι III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀρταίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀρτύβου Persam memoravit lib. V. 108., Ἀρτέμην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quæ iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σισύρης) De σισύρη et σισυροφόροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. ἔματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset ἔμασι βεβαμμένοις ἦσαν ἐμπρεπείς, vel διαπρεπείς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονόν ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1251. σπλάγχχ' ἐποικτίστον γένος Πρέπουσ' ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγτὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἐμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illà dicitur ἐμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέπρεπε τῆς ἐσθήτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. xliii. VALCK.

[10. Ἰθαμάτρεω) Verum fuerit Ἰθαμίτρεω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμένης ὁ Δαρείου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμένης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιότατος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρτεβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμένης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρείου καὶ τῆς Γωβργέω θυγατρός? ut Ἀριαβίγνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζειράς ὑπεζωσμένοι) Ζειρά vel ζειρή, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζειράι· χιτῶνες ἀνακεκολλημένοι: docente Rulinkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακεκολλημένοι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντονα) Arcus omnes παλίντονοι quum sint, iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque πεδω-

δὲξαι, habiles in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιδῆξαι novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐκ φοίνικος σπάθης est; [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἐναμμένοι, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λεοντέας ἐναμμένοι) Sic optime Gronov. ex Med. Αεοῦ τῇν ἐνημμένην scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆφθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παραδάλην ἐνῆφθαι, Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, παραδάλην εἰληφθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆφθαι verius est. παραδάλην ἐνῆφθαι dederat et Eustath. in Ἰλ. γ. pag. 283, 43. non ἐνέσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ἐκ φοίνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. ὀστρεὺς μικροὺς) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μακρὰς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικρὰς. Verius Gronovius. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρασι μικροτέροιςι χρεώμενοι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mssti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de qua eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἄρσας Ἀρσάνης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persia plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyaei VII. 28., quem Maasvicius cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maioribus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάνης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hystaspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

ces exercitus 'Αρσάμης memoratur *Aeschylō Pers. vs. 37. et 308. Casaubono* idem esse videbatur *Polyaeni 'Αρσάβης vel 'Αρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodote vocatur 'Αμαρής, lib. IV. c. 201. et 203. Arsainis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γαβρής, infra VII. 72., Βρής audit ex membrana Med. VALCK.*

[14. εἰκὼν] εἰκὼν scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἰοῦν et Βουρῶν dixit Noster, a rectis casibus Ἰοῖ et Βουρά: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶν, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶα contractum, coll. *Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.*) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διέειπεν γὰρ δὴ ἱστῶμενόντο) Veterum persuasio de *Aethiopibus Afri et Asiaticis* cognitissima ex *Strabonis* erudita super *Homereo Αἰθίοπας, τοὶ διχθα δειδαίταται*, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] Indi *Aethiopes* recta et promissa erant comά, ἰθύρροχες: Afri εὐλότρους; *erispo*, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* Ind. c. 6. observatio. *WESS.* — *Conf. Haeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 352. S.*

8. προμετωπίδ(ια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud *Xenophontem, Achillem-Tat., Aelianum, Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo ἡδόμενος προμετωπίδιος *Basilio M. T. II. pag. 55. c.* Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον χέντρον, quo natura piceas xiphias armavit, in *Aeliani Hist. An. XIV. 26.* Atque haec, qui προμετωπίδια praeferunt, considerasse non videntur. *WESS.*

CAP. LXXI. 2. ἦσαν ἔχοντες) Culte codices pauci ἦσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust. cap. 3.* Unus enim

salis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., inxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recordor. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κρήνη πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Α (γυες) Ibidem c. 86. Αίβους, et lib. III. 92. Αἰγδοί, sic ve Αἰγδοί, uti Masti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignotis Μαγανδονοί bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύριοι. Vide III. 90. et notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7. seq.] Sit ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύας an Ταδύρας, non affirmavero. Notior in Persis Gobryes. Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες.) Toties in hoc recensu vocab. curat occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 74, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρύας.) Conveniunt Βρύας et Φρύας Macedonum sono, quo Βίλαππος et Βόλαππος. qui Φόλαππος et Φόλακρος alibi. Nollem tamen Αρχὴ et Παρ. scripturam obtrudi. Βρύας hinc clarissime Steph. Byz. et de Mida Canon Narr. I. ὅτις Μυτιαν ὄνομα, Φρύαται δὲ Βρύαται. βραχὺ τι παραλλαχέως τῆς λέξεως μετωνομασθέντας. Ph. ra Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum, si ὁμοῖοι ὄνομα [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύονα μινιθασταί. Iur. VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 94. Apud Strabonem VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύας et Φρύας olim edebatur, utrobique Βρύας ex mastia posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posterioriorem locum, T. V. p. 92 seq. Sed Εὐρωπῆος ἰόντες συνοικησάν.) Ex tribus disparis dictionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. ὅσοι Εὐρωπῆος ἰόντες συνοικοὶ ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόνες. Hoc est. Nostro, familiaris scribendi mos: IV. 248. ὁ δὲ δὴ πάλαι Εὐρώπης ἰόντες συνοικοὶ ἦσαν. cap. 147. ὁ δὲ ὅσους συνοικοὶ ἦσαν. Καρμεῖος ἀδελφός. VII. 129. τὸν αὐτὸν ἀδελφόν. καὶ ὅσοι συνοικοὶ ἦσαν. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήνες ἐκαὶ πᾶντο πάλαι, (σινε τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος ἔσχον τὴν ἑπωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab humanissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνίας Ἀυδίας λέγεται Μήνες γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, (lege Ἄττος,) ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis Venetis, et ibi quidem recte Ἄττος scribitur, sed perpetuam Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μήνας spectat, vide Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοις δὲ ἐχρῶντο ἱπικαῦτοισι) Afris idem teli genus cap. 72. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντισταὶ Μυσοὶ Aeschyl. Pers. vs. 52., et Ὀλυμπιοὶ Eustathio in Perieges. v. 870. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque Ὑοῦ. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπιοὶ et hic, [lin. 7.] si qua necessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζυγὰς) Vide ad c. 69, 1. S.] 4 seq. πέδιλα νεβρῶν) Vetere πέδιλα νεβρῶν delectatur Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πέδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis dederint structuram, νεβρὸς, sed νεβρίδας aut νεβρίους, adpellari. Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιμέναι ἐκ τῶν βοδάρτων βῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio, in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger vestigavit ad Euseb. Chron. MCLV. WESS. — Quod πέδιλα in Graecis nostris penacute scribitur, id ex ed. Schaefer. pr. in nostrum exemplum irrepsit: πέδιλα oportebat, ut habent aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1. et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοτίας ἔχον etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis eruditi accipiant; quorum tamen armaturam, originem, praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert; summa descripserat ante accurratione. Et talia de hisdem iterum? Immo vero ἀκίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunqve verba versentur modo, ad Thraces Asia-

trices non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatione. Προβόλους λυκοεργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consensiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκόντια πρὸς λυκῶν θήραν ἐπιτήδεια in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκεργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter *Milyas* εἶχον τόξα μετεξέτεροι Λύκια, quidni *Thracēs Asiatici* προβόλους habuerint *Λυκοεργίας*? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. D. E. ἀκόντια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commodè comparantur *Ναξιοεργῆς κάνθαρος*, κλίνη *Μιλησιοεργῆς*, et τράπεζα *Ῥηνιοεργῆς*. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse *Λυκεργίας*, [*λυκοεργίας* ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit *Λυκοεργίας*, ἢ ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigiit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in *Λυκιοεργεῖς*. conf. Index *Theauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαλλῆς δὲ οἱ Μόνες) Alibi *Καβαλλῆς*, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Meones*. Mox *Λατόνιοι τε καλούμενοι*, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro *Λατόνιοι* δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβαλλῆς*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χερῆσμιος) Cupide ὁ Χορῆσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus caleulum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χερῆσμιος, aut, si in alueris, ὁ Χερῆσμιος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is animæ gentē *Herodot.* T. VI. P. I.

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀνὴρ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνάσπατους καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπατοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei* ἀνάσπατοι, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπατος γίνεται σὺς Ἐρυθρῶν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ἐξέτη δὲ ἐπὶ νεύρο ἀνεψιοί, in positione dictionis concordat c. 5. ὅς ἦν Ἐξέτη μὲν ἀνεψιός, Δαρσίον δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βινθεῖς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθεῖς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μῶσαι, deportare, Μῶσαι, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραιήντο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραιήντο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραιήντο significat *captus erat*: hic vero *electus erat*, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀραίητο cum νότῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ τὰδε, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, αἱ τὶς αὐτίων ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεὶς ἢ νότῳ, pro βιασθεὶς in Arch. βιωθεὶς scribi dicitur; illine Galeo placuit μιωθεὶς. Numerus certe dici potuit μειωθεὶς, immixtus; fors et aliquis θανάτῳ μειωθεὶς ἢ νότῳ, morte minutus sive morbo: μειῶσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλὸν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτίων) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐιστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποιήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debebit. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἰχρύντο ὁμοίησι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σειρήσι πεπλεγμένῃσι) Th. Galeus potius adposuit ζειρήσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζειραὶ in amicolorum genere; in consortis funibus σειραὶ. Σειραῖος ἰμάς Polluci I. 148., σειραῖαι funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σειραῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος σφύγγεται; Graecus Proverbiorum Salomonis interpres trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν ὀρνίθις ἀμαρτίας. [Notus etiam σιραιὸς ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] Adi Ivon. Villiomarum, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugando habilitatem cur Pausan. I. 21. Sauromatis contributorit, non adsequor. Eandem-ne illi seriore aetate, ut *retiaxii*, de quibus Lipsius Saturn. lib. II. 8., probarunt? WESS.

ii seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμενος δόλοις βρόχαις ἔρκεισιν Agamemnon, Euripid. Elect. vs. 155., et Aeschyli ex Agamemn. vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor Euripidei Iphig. Taur. vs. 77. ποῦ μ' αὖ τῆδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χρήσας, nec Aeschyli Choëph. vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πῖπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

iii Ibid. ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rariis in talibus, dedisse videtur. Hesych. Ἐρκεισι, δαιτύδες, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκυες. τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν est in Agamemn. Aeschyli vs. 1620. Eximi participio debet ἱμπαλλ. littera superflua, scribi quæ ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι, id est βρόχαις ἱμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἱμπαλάσσειναι. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνεται τοῦ Ὀδυσσεύος εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμεναι, ἀντὶ τοῦ ἱμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δράτι,) φυρόμενοι. Thucydidae verba, iam a Porto adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. H. Stephanus Ind. Thes. ceterique qui attigerunt Thucydidea, ad Hesych. etiam in Ἐμπαλάσσειν, ἱμπαλάσειν, huius non meminerunt Herodotei loci. Duo nobis exhibet fragmenta Suidas in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμεναι, in his certe Aeliani: τοῖς Ὀλίοις καὶ οἰκίοις ἱμπαλασσόμενοι ἀντὶ σφατῶν αὐτοῦ ὡς πολεμίους. VALICK.

cap. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ Vi-
llo ante, ad c. 84, 3. S.]

δ. ὡς δὲ αὐτὸς Κασπίοι) Caspii aut hic perperatam pō-
nuntur, aut paullo superius. Iunguntur Paricenis c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἄριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancepites. Meliores Msssti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λειπομένας servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ἀνύται τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεισι.) Malunt συμφορᾷ περιέπεισι ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπίπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀσπρακιῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπεισε malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec in praecise damnandum.] Φαρνύχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπεισε ἀνεβέλητον.) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπεισε ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπεισε ἀνθ. commode reddi potuerunt συμφορᾷ περιέπεισε δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπεισε, velut altero longe usitatius, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Quae ceteris, eadem περιπέσειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνεβέλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ὅ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις — συνήνεκε ἀνεβέλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἰπαι. Supra L. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἐβίλει, id est ἀβέβλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσιν καὶ νοῦσοι συνταράσσονται, quae, καὶ βραχὺν ἔντα, μακρόν· δοκεῖν εἶναι ποιῶσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ἐς ἥθελε, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι.) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino εὖν τοῖσι γούν. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς αἰμῶς πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. quae femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, in

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. αἰτ, in posterioribus cruribus, σκέλεις, quatuor habere illum γούνατα, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Τῶν δὲ τριημιῶν ἀριθμὸς etc.) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. ἐπὶ καὶ διπλόσαι καὶ χίλιαι) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. B. ad eundem navium numerum definendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spankem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ἀσπίδας δὲ ἵνυς οὐκ ἔχουσας) In Glossis ἵνυς umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii σιδηροῦν σιάλωμα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices peltâ protegebantur: Πέλται, ἀσπίς ἵνυς οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. WESS.

7 seqq. οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitringa, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, Palaestinos Philistaeosque eosdem censer. Recensentur in posteris Mitzraimi, sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraei, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. 11, 22. et Amos. c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioris Aegypti partem insederunt, Erod. c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegypti et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accelsisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eos ducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitrin-

gæe Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κρήνεια χηλεύτᾳ) Scholion *Pass.* πλεῖστα χηλεύτᾳ revocat mihi ἀξίνας σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κρήνεια πλεῖστα c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κρήνεια χηλεύτᾳ, πλεῖστα ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallaë* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515; [quem vide.] WESS.

15. τούκους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὅρως λυδοῦντος ἱργαλίων, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱστειλάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἑσταλατο dat Ionibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσισάχατο, et ἱσινεάδατο, pro ἱσινεασμῖνοι ἴσαν, et ἱσταλμῖνοι ἴσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱσινεάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στίλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱστειλάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολῖδατο, id est ἱστολισμῖνοι ἦσαν, vel ἴσαν ἱσταλμῖνοι. Formā tantum differunt Στίλλαιν* Στολιδούν* et Στολίζειν* στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱσινεάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2-4. εἰλίχατο μίτησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogitans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κιστάριας, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατάπερ Ἕλληνες. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισθήια --- ὠμοβοείης πιπτοιμένη, καὶ κιδῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendum censeo, scribendumque ὠμοβοείης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionies sunt βοή et ὠμοβοή, nempe δορά: quibusvis usitata, ὠμοβοείης et ὠμοβοείνος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοείας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γέβρα habentur δακτύων βοῶν ὠμοβοείας; Mstus praebet ὠμοβοείνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. t. pag. 433, 16. Φοῖ πρὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισθήια εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοείας πιπτοιμένα. Fiebant autem λαισθήια ex ἀκατεργαστων βορσῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874; 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοείης. Cretensis Hybrias καλὸν memorat λαισθήιον, πρόβλημα χρωτὸς, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Παμφύλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodoten de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854.; Ἡρόδοτος φασὶν, ὅτι Παμφύλοι εἰσι τῶν ἐν Τροίᾳ ἀποστειλασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποστειλασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέρματα etc.) Parui Msttis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit ἔχον κιδῶνας, spernerem? Paene etiam εὐρυφάτωρ ἔχον, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De termis non repeto ex lib. IV. 75; neque ex Diodoro XI. 3. in navium nomen discordiam. WESS.

αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Λύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ τοῦ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελαγοὶ Αἰγιαλεῖς) Omnis olim Peloponnesus, *Pelasia*; sed quoniam hi maritimam sinum Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιαλεῖς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγιαλεῖς detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγιαλεῖς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπὸ Ἀθηνῶν) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσαι ἀπὸ Ἀθηνῶν: Iones sunt, quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰς δὲ πάντες Ἴωνες ὅσαι ἀπὸ Ἀθηνῶν (Ἀθηνῶν) γέγονασι, καὶ ἀπαρτοῦρα ἄγουσι ὀργήν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ πρωταγίου τοῦ Ἀθανάϊων ὀρμηθέντες καὶ νομίζοντες γεννηῖοτάτοι εἶναι Ἴωνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσαι ἀπὸ Ἀθηνῶν, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελαγονικὸν ἔθνος, ὅστις δὲ Ἴωνιν ἐκλεῖν παρὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ ἀνάγκαι ποῦναι: ista quoque gens Pelasgica; postea vero diosa fuit, ὅτι τὴν αὐτὴν rationem Ionica, ὅτι quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae, Chios

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus* Sic. XI. c. 3., Ἴωνες, αἰτ, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρέσχοντο - - - Νησιῶται δὲ πενήκοντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparantur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, Cēi, Nazii, Siphonii, Seriphii, lib. VIII. c. 46. Κῆιοι (Κίιοι). - - - ἔθνος ἐὼν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. - - - Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σερίφιοι - - Ἴωνες εἶντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in Siciliam *Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionia* Milesii, Samii, Chii; ex insulis Κῆιοι καὶ Ἀνδριοι καὶ Τήσιοι, - - - Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionia* Τήσιοι: (Τῶν γὰρ μίσην εἶναι Ἴωνες αἰτ *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydidem* itaque, me iudice, non Τήσιοι, sed memorari debuerunt Τήνιοι. Tenus *Andro* erat insula vicina: Τήνῳ συνάπτουσ' Ἀνδρὸς ἀγχονίτων, *Aeschylo* Persis vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. Tenios inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. Insulae autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 437. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros νησιῶται Κῆιοι καὶ Μιλήσιοι: - - - deinceps, ἐν δὲ Αἰγαίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo* mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύνιοι. In his, pro Κῆιοι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κεῖοι καὶ Μήλιοι. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτευον δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] Insulae civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐπιβα-

εὖτε inf. cap. 181.; tales *ἱπιβάται* Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide *Prælegom. Homeri Barnesiani* p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic *Suidas* cum *Harpocratiōne*: *Ἐπιβάταις*; οὕτως ἱκάλουν τοὺς ἐν ταῖς πρῆξεσι στρατευομένους, etc. Ita apud *Polybium* (ut alios omittam auctores) *ἱπιβάται* sunt milites classiciarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, *navatae*. S.

7. *ἱπάξις ἔσαν*) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum *ἱπάξις*, erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud *Philostратum* lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. *ἐπιφθίγγετο ἁπάξιον τοῦ ἀνδρός*: nunc, *Olearii* curā, *ἱπάξιον*, uti decebat. *Sophocles* Oed. Colon. vs. 474. *ἱπάξις μὲν Οἰδίπου κατοικτίσαι*, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum *τε καὶ ἄρχοντες* fuisse expulsionem. Sequuntur continuo *ἄρχοντες* singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide *Var. Lect.*] *Στρατηγούς*, penes quos summa imperii, et *ἄρχοντας* sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. *ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι*) Vocem *δοῦλοι* si quī Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut *δεσπότου* subditi habebantur omnes *δοῦλοι*, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] *Artemisia* ad *Xerxem*, VIII. 102. *ὅν τὸ ἔργον, ὃ δέσποτα, γίνεται* οἱ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, εἰναι ἀρίστην ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοί εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. *Servi* autem (*δοῦλοι*) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. *Μάτην*) Codicum copia huic primus dat: *Medicei* *Μάτην* solivagum est. Possem ex *Phoenicum* sermone illi titulo speciem parare, et *Εἰρώμου* (quomodo *Hiramus* apud *Ioseph.* lib. I. in *Apion.* cap. 18.) si [pro *Σιρώμου*] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originatio dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μέγβαλος, quod Phoeniciens nomen apud Joseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Olices titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίας --- δαμάεισιν ποιεῖται
Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. r. 873. e. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. κ. Herodotum, Ἀλικαρνασσίων πρυμνόμενον, οἱ δαμαίς ἐντες μετὰ τῆς γούνατωνίδος ἐπὶ τοῦς Ἕλληνας ἰσχυροῦσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta Harpocrat. ἡ αἰν πρώτη (γένον) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμιδος: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.

6. παῖδες ὑπάρχοντες νηπύω) Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suidae Πανίαις, avo materno cognominis. Illud enim et Artemisiae nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

21. Καλυδνίων) Ex Galei explorata opinione Καλυδνίων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eodem insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 B. c. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS.
— Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδνίων h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At Calyndas oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. Calyndii, qui sub Artemisiae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyrriis iunguntur; sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. Νισυρόν τε, καὶ Κῶν, νήσους τε Καλυδνίας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis αὐτῶν perne littera, ab alia (ut videtur) manu adposita est, quae Καλυδνίους indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νέας παρεχόμεν) Naves illae quinque, ab Artemisia praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184, nisi si inter illas lxx. naves censentur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, Φολίη, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylō et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorē eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡριθμησέ τε καὶ διετάχθη ὁ στρατός] Utique ἡριθμήθη malles cum Schaefer. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.] 10. ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πεζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sig. c. 115. αἰκρόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλεξα. Addiunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abieci tam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typothetae mendam, αἰγιάλου pro αἰγυιλοῦ, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπογράφετο, curabat [sibi, suum in usum.] adnotari; illa ἀπὲ γραφόν οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discriminē. Frequenter, in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφεσθαι: rarius simplex γράφεσθαι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. ἃ οἱ πολῖται ἐγράφοντα, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢ νόμους καλοῦς γράφονται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαιρημέναι καὶ γραφόμεναι ἑκάστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: nullim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τρεῖς κατασκευάζεται καὶ χρυσοῦς ἀνθοδείματα: recte Ulpian. κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι χρυσοῦ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς στεφάνους, αἷς ποικιλάμην ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

1223. Post ἀνελάχων interpunxi monitu Porti. Μιτρώπιδος

in navium ordinibus, quando obversis in hostem prorsus procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut *aequata serie* stant. De carris, hosti *aequatis frontibus* obiectis, τὰς ἀμάξας μετωπηδὸν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρετον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρατος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ἑλέξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοί σε ἦδὺ τι ἐστὶ ἐπιτρέσθαι τὰ θείω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecrates Comic. σοὶ κλέειν, Ἐμοὶ τε λέξαι, θυμὸς ἦδονήν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄριθμοι) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀριθμοί, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμίων IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄριθμοι εὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινὴ διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepidē convertitur in ταῦτα λεκτέα, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λέξω τῷδε, πεισθήσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελεύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπεὶ δὲ με ταῦτα λέγοντα κελεύεις ἀληθινὴν χρῆσασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξεις) μὴ ψευδόμενός τις ὑστερον ὑπὸ σεῦ ἀλώσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, κότερα ἀληθὴν χρῆσθαι πρὸς σὶ, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότερα θέλεις σοι μάθῃν ψευδῆ λόγους, ἢ σκληρὰ ἀληθῆ, φράζει; σὴ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidi-ne veri, molles an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile; quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi causa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλγῆς τὰδε, facile credi potest, nunc variandi causa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi αὐτὰ poni. S.

4. πένη μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι.) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πένη σύντροφοί ἐστι, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνοσι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, οἰκουρῆα συνεῖναι, γεωργία, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετὴ δὲ ἐπαρκὴς ἐστὶ, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἀ δὲ μελέτα φύσις ἀγαθῶς πλεῖνα δωρεῖται φίλοις Δημοκριτῇ: Πλεῖνες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθὰ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctrin.

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque ~~as-~~
tum magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1.
'Α πνία, Διδόσσει, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει' Αὐτὰ τῷ μόχθῳ δε-
δάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit:
Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πενία δὲ σοφίαν
ἰλάσσει, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σο-
φία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum ser-
mone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τι γὰρ τύχῳσι ἐξίσταται. χίλοι) Haec personae con-
veniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodo-
tum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31.
ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte La-
cones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequun-
tur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot
ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posue-
rit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substi-
tuti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum σὺ φῆς sectatus
Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam
egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione ani-
metur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans
hic repetitio, σὺ ὦν ἰθαλήσαις. WESS.

10. οὐ δὲ γι δίσσημαι εἴκοσι εἶναι ἀντ' ἄξιον) Non convenit
ἄκαιον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo
obversabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε, καὶ διακοσίων
τε, ἑκαστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum du-
centosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβα-
ρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίων, explicante Porphyrio Quaest. Hom.
XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. vo-
dice scribi suspicor, οὐ δὲ γι δίκαιον εἴκοσι εἶναι ἀντ' ἄ-
ξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus
Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. volue-
rat debueratve: at, sicut Galeus notavit pro ἀντ' ἄξιον ibi δι-
καιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. οἷος σὺ, quod Msttis praevis probavi, reiectum iri
non opinor. WESS.

19. πλεῖνες περὶ ἓνα ἑκάστον) Praefixum numeralibus
περὶ tantundem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione
adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto:
πλεῖνες παρὰ ἓνα ἑκάστον γινόμεθα ἢ χίλοι, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλιάδων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Il. β'. γε. 126. (Εἴπω) δ' ἐς δακάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἰδοίμεθα οἰνοχρεῖται. Πολλὰ καὶ δακάδες δινοίατα αἰγοκόοιο. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 233. *Vix hostem alterni si congregiamur hærebemus.* VALCK. — Quidni vero commodus particulæ περὶ hic locus. sita mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων καὶ ἐκόντων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium hæc mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimis: nam sia quingentas myriadas duxisset Xerxes, si legeretur ἰόντων καὶ ἐκόντων χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνιμίνοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobæi Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησις σὺν νόμῳ χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in, qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὕτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προέχει. Sibylla apud Laurentianum Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἕκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut ὁς Ἕλλ. ἕκαστός φησι, aut οἱ φησι desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240, pronæ inclinant. Reiskius ὡς τοῖς Ἕλλ. ἕκαστός φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschii Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἐγένοντο --- μακρῶ αἰμύνονες αὐτοὶ --- αἰμύνοισι (id est ἕκαστος) προβυμώμενος καὶ δειμαίνων Εἰρήεια. In his, οἱ φασὶ ἕκαστος Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum ponitur pro ἀντάξιος. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali et iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video Herodot. T. VI. P. I.

quid obstat quo minus dein cum eodem ἑκαστος verbum singularis numeri φησι iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δισπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιλεῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus δισπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέσαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἴων Φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ ταῖς ἐμπρατίζειν ἢ ἀπολλύσθαι, quid supplendum lectori relinquere-
retur, intellexit Valla, interpretatus: vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. νόμος οὐκ ἐφ' τὸν τῆς ἐπικληρόν κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κελύει. Demosth. p. 143. F. τῶν νόμων οὐκ ἴωνται - - -, ἀλλ' ἀνιπτεῖν. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύειν μὲν οὐκ εἶα - - - sed τριήρη - - ἀπλουν ποιεῖν: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξιωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα. Πρώτην δὲ σώζειν: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. IV, 3. Κωλύόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, ait, σφάλμα καλλογραφικόν, - - - ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀθίδαν συνήθειαν διαπιφρασμένον. VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, φλυρῆειν πολλά, σιγᾶν ἐβίλω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλά φλυρῆεις, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior defuit caussa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγᾶν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex ΑΑΑΑ propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω δόκηται γενέσθαι, καὶ οὐκ οἶά τε αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἵμμις ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τὸν ἡμεῖς ἢ οὐκ ἴσμε οὐδέν, ἢ οὐ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἱέτω, ergo ego rem proferam. Conmodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5, ubi αὐτα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγαῶν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέφατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem eandem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusmodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. καὶ ἐς γέλωτα τὸ πρᾶγμα ἔτρεφας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέφατο. [At quid tandem obstat quo minus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὀργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τούτων. Nam τούτῳ ad c. 59, ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adicere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insigniendam ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μούνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascae* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthice [in *Thracia*] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστεύοντι πάντων, quae

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶθι πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίους φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἱργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζιν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἐξελεῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. εἰ ἄλλους φέρειν, τάλας, Σῆγ' ἰδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μοῦνον etc.) Bogen eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόγην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614; extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βέγγην.“ Factum memorabile, quo Bogen inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογόνοντα τὰ πρᾶγματα, τῇ πόλει πῦρ εἶναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτόν. Iuxta Herod. fecit illud Bogen, ὡς οὐδὲν ἔτι φοβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡρόν, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Λιμόν τ' αἰθωνα κρυερόν τ' ἐπάγοντες Ἀθηναί. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρία) Eiusdem nominis, sed alius situs Mesambria, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si Lissus sive Lissus amnis Mesambriam et Strymam raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret Herodoteum? Amnem Melanem οὐκ ἀντισχόντα - - τὸ μέτρον, ἀλλ' ἐπιλυπόντα, memoravit c. 58. Sequetur Apidanus, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De Scamandro *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio Gallaica, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem *clar. Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ἑέρξειω στρατῷ. De Apidano VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ Φλαύρας. Qua hęc structura, eadem II. c. 157. Azotus diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύναντο πολιορκούμενοι ἀντίχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστονίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, Βιστονίς· ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστονίδα* ob *Βίστονας* seq. capitis praefrens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Straba* VII. fin. quibus *Βιστωνίς* λέγεται. [cf. c. 110, 2.] Amnem *Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Μέστρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ. et Mestis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, reditus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἑμπορίον Θράκης, sive potius, ut in Βίστιρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τῆς παραθαλασσίας τε καὶ ἡπειρώδας corripbat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιος suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάτι) Scholion olet χιόνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θaum. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοὶ) Soli Arch. Βησσοὶ, consensu Strabonis, Appiani, Ptolemaeique utenti. Dioni Cassio Βησσοὶ lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιακῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρέουσα antistes. Hesychiος Χρέοντες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοὶ δὲ τῶν Σατρῶν εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a virō fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolae, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρειῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Δῖοι καλεῦνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἰτ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήιον εἰσὶ ἐκτεταμένοι; in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur
 οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, *templi prophetae*? an ut *antistites sa-*
cerorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur
 insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illo-
 rum illud forte classem referre maluerint viri docti,
 quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, *Dei*, vel *divinae*
mentis interpretes. Nusquam memini me legere προφητεύοντας
 ἱεροῦ, vel μαντείου, vel simile quid; saepenumero memo-
 rantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. Pa-
 ternae mentis interpretes, Διὸς προφήτης ἰστί Λοξίας πατὴρ,
 secundum *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 19. namque Ζεὺς ἐγκαθίει
 Λοξίᾳ θεοπρίσματα, ut idem alibi scripsit. Prope *Herodo-*
teum accederet illud Xythi in *Euripidis Ione* vs. 413. τίς
 προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer
 aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, Δελφῶν
 ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες
 τοῦ θεοῦ: ut hic inter Satras praestantissimi Bessi diceren-
 tur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui *Dei* nempe responsa, per
 mulierem, ut *Delphis*, edita fatidicam, interpretarentur. [et
 scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ubi habentur apud *Lucian.* T. I. p. 390. [*Dial.*
Mort. XIII. 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non dete-
 rius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. conf. *Wesselingius* ad
Diod. T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin *Delphis*
 etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus *Livio* XXIII. xi.
 ὁ προφήτης *Herodoto* VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πό-
 λιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ᾧ οὐνομα ἦν
 Ἀκῆρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιμένους in-
 signis honore fuit in *Dodonaeo* sacrario, quem *Θεοπρωτόν*
ἄνδρα ἐν *Δωδώνῃ* vocat *Maximus Tyr.* XIV. 1. Hunc designa-
 tum suspicor in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custo-
 dividit in *Orat.* c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] istà for-
 mulà bis illic repetitā, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si com-
 mentum illud non placet, doctis multo minus forsan ad-
 probarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum
 hic primitus, οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut *Satrae oraculum*
tenere, vel possidere, Bessi dicerentur *templum tueri*, sive
 rebus sacris administrandis esse praefecti. Ebei προστα-
 ναὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur *Xenophonti* Ἑλλ. III.
 p. 288, 32. cui in eundem sensum προστατεύειν frequen-

tur; illinc ortum *προστασία* ex Msttis restitui debuerat Thucydidi II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σαρπείων εἰσι οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφηταὶ ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησµῶν) ἐν τῷ τῶν Σαρπείων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σαρπείων προφηταὶ ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρηµίνην) χώραν, vocem hic necessariam, lectam Vallae, praebet Arch. [De vocab., quo commodè carere possumus, vide Var. Lect. et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τείχεα τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἱερὸν οὐνοµα, sic recte Gronov. restituit ex coniectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφεράγης, syllabà male repetitâ. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. Ἐκαλεῖτο Φυλλίδης Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS. — De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγοι etc.) In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγγιον lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex Arch. edita, Ἐνία Ὀδοῖσι τῆσι Ἠδυνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen Var. Lect. Eodem in loco deinde Amphipolin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex Thucyd. IV. 102. notum.

Quod hic adiiicitur, ἐπορεύοντο κατὰ τὰς γεφύρας, id parum commode vulgo iere a d pontes reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ἔδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 55. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἡ ζῶντις ἂν κατορύττοισθε περσι-στί; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυθίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Βίστι-ρος. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσιδηίου (ubi quispiam fortasse Ποσιδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινίην τε ὁ Πέρσης -- προεῖ-πε) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξίνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἐσθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινίην τοῖσι Ἀκανθίοισι προεῖπε: Abderitanis ξεινίην συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαίνει τε, ὁρέων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον ἀκούων ἤδη γεγόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὁρέων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινίην προεῖπε, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *Ξένων* τινὶ συνθίσθαι, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἴοντα Περσῶν) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὡς ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβαίρης ὁ Σατράπης, Καὶ Ἀρταχάϊος σὺν αὐτῷ παντάπῃχως μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γενναίους καὶ τετραπῆχους, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πενταπῆχους: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκαπῆχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχάϊῳ θύουσι) Tumulum *Artachaeae*, τὸν Ἀρταχάϊου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίου φαίνεται διατομή, ἡ διαίτα μὲν τὸν Ἀθῶ, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἢ διαίτα μὲν τὸν Ἀθῶ. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδεκόμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat εἰς πᾶν κακὸν ἀφίκετο, pro εἰς πᾶν κακοῦ ἀπικέατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἰλθεῖν, aut ἀφικέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς, in extremum *Rex* fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. *Conon.* p. 690, 22. οὐ - - Φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἰλθὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἰλθὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* εἰς πᾶν ἰλθεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol. Ms.* ἀντὶ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύσαι - - - λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνεῖτο εἰς πᾶν ὁ Μενελκίδας κινδύνου: et pag. 16., Πτολεμαῖος εἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista *Pausaniad* frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in *Athenaei* loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐκ πᾶν κακὸν δέδωκε, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide *Animadvers.* in *Athen.* T. II. p. 479. S.

4 seqq. ἔκον γε Θασίοισι ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis *Antipater*, *Orgis* filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τὰ λαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt *Athenaei* verba, ἔκον Θασίοισι --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδαπάνησε: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- *Antipater*, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo *Antipater*, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστεῶτες ἀπέδιδκυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. *Antipater* autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος in *Aldo* et ex recta *Pavii* sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat *delectus*; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam *Bossio* non satis intellectam formulam explicuit *Hemsterhusius*. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat *Antipater* ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab *Aeschine* contr. *Ctesiph.* p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπέδωκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπελογίσαστο. Secundum *Herod.* in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπέδειξε --- τετελεσμένα, id est δαδανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδαπάνησε, quod in his enarrandis usurpat *Athenaeus*; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελεῖν, αἰτ, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀνελίσκοντες καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνα σιτεύεσκον) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχσκον πόνον, et οὕτω ἀπελαύνεσκον. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Σιτεύνεσκον si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinquere non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τε οἰκήμασι καὶ λάκκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus claudabant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] recipere κρητῆρας ἐποιεῦντο Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρατῆρας παρετίθετο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δειπνοῦ εἰ δὲ ἔεργον δις ἐσιτεύετο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάσταται ὅν ἐγεγόνεσαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐσιτεύετο, quod olim vulgabatur, recte ἐσιτέετο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιεῦντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τε βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρεᾶ commonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολέσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε. i. e. ἀπολείται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεσθαι τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπέτελεον [lin. 12.] Val- la dedit ac si ὅμως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo ἐκτρίβειν notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθερίζειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione; licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non affirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δωδέκα μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας -- δασάμενος πάντα τὸν περὶ στρατόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν ὅκα μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένηα) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδμένα*, non *Σμερδόμενα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. *re-* *pone* c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *δίεχουσιν* δι' ἐς πόλιν) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *είσεχουσιν* etc. Semel alibi *δίεχουσιν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* -- τὴν ἐν τοῦ Νεῖλου *δίεχουσιν* ἐς τὸν Ἀράβιον πόλιν: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσιν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διῶρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διῶρυγα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίεχουσιν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσιν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίεχουσιν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχειν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi*, *tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίεχειν* (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire*, *pertingere*, *pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. S.

4 seq. Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. WESS. — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso absumto candidus lector adsumto corrigit. S.

6. ἔπει ἀπείμενος) Verbum ἀπείμενος *Cl. Gronovius* explicat; mihi ἀπιδόμενος plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. WESS. — ἀπεί-

μενος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait *velis immittere habenas*. Ego, sicut simplex ἴερο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίρο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σερούλην) Temerarium Maussaci, Οἰούμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valsius ad Harpocrationem p. 125. Σερούλια Ethnicographo; ciues Σερούλιοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adici ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θράμβος Steph. Byz., unde Θράμβου Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θράμβος, Θεράμβης, Θραμβοῦς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnicographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίλα, Αἰνεία) Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυγδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μύγδονος νιοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαίη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλούμενην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλούμενους, qui Palaeen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σίνδόν τι πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. *Χαλίστρην* [ibid.] plures *Χαλίστρην* nuncupant: *Suidae* tamen *Χαλίστρα πέλις*. *Diodoro* T. II. p. 578. *Χαλίστρον*, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem *Βορτιαίδα*, [lin. 21.] reversuram c. 127., *Βορτικὴν* *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex *Βορτιαῖος*, quod incolarum nomen, formatur: unde *Antiochiae* *Βαμὸς τοῦ Βορτιαίου Διός*, ab *Alexandro Macedone* constitutus, modo vera doceat *Libanius* *Antiochici* pag. 348. D.; *Βορτίου Διός* in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS.*

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχρίδωρον) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχρίδωρος aut Ἐχρίδωρος adpellitur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. *WESS.*

CAP. CXXV. 6. θωμύζω δὲ τὰ αἴτιον) *Frigide* *Nostrum* *Aelianus* laudat, ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδει ἐξετάζων τροφὴν τήδε καὶ τήδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim *leones* illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπερίητῳ, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, inicitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? *WESS.*

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τι δι' Ἀβδήρων etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελώου καὶ τοῦ Νέσου) monuit *D. Petavius* ad *Themist.* Or. X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in *Europa* deinceps *leonum* genus defecisse. Certe de *Acarnania* locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati* *Vit. Herod.* c. 7. magnam sibi fortunam negasse certamen, ἐπεὶ μηκέτι βόσκει λαόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligenter inpendit operam, *Miscell. lib.* VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ἐπολοῖπῳ ἡπίερω [lin. 8.] scribatur, an ἐπιλοῖπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur *lib.* VI. 3. alibique. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστανναῖς μέων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστανναῖς μέων Ἐχρίδωρος μόνος οὐκ ἀντέχεσσι τῇ στρατῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχε, vel οὐκ ἀπέχεσσι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἐξ Κρητ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θεισσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θεσσαλὴν, Θεσσαλῶς, Θεσσαλικός in Musis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capituli huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἐς Περραιβοὺς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Masti; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μινεπτέλεμοί τε Περραιβοὶ Poëtae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgò legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσθαὺς ἐς Σιδωνίην νῆα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τὶ ἐπέλοι τοιοῦτο ποιῆται: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὶ (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνέδεξε σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνέδεξε δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγισθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσθαὺς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσθαὺς ad superius ἐποίου referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνέδεξε ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἰσθαὺς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particula, quam post ἰσθαὺς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, quia magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[35 seq. εἴτετι ἢ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἔστι etc.) Strabo. IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὴν παλαιὴν καὶ ἰδὲν μάλιστα, ὡς λόγος, τὸ πιδίον. -- ὑπὸ δὲ σεισμῶν ἰγῆματος γνομένου, καὶ τῇ Ὀσσαὶ ἀποσχίζοντες ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διέκτανται ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpsit Eustath. in Iliad. B'. p. 256. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον esse σεισμοῦ videbatur ἢ διάστασις τῶν ὀρέων : et Thessaliam σεισμοὶ dicuntur ἀνεκτρέξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ἰγῆοντες τῇ τριαινῇ τὴν ὄρη : nam , quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva eoli, trifida Neptunus cuspide montes Impulit adversos : tum forti saucius ietu Dissiluit gelido vertex Ossaëus Olympo : Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculea gravis Ossa manu ; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK. p. 4. c. 2. π. Πήλιον ὄρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179. ; Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσις, vice ἀποκλήσις Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὃν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask. non displicet ; ἡ αὐτὴν iniuriā Med. omittit ; si tamen vera omissio, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur : illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γὰρ συγκυλινδρῶνται πάντες etc. eaue illustrat. Pro quinque autem fluxiis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανιστὸν adpellans. At idem in lib. IV. v. 132. de amnibus, in alios lapsis nomenque pristinum parentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γένηται ἐπὶ Ὀνοχόνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παμιστοῦ καὶ Σπέρχου ὅταν γὰρ εἰς ταῦτ' ἐκβύβονται πάντες, Σπέρχου καλεῖνται : insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc retinenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανῶ) Apidano forma reddi poterit Nostro consueti Ἐπιδανῶ. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviiis minime protrita notan-

tur. in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 540 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδάωνα τὴν γῆν ἐκτείν) Neptuni Ἐννοσιγαιίου, Σαπίχλο-
ρος, γαίης κυντήρος cognomina nemo non recordatur. Ter-
rae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκπύματα Ne-
ptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula
superstitio contribuit: hinc δαυὶ γὰρ μοι τὸ ἥξαι τὸν Ἰσθμὸν
Ποσειδάωνος διδάσκει, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Ico-
nes Philostrati lib. II. c. 14. ubi pictura Neptuni, montes
Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὖτις) Nisi viue duces
exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὖτις,
nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd.
pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit
Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεὶ τ' ἀποφύγετε μελιδόμον
ἐρεφένωτο. WESS.

2. ἐπὶ ὄρεσιν ὡς γαίῳ) Aldinum ἐπὶ ὄρεσιν aptavit ac-
tissime Portus, ἀπὸ ὄρεσιν coniectans, quod nihil ex Archi-
melius. Poëta Odys. E. 319. Τὸν δ' ὅ γ' ὁ πτόλιος ὄρεσιν ὡς γαίῳ
χρόνῳ γαίῳ ἐπὶ ὄρεσιν. Veniat ne id vocabuli ex ὄρεσιν, an
ex ἐπὶ ὄρεσιν, ab Eustath. disputatur? p. 538, δὲ [Od. p.
228, 41. ed. Bas.] mihi prior placeat derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. εἰ μὲν, κενότα) Herodoto sunt
ἰδόντες τὸν χώρον κενόν, vacuum, lib. IX. 56, et ἔχοντες καὶ
κενόν, utumulos inanes, inest ibid. c. 85. [et alibi pas-
sim.] Hesychius: Κενόν, κενόν. Dictioni respondet quodam-
modo Beatae Virginis, καὶ κλονούσας ἱκανόταται ἡννοός,
Euang. Lucas I. 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνῆες hic et α. 135. in Αἰνῆες
aut Αἰνῆες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, con-
verti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνῆες ἱωρρο, Homerus Iliad. B.
749. WESS.

3. α. at: seqq. Ἐνῆες, Παλαίβοι) Huius utriusque populi
sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem
Homeri, cuius est in Iliad. B. 749. τῷ δ' Ἐνῆες ἱωρρο, μεν-
ποδάμοι τε Ἡσπυίοι. Codicum in talibus aut nulla aut cer-
te perexigua est auctoritas. Ἐνῆες non veniet, opinor, in
controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt
Jos. Masse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr.
p. 604. [De Παλαίοις vel Ἡσπυίοις, vide ad α. 128, 8. nota-

πονηρὰ ἴσσι· et abi apud Gnidem ferendata ἐπ' αὖ μιδετάν] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro reconati: Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti, partibus Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim appetasse videntur. Thebanos, ἱκοντὶ Μιδίεωντας; Xenophon. *Æcol.* IV. [c. 3.] p. 347. et 21, αἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὐκ ἔχοντι τὴν ἐνδοξάν, ἀπὸ τοῦ Θουκυλίου, τὸ λεγόμενον, δεκατευθῆναι ἐλπίς ἐστὶ: quae *stadman* p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri] πῶς ἴσταις; ἢ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θουκυλίου. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam; quod in illa iurasse perhibentur apud *Lycorg.* pag. 158, ἡ δὲ αὖ τοῦ Βασιλέως προειρημένης (πόλεις) ἀπείσας; *Democritus*: quo spectat et *Aristid.* T. II. p. 82., et huius *Schol.* in *Cod. Msto. Clar. Burm.* p. 131. et p. 299. ubi ἴδεται, ἀπείσας; πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) *Democritus* αὐτὰ: οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέσχον ὕψιστον καὶ Θεμιστοκλῆς; priori loco *Schol.* *Democritus* interpretatur τὸ δίκαιον μέλος ἀνδρῶν. *Verba* sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimanam quæque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis *δεκατευθῆναι* [sic *Dion Cassio*, locis in *Reimari* Indice citatis], sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις *δεκατευθῆναι* apud *Lycorg.* *H. Steph.* interpretatur *Thes. Ling. Gr.* I. p. 337, τὰς πόλιν πολὺν οὐσίαν; et hic, ad solvendam *Deo Delphico* decimanam adigere. *WALCK.* — In huius loci *Herodoti* *παρὰ θεῶν* incidens *Cronzerus* noster, Vir clarissimus, in *Historiarum Graecorum antiquiss. Fragmentis* pag. 178. monuit, notatis *Xanthi Lydii* verbis apud *Strabon.* lib. XII. p. 678. *W. ed. Cas.* cum alio *Strabonis* loco lib. VI. pag. 257. videri posse verbum *δεκατευθῆναι* in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuisset addicendum opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in *Antem* venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendum; ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamēn ordinino urget hanc interpretationem. Vir eruditissimus neque ego eam atque premendam censeo. *Summo* CAP. CXXXIII. 4 seq. αἱ μὲν αὖτις αὖτις τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ θεοῦ] Quamvis defini posse videtur scriptori dea *Fanus de Crat.*

θύεσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι; apud Demosth. p. 775., γένοι καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et καλλιερῆσθαι. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προύχοντες: cap. 55. et 116. οὐκ ἔχοντες. Hoc Herodotus diceretur καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἔχοντες, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντινὸν εἶναι διὰ σπλάγγων, secundum Ammonium Θύεσθαι dicebant, VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaeffero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἔχοντες non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆν θυομένῳ, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus, IX. 19. καλλιερῆσαντων τῶν ἱεῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἔχοντες idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἔχοντες. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφί ἐκαλλιέρητος I. e. ὡς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ ἔχοντες. S.

12. Σπερβίης τι -- καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis princeps Σπίρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., iudice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπίρχης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπίρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπίρχης: Nostrum dicitur eorum alter aliquoties Σπερβίης. Σπίρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatae Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

Hic **OMPHALUS** 1.5. *ὄν τ' ὀφθαλμὸς ἐστὶν οὐρανός*) Quae
 de vocata saepe copulat negantes; neque hic spernerent
 interiectum; *ὄν τ' ὀφθαλμὸς ὁδὸς ἀποβλεπόμενος* aditus in) *ὀφθαλμὸς*
πρόσθεν τῆς πόλεως.) Sed et vulgata sic accipi possumus, ut
 cepit H. Steph. pro *τ' ὀφθαλμὸς ὁδὸς ἀποβλεπόμενος* = *ποταμός*. *ὁδὸς*
ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, principitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in
 Budian. p. 213., cui illud *ἐν τῷ ὀφθαλμῷ* valde frequentatur;
 rarius adhibetur in *ποταμὸν ὁδὸν*, et *ἐν τῷ ὀφθαλμῷ* quorundam
 librorum. Itaque 14570 hoc; *μη καὶ ἐν στόματι ὄψιν*, forte
 ponendum T. Itaque 1490, 35. pro vulgatis *μη καὶ ἐν στόματι*
ὄψιν idem significans ac *ἐν τῷ ὀφθαλμῷ* Homerea certe; *ὁδὸς*
ἐν τῷ ὀφθαλμῷ = *ἐν τῷ στόματι*, vertit Virgilius; pronus voluit in
 caput: alibi Homero dicitur *Κόρυμβος*; unde *Ἀντιμύχλος*
 olim lectum in Hom. *Ἰλ. 7. 379.* *Ἡδὲ δὴ δὴ* explicat
ὀφθαλμὸν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ. *ἐν τῷ ὀφθαλμῷ* *ὄψιν* est et Platonis de Resp.
 III. p. 563. et Livius XXVII. 32. *equus quum prolapsum per*
caput regem effudisset. Similiter forte scripserat (XII. 3.)
consulium lapsum per caput effudit: proclivis fuit error *ὄψιν*
libra repetita lapsu super caput scribentis. VALG. 1. 1. 1.
 1. 6. (*ἀπομαχόμενος τοῦτο*) τοῦτο Vind., suspicionibus G.
 Pavii et Reiskii extusum, minime inprobum. {immo unico
 probum.} Appian. Bell. Hispan. p. 523. {c. 89.} *καὶ οὐ μὴν*
ὁ πόλεως ἀπομαχόμενος: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 175.
 {cap. 78.} *ἀπομαχόμενος αὐτοῦ τῶν Ἀματιῶν*. Quo plura de
 genere. Cf. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499.
 Insuper tamen vulgatum, siquidem eius structura haud
 improbens: talis sane Polyeni lib. VII. 6, 13. *ὡς δὲ ἀπομαχόμενος*
τοῦ Ἰπποκράτους ἀπομαχόμενος τὰς τῶν Κόρυμβος ὁδοὺς: talis
 Hieronymi VIII. 2. *ὡς δὲ ἀπομαχόμενος ἀπομαχόμενος*. In προνομήναι,
 immortalibus neganda; spacia Spartani Callisthenes facit
 apud Arrian. *Ἀνδ. IV. 11.* et Conn. in Corneli. Nepot. c. 3.
 WESS. — Τοῦτο scribi malim; quae verbum usutpegi
 structurarando euerunt Davis et Markland. ad Max. Tyr. I. 3.
 VALG. — Probatissimi quoque scriptores graeci, et in
 his diligens Herodotei styli aemulatus Appianus, (nisi ab
 solute posito nititur verbo *ἀπομαχόμενος*, quomodo etiam
 apud Nostrum II. 4, 2. ponitur,) aut, ermi nudo accusati-
 vo casu illud construunt, aut cum *ἐν*, praepositione.
 Apud Polyenem I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e motis
 huius codicis *ἀπομαχόμενος*, pro vulgato *τὰς ἀπομαχόμενος* ni-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodotum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum *μῆ-
χεσθαι* cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim *τινὶ* ita defendere conatus est *Reiskius*, ut
intelligeret *τοῖς* τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione.
Sic et *Laroher*. S.

[8. *διόνειρά σφι λέγουσι ταῦτα*) Videri poterat *λέγουσι* esse
tertia persona pluralis, nisi pronomen *σφι* adcesset, indi-
cans dativum illud esse participii a verbo *ἔφη* pendentem,
quod lin. 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis lega-
torum verbis interrupta est oratio, idem dativus *λέγουσι*,
adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus
sicuti cap. 141. lin. 11. col. lin. 7. Itaque, quo clarius
adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco lin.
11. post *τίσοντας* maioris distinctionis signum poni, nec
ibidem *λέγουσι* a maiuscula A littera incipi: sed in hunc
modum ista rescripta velim, *ποιήν. ἐκείνων τίσοντας*“ *λέγου-
σι* δι αὐτοῖσι etc. S.]

18 seq. *καίτοις μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.*) Legatorum ius, δι-
vino humanoque vallatum praesidio, *Xerxes* inter τὰ ποί-
ων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* sol-
ertia uberius firmatum lib. II. Iur. B. et Pac. cap. 18, v.
Persae autem generosum et vere regium facinus merito
Libanius miratur, *Panegy.* in *Julian.* p. 246. D., ubi haec,
*ἀφρῆς πόλεως παρ' ὅλης πόλεως, ἐγκαταφρόνεται τῷ Μήδῃ. καὶ
αἶμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς δίδόντων ἡσχύνθη*, ex scholio inser-
ta, lenem orationis progressum conturbaverunt, *Moxellum-*
que in praecipitia egerunt. WESS. — Non immerito
Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, *συ-
γχίαι* τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contru-
cidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνόμως
τινὰ ἀποκτείνει, ἀσβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίαι δὲ τὰ νόμιμα
τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimente
tegi, *Ἄνδρας βιαίους* dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., *Νόμιμαί τε
πάσης συγχίοντες Ἑλλάδος*. VALCK.

CAP. CXXXVII. 8 seq. *πρὶν ἢ ἐξῆλθαι*) Inprudens
H. Stephani *πρὶν ἢ ἐξῆλθον*, priusquam discessissent, [quod illa
in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius*
optime. Sic lib. VI. 108. *Ἰππίας μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὥρην συν-
βόληρον ἐξελαλύθησαν*, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 86, 87 notata.] Prævum quoque Codicum, cum præva distinctione, *ἰοίετο*. En ex lib. V. 58. *ἔπειτα καὶ τὸ δίκαιον ἔφει*. Atque hæc quidem plana et certa. In causæ explanatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw prompta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφει, τὸ δὲ συμπεσιῖν εἰς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quæ lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφει sequentibus officæ aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσιῖν εἰς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τοιούτων; Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτο μοι θυότατον ἐφαίνετο, si ita fuisset, hæsitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, *ἔλεον ὧν μοι ὅτι etc.* WESS.

12. *ὃς εἶπε ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρυνθος*) Revocatum provocabulum [*δ*, pro quo olim *ὧς* editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteæ c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλίας in Diodori XI. 78: et Thucyd. I. 105. cum adnotatione Cl. Wasse. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλίας et Τίρυνς. Ad eundem recta ducet Arch. Ἀλίας, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam Pausaniæ ævo lib. III. 36r dietique etiam Ἀλικοί, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui *Halienses ex Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse interciperi: Thucydidem præterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμαχῶν, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ἐλκάζει, legebant, captos interemptosque ab Aneristo et consociatis, perhibere: inde hæsitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw, quæ *ὃς εἶπε* --- ἐλκάζει κατὰ πλοῦς κεντὰς πληθὺν Ἀνδρίων, qui piscatores Tirynthios cepit, ναὶ ὀνερaria Andriis plena vectos. Andrios fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμαχοὺς: eos autem a Thucydide Spartanorum atque Aneristi insidiis captos et contrucidatos tradi. Accessit, quod

ille neglexit, Vallam habuisse *καταλόγους* et *ναυγίτας*.
 Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἐνδύει*
 ex praescriptis non immerito fixisse mihi videtur. W.E.S.
 — Quos piscatores fuisse Herodotus scribit, eodem fortasse
 peccatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam
 primum quidem piscatores, nonnullos, deinde vero etiam
 mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) inter-
 ceptos homo ille occidit. *Συμμετρίων* (sic) non
 77. 12 seqq. 87. *ἄλλοις* *πῶς* *ἐν* *ἰσθμῷ* *ἐταί*). Obsecramus histo-
 riae particulam suo more Pet. W. Maecius, illuminari in
 Diss. Herod. p. 195. Ex *Ἀπὸ* *Ἀλκίης* praebet, *Γαλαῖα* *Ἰσθ-*
μῶς isti, *Ἀλκίης* dicebantur et *Ἀλκίης* oppidum ipsum
 etiam *Ἀλκίη* secundum Pausan. II, p. 196. citatum (Ios.
 Wasseo ad Thuc. p. 67. Sed de Haliensibus interceptionibus
 Aneristo nihil aliunde constat. Thucydidi praeterea lib. II
 c. 67. narratur Athenienses, interfectis Laedaemonio-
 rum legatis, Aneristo, Nicolao, Stratotheo, (sic nomen
 scribendum videtur, *Στρατόθεος*, non *Πατρ.*) vindictam
 sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priore
 intulerant Laedaemonii, *τοὺς* *ἐμπόρους*, *οὓς* *ἔλαβον*, *Ἀθηναῖοι*
καὶ *τῶν* *ἐμμετρίων*, *ἐν* *ὁλκάσιν* *περὶ* *Πελοπόννησον* *πλείους* *εἰσρέψαν-*
τας. Sed, huc si spectat Herodotus, quomodo quae
 mors legatorum divina potius quam humana videri poterat
 vindicta? Negaverat, ne fors, quod Nostris ex Editis po-
 tuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta pun-
 niri credebantur in posteris; sed isthaec in parte nihil
 fecerant illaudabile Sperthies et Bulis, cur filiorum imbre
 homini superstitioso (nam talis fuit Herodotus) videretur
τὸν *θεῖον* *πῆγμα* *ἐν* *τῇ* *μήνῃ*. Praeter ceteros legatos, Co-
 rinthius etiam Aristeus idem fatum Athenis subierat.
 Tandem mirarer equidem cur sic ista [lin. 6 seq.] scriberet
 Noster: *ταῦτό* *μοι* *ἐν* *τοῖς* *θεύτατον* *φαίνεται* *γενέσθαι*. *Ἐν*
τοῖς *αἰσ* quibus tandem? Hac scriptum antiquitus: *τοῦτο* *μήνῃ*
θεῖον *γε* *οὐ* *φαίνεται* *γενέσθαι*: et paulo post, [lin. 13 seq.] *ἴδμεν*
ἂν *μοι* *ὅτι* *θεῖον* *οὐκ* *ἐκείνο* *τὸ* *πῆγμα* *ἐν* *τῇ* *μήνῃ*: sic si ac-
 ciperentur alicubi, forent intellectu facillima. VAL. C.
 — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod saepe
 atque iterum disertissime adfirmat Herodotus, id cum
 praecise negantem fingere, et id quidem nulla prorsus
 cum specie veri. Quo magis Lachetum etiam mireris

ante commentum cupide amplectentem. Idem Tatharus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scriptoribus oppositum, quaerente; in totis; quibus tandem Paulus tamen noverat uterque Vir doctissimus, in totis; Duo- rum valere in totis; διότ' αὐτοῖς (i. e. δι' αὐτοὺς) γενομένοισι. Sed minime ita præcellentissimam etiam mentis aciem præstringere valet præiudicatio opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, hæc est: Talthybiis ira ob violatos præcones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque quidam duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se suscepant, salvi hospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo dapite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

οἱ αὖτε προδοθέντες δι' ὧν Σιτάλκην) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodori. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύρρον ἄδελφον Ἀβδερῆταιν (ὃς εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκην) δυνάστην παρ' αὐτοῖς μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Ἀθηναίοις. VAECK.

οὐραὶ ἡλικίας ἔτεσι ὑπερὸν ἔχοντο) Anno Olymp. lxxxvii. tertio, idque annis post Xerxis in Graecis expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miscrubilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

Οἱ Οὐραὶ XXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγινώσκοντες) Qui amittendi voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἔκαστος ἑαυτοῦ τὸν Ἡρόδοτον ἑξεργόμενος γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. x. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Et Ἀθηναίοις addicentibus schedis prudens Gronovii sollicitia iussuissime integravit. WESS.

ἡλικίας ἡλικίας τῶν καὶ ὧν) Elegans figura; quæ nescio quis lapsus Eschylæ. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] ἡλικίας ἡλικίας τῶν καὶ ὧν, vestem dixit urbis. Fortasse Diotriani obversabatur Homeri, ἡ τὴν καὶ ὧν Ἀχαιοὺς ποδὶ καὶ ὧν καὶ ὧν, quo lapidibus indui, sive operiri potuit, dignum significavit, Iliad. I. 49. 57. Mox Med. 67.

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαιῆς,] Ionicam speciem pessum-
dat. WESS.

10. τειχίων χιθῶνις) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν αὐτίου
λογεῖν καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τειχος ἱματίων πόλεως, potius quam ex
Homericō, Λαῖνον ἔσσο χιθῶνα, quo cum rectius contulisset
Xenophonteum Ἐπίσκαθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287
16. Dixerat autem Demades τὸ τειχος Ἑσθῆτα τῆς πόλεως
Athenaeo teste III. p. 99. v. Dudum ante Gronov. in proxi-
mis [lin. 11.] scribi potuerat παραθέγτες ἀν. Λακεδαιμόνιοι
ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. cui
haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta,
non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ'
Ἀθηναίους ἱππειῶν ἵνα κακῶς εἴη τοὺς ἄλλους ἄπαντας. Ista et
ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit
malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse vide-
tur Plutarch. ἀποδεξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γενναίως
VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15, S.

12. σωτήρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium
laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plus-
tareloque ingrata. Lesbonaz Protrept. p. 174., expositis
Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egre-
giis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτήρας τῆς Ἑλλάδος
ὀνομάζεσθαι, sublit, haec aut spectans, aut popularium
iactantiae velificatus. WESS.

13. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τάληθῆς.) Omnino corrigendum
πυτο τάληθῆς. Ut ψευδῆναι τάληθῆς, sic dicitur ἀμαρτάν-
ων τάληθῆς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὅρας ὅσον τάληθῆς
ἡμαρτήσας: atque istum casum constans poscit usus verbi
etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78.
γνώμης ἡμαρτηκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vul-
gatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 154, 40.
αἱ ψευδῆτε τάληθῆς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑρρί-
πῳ, αἷς ἐπίθετο τούτων ἡμαρτάνει οὐδενός. VALCK. — Re-
spondeo οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθοῦς scite fingebat. At quid
si ἄλγος repetendum Scriptor desideraverit? WESS. —
Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit,
in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mu-
tari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλλαν-
νικὸν πᾶν τὸ λαγόν, ὅσον μὴ ἱμάρισε, αὐτοὶ οὕτω ἔσαν οἱ ἐπερχόμενοι.

τις, καὶ βασιλεὺς μετὰ γὰρ θεοῦ ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo exspectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) *H. Stephani ἀνωσάμενοι* [in Recens. Vorum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuant, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπειρόφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νόθος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ σφίσις χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβεῖσθαι ἐκ δόνα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δέσμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστομένη) Eadem ac Ἀριστομένη videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμολογεῖσθαι, carminibus vaticinatae fuerunt, in Plat. De Pyth. Oracul. p. 406. s. Tzetzes tamen Chiliad. IX. 812. responsum illud Βακιδί vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. Ruhnkentius ad Timaei Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθαι εἴτα) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos Oenomaus praebet Eusebii, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes Clem. Alex. Strom. V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundii. Quod versu dat Eusebius primo, πάλιν φησὶ ἰσχυρὰ γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. ληπὼν φησὶ ἰσχυρὰ γαίης: sic Latine fuge, φησὶ, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: ληπὼν, φησὶ ἰσχυρὰ γαίης, δώματα etc. [subintellecta ad φησὶ vocula &.] In sexto versu vulgatum, Σοφίαν δὲ ἀπὸ τῆς φησὶ, firmat Eusebius: φησὶ

unde legisse Vallam, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gens currum*. Mars quidem Asiagenes dici potuit, ut L. Scipio Asiagenes, de quo vir magnus I. F. Gronovius egit: *Ismenias Thebagenes Varro* apud Nonium. p. 172. *Θηβαγενής*. 'Asiagenēs' dixit Athen. XII. p. 650. z. et *Ἰσμενίας* 'Asiagenēs', XIV. p. 655. n. VALCK.

10. Συριανὲς ἄρμα) An tenebris vera Aristonice involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi 'Asiagenēs' arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. L. Scipio Asiagenes, a Io. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et *καλοῦχοι* 'Asiagenēs' Diodori XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 15.] *Ἰσμενίας* *Ἰσμενίας* ex Clem. Alex. ab Ionum sermone diacessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat Pythia.] De templis statisque iudanti-
bus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad Diodori XVII. 10. WESS. — Foedum rursus typothetae sphalma indignabundus animadverto, quod verum istum nostrum in exemplo vitiauit. *οἱ ποὺ νῦν ἰδρῶσι* scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπιμύδοντε θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit Loxias deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequè obscura ac Vallae latina, malis effundite mentem, quae quidem Schulzio video placuisse: nam et ille, postquam Larcheri gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* Thes. T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis Pythia monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminenti-
bus.“ Equidem, quum ἐπιμύδοντες proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti Larcherus interpretatus est, *his malis opponite animi robur*. S.]

CAP. CXXI. 2. προβάλλουσι δὲ σφαιρὰς αὐτοῦς etc.) Laurentii latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in *προβάλλουσι*, quod Pavus et Abreschius perspexerunt, trito in periculis et obiectione animi. Euripides Rhes. vs. 183. *χρὴ δ' ἐπ' αἰτίαις πρ-*

ψῆ, ψυχὴν προβάλλει ἐν κέκοισι δαίμονες. Mens consultorum
et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperis.
WESS. — Significare ista non potuerunt Graeci: quibus
inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia po-
scere videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel
simile quidpiam; qualis sensus phrasi παρὰβάλλειν ἐμὸν
nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προ-
βάλλειν ἑαυτὸν vel in istam rem uerpari, vel in alium,
qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco
foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste
verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem
quidem I. ἐλπίδων παρὰβάλλειν non est animum abicere, sed
vitam obicere athenae fortunae, vitae periculo se obicere; quod
ἐλλας παρὰβάλλειν. Nescio an παρὰβάλλειν ἑαυτὸν signicare
possit huiusmodi prostraverunt; quod nimirum desperandi
effecere subinde adaeuerunt. S.

313. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes,
et tanquam supplices; Deum iterum adhiberent; in quibus
ἐκείνην λαβοῦσι, pro ἡμετέραν, habent Arch. et Vala.
VALCK. — Omissa ὅμοια τῷ μολοῦν ab Arch. prae sunt.
Vide Gronov. ad H. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totam
exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.]
p. 216, 217: Qui oraculi praeter illam fecere mentionem,
in prioribus versibus aliquot omissis, controversos praeter-
itum attigerant: hos inter, singulas oraculi partes pensau-
late pertractavit homo superstitiosus explicitque Aristides,
in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. Hinc
orsus δὲ πάντες θυλλοῦσι, Τείχος Τριτογενὲ etc. In versum
tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit; qua for-
ma iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam,
ἐδδσσας [pro vulgato πελάσσας]: in πελάσσας syllaba longa
in fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius; quod vir-
tutum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδμαντι πελάσ-
σας. Sensem perspexit vir eruditus in Actis Lips. 144n.
(1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδμαντι πελάσσας) Fr. Vigerus in Eusebio scrip-
sit, quod indomita cognovi ex uirgine; Ἀδμάντα Minervam
ἀδμάντων, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi
et tenebris non imprudenter. Malunt ἄκι πελάσσα; et sen-
Herodot. T. VI. P. I. B b

dum ad ἴσος: videlicet verbum tibi proponam, quod adamantinum est, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δίδωμεν, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, bene firmum et stabile decretum Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aeliani Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneq. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἐν τοι ἴσῳ, τὸδε καὶ τιτλάσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πελάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πελάσσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit adamantini adpropinquare faciens hoc verbum, i. e. adamantini simile reddens, adamantis in modum illud firmans. S.

18. Τριτογενῆ) Vigerus Τριτογενῆ maluit, κατὰ ἐνίστησιν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενῆς Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homeri vita apud Lipsienses manu scripta, Τεῖχος Ἐρεχθίδαις ξύλον διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γνώμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἐγίνοντο in schedis. Ἄλδι συνεστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ἴσῳ ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Meurs. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλευόντων ἔχουσαι τῆς ἀκροπόλεως ἴσῳ γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit κοτίνας τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. Ῥάχους καλοῦσι Τροϊζήνιοι πᾶν ὅσον ἀκραιφνέας, κότινον, καὶ Φαυλίαν, καὶ ἀγρίλαιον. Ex Herod. sua quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρεσβύτεροι τῆς ἀκροπόλεως ἔχουσαι παρεόντων (εὐτὼ παρελήφοντο) ἰπεφράχθαι γὰρ αὐτὴν ἴσῳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμὸν εἰς τοῦτο

Θέριμ. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετραχόλου 'Ράχος δὲ τὸν ἴδους ἐξέλου.
Herodotea forma vocis 'Ράχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς δὲ τὴν Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnum. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἴπος εἰρημένον ἰὸν κως) Retingunt ultima ἐρεὶ ὦν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημένον, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῶν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus l. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἴπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἴπος. Mox εἰρημένον ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτως οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκτεῖν ἡπίως χρεσθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡς σχετλὴν Σαλαμῖς, ἀντὶ τοῦ θείου, sive Ὡς δεινῆ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. l. c. 30, 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νύκτῃ τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσαντο. Themistocles enim, respondens secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arcibus Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημένον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concepienda: ἡ τὸ ἴπος εἰρημένον εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et *εἶχε* ἰὸν idem valebit ac *εἶχε ἰόντως*. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio invectum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μάλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μάλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μάλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μάλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μάλλον ἐνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. iv, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. 1, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμίῳ δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύρειον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφί προσηλθεῖ) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut ea pecunia classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πρόσδοον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν.) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretatione ἡβηδόν, viritim in singulos puberes Latine dedit, prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante; eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mare virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultus opinor et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltatoribus p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμιλλον λάξεσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum *Hesychio*, pro Λάξεσθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξεσθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψασθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὁρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακός *Homero*, (vid. *G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.*) id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat *T. Faber* in *Luciani Timon. T. I.* [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce *Schol.* ineditus in *Aristid. Them.* in Codice certe clar. *P. Burm. Sec.* Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασεν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τοῦτέστι τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros, *Plautus Aulul. II. 1. vs. 30.* Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec *Plutarchus Themist. pag. 113. D.* disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, *Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.*

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo *Steph.* dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. *Isocrates Panathen. p. 277. D.* ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν πεποίησαι τοὺς λόγους, ἐγὼ λέγων. *Cicero de Finib. V. 3.* Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

4. CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνων φρεσὶν

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ αἰεὶν φρονεουσίων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique duo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ αἰεὶν φρονεῶντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλασσεσθαι ταῖς τε ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. f. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πραγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πραγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. f. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μὴδ' αἰνοῖνα χρήμασι, τῶν ἀνσῆς γίνεται οὐδεμία: nequā animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήαι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. Ἦσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκεχρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκεχρημένοι ex ἐγκράομαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκεχρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκρασάμενος πρήγματα μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallet ἐγκεχρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελύσοντας βοηθείαν) Puto συνδριονόμενοι [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pōdus addere recepto ex sehedis participio. Haec vero luxata et manita decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ εἰς τι ἵσταται περιγινώσκου
 συμφρονήσαντες, ἢ πως ἐν τι γίνεσθαι τὸ Ἑλλ., posse enim pericu-
 lum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graeco-
 natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, ni-
 hil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re-
 plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui
 locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis
 erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Ge-
 lonem, ad Coreyraeos, in Cretam, φρονήσαντες, hoc consilia,
 vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos
 coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent.
 Rarius illud συγκύψαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. re-
 stituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vi-
 de Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μείζω) Mirum lau-
 dationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam
 Graecorum, tanquam ex μείζω. Quod si foret, praeferrem
 αὖν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne ad-
 modum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores, Πολλὸν et
 πολλὴν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philo-
 stratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὴν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θιόν, pa-
 tentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὰ
 μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦν ἀνώνυμος θιά κίχλαμαι Κύπρις. In Pavii
 etiam coniecturam μείζω venit, talem utique mansuram,
 donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla
 opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Grae-
 canicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis:
 i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non
 superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum
 cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ἡμῖ
 οὐδεὶς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut
 apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam
 χίideo causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ
 ante οὐδαμῶν adiiiciendum, aut μὲν γὰρ delendum censea-
 mus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντες torti reddidi cum
 ῥάλλα: et denotat quidem βασανίζην quaestionem habere de
 reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum
 malum interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θηήμηναι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θνεύμενος* δέ, et c. 212. *Λήγεται βασιλῆα* *Θνεύμενον*, quod redit lib. VII. 88. *Apollon. Rh. I. 436* *πῆθαι δὲ τέλος Θνεύμενος* "Ιδμων. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaenō* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarchō* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὴν δὲ Θνεύμενοι ἔωσι πλήρεις) Hinc *Θνεύμενος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θνεύμενος*. A *θαύω*, praeter *θαύω*, *θαῦμα* etc. fluxerunt *θεδομαι*, *θατομαι*, et *θπέομαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores *Xerxes* dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri verē magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent; datis qui prosequerentur retrā ad *Annibalem* dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. *παράδωσιν σφείας τὴν ἰδίην θαυδερὴν*) Iubent *Pavius* et *Reiskius* *σφείας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ.* aut *σφείας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *σφείας*, ad ista superiorē spectans. S.

20. *τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηγτυμένοι καὶ σίτω*) Iuvenes ὕδασι τε καὶ σιταῖσι εὖ ἐξηγτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. οὗ δὲ πᾶσιν ἐξηγτυμένος πρὸς βασιλῆα: et *Menandri Eclog. Legatus* p. 124. ed. *Hoesch.*, ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηγτυμένα ἦν; ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] *Xerxis* illam in Graecorum nautas, et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηρτημένοι supposuerat Gronovius. τᾶνδ' ἐξάρτους, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδαί τε καὶ σιτίοις ἐν ἐξηρτημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήνεται παραλαμβάνοντας) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilius Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρέσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui πειρήνεται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήνεται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρέσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήνεται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμοὶ ἀν' ἐπειρώντο ἀντιούμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶπω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomaο, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis habebitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomaο habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis ἀριστὰν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶπω ἔχειν equidem intellegebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cynaget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγεν τὰδε ἐπελθέντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοὶ κατὰ γε τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipais solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὁμοῦ σφι ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμόνοισι) Secundum Diodorum XI. 5. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, ἰὼν αὐτοῖς μέρος τὴν ἡγεμονίαν συγχωρήσειν: quibus responsura refert praeter cetera, si barbarum habere inallent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοὺς ἔχιν ἄσυχαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σκοπῶν ἰουσιὼν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σκοπῶν μὴ ἰουσιὼν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλόουτος oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλονθίας utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerrebant libri, voculā μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σκοπῶν ἔχιν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σκοπῶν μὴ ἰουσιὼν, τὸ λοιπὸν ἔωσι Λακεδαιμονίων ὑπῆκοι, ἢ αἰσέφιας etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commodē Coraxus apud Larcherum docuit, haud raro illud *metus* notionem includere,

et idem fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβίσθαι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἴωσι etc. In Var. Lect. adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisio vocibus μή & recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*; quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si *aliam cladem a Persis acceperent*. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢ σφίς καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in *offensionem Persae incurrent*: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut *clades simul intelligatur offensionem illa consecutura*. S.]

14 seq. οὕκων δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίης etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, ἄτι ἰσχυρίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιστάτου τοῦ τῆς ἔξουσίας τῶν βασιλείων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Ἀνδρῶν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranarum, quae in κωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασὶ etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιατικῶν τὴν πλειονεξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graccis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὁπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχεσθαι, ἢ ὑπείξει Λακεδαιμονίοισι. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τοὺς Μυκίνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, αἰτ, αἰσχίστα πεποιήτας: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δαρεῖς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγήσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus, de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπύγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quibus Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ πόσιος δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίκους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφίξουν *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιξόους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est: *WESS.* — Nempe ἀντίκους ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov.* S.

10-12. οὐτε ἂν ἡμέας εἰκός) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιξόους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. *μίζοντας ὑμῶν ἄξω*) Fortasse aliis *ἔξω*, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμῇ μορῇ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτη δὴ τὸν Ἑλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μίζοντας ὑμῶν ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum *ἔξω*, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας — πρῆγμα πειθήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαραύτικα: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθιντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτεῖν) Ultimium non absurde Reiskius in *μετίειν* mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum, Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτεῖν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτεῖν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτεῖν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις). Alibi προφάσις δὲ τῆςδε [nimirum ἐπεικα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσει. Aristaenetus quoque lib. I, Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hippionici F., Atheniensium ad Persarum regem. Ar-

tazerrem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. αἱ σφῆς ἔτι ἰμῶνται etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἰμῶνται ἰθὺς. *Valla*, an amicitiam - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, αἱ σφῆς ἔτι ἰμῶνται τὴν πρὸς Ἑλλάδα φιλίαν συνεκράσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ νισί, οὐ πλέονος ἀξία ἴσθις ἢ etc. et *Sophocl.* *Trach.* vs. 687. ᾧ γὰρ ἔχριον - - πόνη τούτ' ὑφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7-10. αἱ πάντες ἀνθρώποι τὰ οἰκῆα etc.) Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegiō cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in *Diss. Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatae suspicabar ad ista, ἰωῦτους (πολλῷ) ἄμεινον πρόσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσθιν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui *Philosophus* in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι διὰ πᾶσιν οὖν ἔτι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μέσον συνετέλειαν) Nollem substitutum συνετέλειαν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰθὺς πάντοτε συνετέλειαν p. 716. ed. *Galai*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψαντες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dioti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οὖν σοφοὶ ἐγκυκλοδοῦντες, dicterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod *incarvi* rebus *attenderent*, talique viderentur incēssu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serim. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕς τε τὰ ἰωῦτῶν ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρέρχοντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσονται ἰωῦτους ἀμεινον πρότεροντας. Sic enim ex Trincavelli editione et Gesneri scholio conmodē constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάντες ὁραῖον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspiciatus equidem eram, ex prisci alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriariū acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὅτι Ἕλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πισθῆναι δὲ πάντων οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πάντες δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς;) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πάντες δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρουσίας λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῶν γε κρείσσον καὶ ὀτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἐστὶ. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἶλον. Usitatius in talibus ἀντι verbo etiam προαίρεσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γέλη) Laurentio Ol. κῆτωρ, nomen proprium fuit, scribenti praeferea Epitropio?

haud nitide. Οἰκῆτωρ ὁ ἐν Τέλῃ idem erit Τελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod τὰ θεῶν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ferendum fortasse fuerat οἰκῆτωρ ἐν Τέλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμου) Athenaeus, Stephanus Byz., Panscrutator, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque illi Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. mcccxlvi. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλπίσθη] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. f. et Steph. Byz. in Τέλῃ. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat me forsitan οὐ πρὸς τοῦ πῖοντος ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἶνυγμ' οὐχὶ τοῦ πῖοντος ἦν Ἀνδρός διματῆν: ubi Schol. οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀργῆσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ σοφίσαν. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Caen. V. pr. 37. Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuius homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. ἔππον Ἰνδὸν κατασφιν οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὴ, ait, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπιμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

Idem I. 91, 29. τοῖς ἄλλοις scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἄλλοις scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρου) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνισιδήμον) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. δὲ ἦν δορυφόρος Ἱπποκράτους) His si adesset μετέπειτα, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων - - - πολλῶν μετ' ἄλλων - - - μετέπειτα μετὰ δὲ etc. Gelon - - cum aliis multis - - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀπὸ ἐφάνετο ἐν τούτοις terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἰππέων τῇ ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖς καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconciliantes. Conditio fuit, ut ob eadem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucyd. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non esse vero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum causae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἰσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακὰ, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Καλλικύριον. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμόροις sive Γεωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κιλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπεισελδόντες γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντεδελφεὺς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἐγκλιῖσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbiiς §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλῃς μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκούσας ἐπικρατίων, Γέλῃς μὲν etc., nihil hic inconmodi: sim, non male ἐπικρατίων aut ἔτι κρατίων cum Abreschio pingitur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλῃς ἐπικρατίων id est, ἥς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτει. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἐλάσσω ἵποκίετο ἐπικρατίων Γέλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet, ac ἐπικρατίων, quemadmodum multa in Graeco sermone, verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρηκ. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciphr. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommodata Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικησμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermann Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὼ: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔσαν ἅπαντα οἱ Συρήκουσαι. S. 4 seq. αἱ δὲ παλαιὰ ἀνὰ τε ἔδραμον καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνὰ τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γέσιος: ἀνέδραμῃ τε καὶ εὐθνήθησιν. In Ἀναδραμεῖν, pro εὐθνήθηναι adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tunc in, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνὰ τε ἔδραμε - - καὶ ἐπιδραμε. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii inberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντίαν καὶ Ἐργίαν, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χόλρου ἀναγκασθέντες τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνείκημα ἀχαριστώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστόν, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνείκημα ἀχαριστώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua εὐδὲν ἀξυνετώτερον εὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖος) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssti noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. II. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πῶς τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὖξοιτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Kœneni nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιμύσαν ἡμῶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) --- παραλαμφομένους σι πρὸς τὸν βαρβαρὸν τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυνθάνεαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάνεαι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

α. 1. δυνάμιός τε ἥκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἥκεις, aut etiam πόρρω. Edito geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἥκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἥκεις, καὶ etc. eiectā voce μεγάλης, quae forsā ex interpretamento, μέγαν ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quavis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἥκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἥκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἥκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἥκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] Ἀρσίνης μὲν εὖ ἡκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκιοις legitur et γένους εὖ ἥκων. Οὕτως εὖ ἥκοντα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πιθανότατος εὖ ἥκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δὲ ἥκειν

ἰκνυτοῖ) αὖ ἦσαν ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Ἐωὐτῶν εὖ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρυγῶν εὖ ἦκει, comparat cum Homericis τόξων εὖ εἶδως, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γυμνασμένοσ ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praefecerunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἑκατὶ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὠρίων ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἦκοιεν εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὖ ἦκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λισσόμενος ὁ ξένος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἦν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοισι: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολλὸς ἐνέκειτο εὖ, ἢ τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — Valla: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐκείσθαι vero est insectari, īnochi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adconmodatius aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini. S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς — πρὸς Ἐγισταίων Φόνον) De his, infeliceque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελίαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἑκατέρωθεν, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑπερίνοτος) ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπε-

τῶν μισθῶν redditur ὑποσχομένου a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνηστὴς γένοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. δημοσίας τε τριήρεις) Armasse Gelonem δημοσίας ναῦς καὶ δισχιλίους ἰππεὺς καὶ πεζοὺς μυρούς ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ κε μέγ' οἰμώζει γέρον Ἰππῆλ' ἄτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homerici versus est parodia ex Ἰλ. 4. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α. 255. ἢ νεν γνήσαι Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. η. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εὐρηγαι ὅχῃ μὲν ἔμοιεν τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαρχειν) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρῆσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommodum quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλου (ion. βούλει) intelligere, aut δικαίῃ ex verbo proximè praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὦρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σοκράτους) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta asperā, fuisse autumo: quò sensu λέγων μᾶλλον ἐπεστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis εὐμενέως ἐπεστράμμεν, asperior, discrepans ab Isocratea, quip-

pe quae ἀβροτέρᾳ καὶ ἡδίων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπαιτῶν communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam; sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὀνείδεια κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἱπανάγειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψυδὲς, inquit, ὀνείδης οὐ πραισιτέρῳ τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. εὖτω μαινέσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ αἵνου ἐς τὸ σῶμα, ἱπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπῳ: nam et ὀνείδεια dici possunt κατιόντα ἀνθρώπῳ, pro ἐς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ με ἔπεισας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμεῖς τι ὑπείχομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τούτοις ὑμῖας χρεὼν ἐστὶ ἀρεῖσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεῖσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ ταῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρούσιν ἀρεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεῖσθαι, an, una detrita, ἀρεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεῖσθαι τοῖς παρούσιν, ut in Ep. ad Hebr. xiii, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήγειν τοῖς παρούσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεῖσθαι τοῖς παρούσι. Postremum hoc veteribus ista astructura multo est usitatius, quam ἀρεῖ-

σταί. Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει. VIII. 84. Λακίαν T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 6. ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 178. διὰ τὴν οὐδαμῶς ἠρέσκετο Σκυθικῇ. III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ πρᾶσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσέσθαι τούτοις μύθοισι. VALCK. — Animus in ἀρεσέσθαι: magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσέσθαι τούτοις μύθοισι. Accedunt ἀρεσκόμενοι τοῖς παροιμίαις in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προετίθειτο) Non malecepit Valla, [sic reddens: Hanc Gelon conditionem offerebat.] Sic lib. V. 24. ταῦτα τοι ἐγὼ προτείνωμαι. Passivo significatu, δοῖν πραγμάτων προτεινόμενων, scripsit Isocrates in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activā verbi formā, significat offerre, (paeis condiciones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμειβετό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖσος δὲ μιν ἀμειβετο τοῖσδε. WESS.

142. οὕτω ἔχει τοι) Laurentius vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen improbum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὥς οὐδ' ἔν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt: Reiskius et Abreschius. WESS. — Potuit Valla id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὥς sequatur; modq. loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante non iam e Schaefero factum. S.

147. καὶ ἡ ἀδελφὴ Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων Valla et consentaneis Maritimas civitatis suae copias orator Atticus negligere hndud potuit. WESS.

148. καὶ ἡ Σαρδηνία ἵπτοις Ἀθηναίων ἐνδοχρήσιμος) Super-

hunc oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima, vacula si, quae, ex vicino si facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήσομεν οὐδὲν ταυαὶ χρίαν' μάτην γὰρ ἂν - - - εἴημεν πεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρακουσίοισι, ἴόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, et suppressis, θέλεις, vel βούλεις ἴνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τοὺς ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδινάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναικα φρονησέσθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippas Acanthidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῶν ἔδωκεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιοτάτην μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μῦθον δὲ ἴόντες οὐ μετανίσταται Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. sup. pra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604, D. Τῆς εἰρηκῆς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον εἶναι Εὐαριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἐπαρκὲς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δὲ εἴσομεν αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Περσῶν ὁμοίως διαφρονηθεῖσαι βολαῖς, Ἄλλοι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam si maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posterioriorem inducta est; et, ut voculam si libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pra. id συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἴόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. Σύνενοι μῦθον δὲ ἴόντες οὐ μετανίσταται. Vide lib. I. cap. 66. WESSE. — Μετανάστει, qui solum vertit, Homericum vocat in Iliad. I. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἰσχυμὶ vel ἰσχυμὶ referendum, ut a nonnullis factum video, sed a ra-

dice *νόω*, *νόω*, *habito*, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. *S.*

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, *Poëta* consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἀρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἴσθι ἀρξέμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφλυ, συνχωρεῖ, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπιέντες* *Portus* illustravit. *WESS.* — Ὑπιέντες, ex *Arch.* enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translatam *L. Küster.* attigit in *Aristoph.* *Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλέων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἶτα ὑφιέμην ὑπὸ δουλίας. *Schol.* MS. εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφιέμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλάντων τὰ ἰστία. Ut ὑφίσθαι τῶν ἰστίων, sic et dicebatur ὑφίσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph.* *Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπίσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφῆκα, sed scripserat, ut puto, πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπεῖς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπῆσεν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. I. ἐπιέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. I. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφιέναι, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφιέναι τῆς ὀργῆς dici pro ὑφιέναι τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφέναι, nihil remittere. *S.*

[4. τοὺς μὲν φάσκει etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam aliàs, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαπαίρηται) Errantem *Valiam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundioiorem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, iuventutem Atticam, bello peremptam, τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνιρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαίρεθαι, in *Aristotelis* Rhetor. I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. Sylb. Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, Philosophus explanationem addidit. Noster adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum tatem, quae maculam Graeciae adfricat. Quid enim? an ἄλλων erat, *Gelonis* copias Graecorum exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, Graecorum summum praedicatorem, litteris proderet? Doctissimi viri *Pavus* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δὲ λὸν γάρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dispuncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] WESS. —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Valia*, ἐκαυαληται, et ἐκαυαννημένον: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* Ἐκαυαληται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in Ἀυαληται, qui descripsit istam notam ex Scholiis plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαπαίρηται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Thueyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἔαρ παντὸς βίου* apud Stobaeum pag. 463, 37. neque absurde Demades *ὁ ἥσως ἔδωκε* (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. D.) *ἔαρ τοῦ δήμου τοῦς ἐφήβους*. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιλῆ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρῖναι νόους; *Scophocles* in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἔαρ ἐκ τοῦ ἐναιουτοῦ ἐξαίρηθιν*. VALCK. 1031 A V 6 seqq. αὐτὸς δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐξαίρηται*, proxima si subiungerentur ista: *στρατιωμένη ἐν τῇ Ἑλλάδι τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίας εἰσάξει, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐναιουτοῦ ἐξαίρηθιν εἴη*: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: *ἔαρ δὲ ὁ νόος τοῦ ἥματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον* (ἢ *ἔαρ ἢ ἐν τῷ ἐναιουτῷ ἔστι τὸ ἔαρ δοκιμώτατον*) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod ad credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Volckemario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nomine adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur. Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acutè et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, non nihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐξαίρηται*, quod verbum si abesset aut cum *ἐναιουτοῦ* permutaretur (quae passim inter se permutata observare memini. a li.

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: ὅλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἰσχυροῦς λέγειν) ἐν τῷ ἰναιατῷ (εἶναι) τὸ εἶδος δοκιμάσται, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμάσται εἶναι) τὴν αὐτοῦ στρατὸν. δ.

CAP. CLXIII. 3. δεινὰς μὲν περὶ τοῖσι Ἕλλησι) Excitans ista Suidas in Δείσαντις lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δείσαι περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentantur Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistae. VALCK.

γ. Κάδμον τὸν Σκύθειον) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, γ.] Κάδμον τὸν Σκύθειον: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτην εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰωπτόν ἀνίστανται. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

δ. φίλους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106: ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ φίλους λόγους. Namque δειφαιῖους λόγους corrigi, necessum habeo opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem δίδοναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditum accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων ἐν βεβηκυῖαν, id est in senectute: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βεβηκέναι significat firmo certoque gradum suum consistere [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. βεβηκέναι inde βίβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλῶς βεβηκώς apud Dion. Chrys. p. 599. B. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, ἐν βεβηκότις, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dial. vit. μάλα ἐν βεβηκότις Ἰππίας καὶ ἄλλοις ita scribendum

est pro *κιοῦς*. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι *βεβηκυῖαν*, *florētem ad huc Graeciam* dixit *Pausan.* III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte *Philostratus* Vit. Apol. IV. 8. εὐ-βήσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἐστήξει: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur *Salmas.* εὐ βεβηκότα, quod illinc forsā, ut e *Philostrato* plurima, *Suidas* enotatum reddidit *ἐνστάτην*. VALCK. — Εὐ βεβηκυῖαν, bene firmam et fundatam. *Pausan.* III. 7. ὁ πόλεμος οὗτος εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν διέσπειν ἐν βίῳ Σρων. Hinc *ἔχθροι* εὐ βεβηκότες in *Sophocli.* Elect. vs. 985., explicante Critico, βεβηκώς ἰστάμενοι: et μάλ' εὐ βεβηκότες. *Archilochi* Florileg. Grot. ex *Stobaeo*, pag. 437. Contra ea *ἐπισφαλῶς* βεβηκότα, infirmiter posita, ut *Hieronymus*, Sapient. Salomon. c. iv, 4. At *Hemsterhusium* vide in *Luciani* Dial. D. XXV. pag. 278. et *H. Valesium* ad *Eusebii* Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se *Cadmus* abdicasse dicitur *ἐκὼν* τὰ εἶναι καὶ δεῖν εἰσιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit *ἐπιόντος*, legi tamen etiam *ἐσιόντος*: quae *Koenii* est coniectura. Lectionem *Mediceam*, ἀπὸ praebet *Thomas Mag.* in *Ἐκὼν εἶναι*: ubi quae proxima succedunt *Herodoteis*, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitas: scripserat *Thomas* ἐκόντες εἶναι: quod his reperitur et apud *Herod.* VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum *Plato* T. III. p. 252. A. VALCK. — *Ἐκὼν τε εἶναι*, a *Thoma* in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβλήθησιν ἀν τοῖσι Ἑλλήσι) *Talia de Gelone* *Ephorus* apud *Interpretes* *Pindari* *Pyth. Od. I.*; quem an *Timaeum* in *Punico* contra *Siciliam* (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit *Diodorus* lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex *Arch.* et *Vind.* videtur [lin. 6.] ἐπὶ γὰρ ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et *Reiskii* coniectura. *Diodorus* τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰνσιδήμου) Huius *Theronis* laudes celebratas esse a *Pindaro* *Olymp. Ode II.* et *III.* adnotavit *Larcher.* De *Aenesidemo* conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἐλισύκων) Bene habet. Ἐλισυκοί, ex *Hecataeo*, ἔθνος Λιγύων *Stephan.* Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia *Helviorum* et *Helvetiorum* nominis agnosco; mirorque *Cl. Lud. de Bochat* *Memor. Crit. de Helvet.* T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἐλισύκων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἐλισυκοί, ἔθνος Λιγύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κάριος notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης etc.) Aristoteles περὶ Πομπῆς. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Pactor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρεώμενων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an ut Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρεώμενων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἰδὼ παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἐστὶν ἀφανὴς, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Græc. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τρόπον εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet Polyænus I. c. 27, 2. VALER.
— Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Su-
perius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe
eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197.
Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρακοῖται, qui in
schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syra-
cusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicite quæ-
rens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata
omnia. Sola præterea Poenorum super eius exitu descri-
bitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw ad-
verterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδό-
νιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum se-
dem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in su-
spicione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi,
de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præ-
terit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, — εἴτε τριούτῳ, εἴτε
εἰς τῶν, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob præce-
dentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de
conjecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικι-
δῶν [lin. 14.] vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III.
[cap. 51.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεσαν ἐς τε τὰς τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ ἀποικιδᾶς πόλεις. WESS. — Quam cum Schæfero
adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρακοῦσι δὲ,
Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei Polyæni testimonium, nar-
rantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille
quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare.
Caeterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per
quam fit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic
non nominasse Herodotum, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἐπὶ
τῶν, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικιδᾶς,
iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bell. Civ. lib. V. p.
31. Videntur autem nimiae Reiskii argutiae monentis:
„τῶν ἀποικιδῶν non repeto ab ἡ ἀποικίαις, τῆς ἀποικίδος, ubi
„subauditur πόλεις: sed ab ἀποικίαις, τοῦ ἀποικίδος, ut huius
„nativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ λυδῶν.“ Vocab. ἑλληνικῆς
græcus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν οἱ θεοὶ) Regi Carthaginienses ἀφανισθέντι
θεῷ, tanquam Deo. Præter cetera, hæc nobis de Su-
lliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag.
117. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δοξῆς, κτισμένων, ὡς ἀνὴρ ἄλλος

ἀφ' ὧν καὶ νομισθεῖται τὰς γὰρ τὰς εἰς αὐτὰς ἀποκαταστασθαι, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἴσως τῆς αὐτῆς δοξῆς ἰσχυροί. -- εἶναι κατὰ τοῦ ποταμοῦ περὶ αὐτὰς τὸ ὄνομα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laertio V. 89, 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ἐπεφάνητο -- εὐπρόσωπον) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοέοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est ὑπερφῶς: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου δicitur τὸ εὐπρεπές. αἰτίαν εὐπρεπῆ, speciosam, quae praeteturur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον, vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. παραδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista observabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, παραδοκίοντες τὰς τοῦ πολέμου ἱστορίας, lib. XI. c. 15., sive παραδοκίοντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkentius patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀμφικλόν. In Παραδοκίοντα descripsit ex c. 163. πέμπει δὲ Διόφους Κάδμον -- παραδοκίοντα τὴν μάχην ἢ πιστεύει: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παριῖ ἐπαραδοκίον τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιεσκόπουν ὁπερὶ τοῖς ἀν' προσβήσεται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expectantes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελλπτιόντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελλπτιόντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀελλπτιόντες scribi debeat, an Ἀελλπτοντες, pro Ἀελλπτιόντες et Ἀελλπτοντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀελλπιν: [aut ἀελλπιν:] fatebuntur ἀελλπτιόντες scribi Herodot. T. VI. P. I. D d

bendum apud Homerum in 'Ιλ. η. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἄλπω formatur Ἀλπω: sed ab ἄλπτω, formatum fuit Ἀλπτῶν: sicut ab ἄβλιπτος, Ἀβλεπτῶν: ab ἄσιπτος, Ἀσιπτῶν: hoc, omissum Lexicographis, habet Sophocles Antig. vs. 1350. Ἀβλεπτῶ restituendum est Etymologo in Ἀντίστρα, pro ἀβλεπτῶ. Λοβοβλεπτοῦντες Thuanique M. in voc. Διαστρεφῶν restitui debuerat ex Mssis. VALCK.

17. ἵνα ἔχωσι πρὸς τὸν Πέρσιν λέγειν τοιαῦτα) Non obediō codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre Gronovius. WESS. — Consulto igitur Vir doctiss. cum Gronovio verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in Var. Lect. imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur Editor.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat Gronovio: nec alioquin adeo verborum parem video Herodotum. S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos summovent, incommoda sunt, et Porto damnata. Coryraeorum sane memorata σκῆψις aliud postulabat. Dionysius Halic., eiusdem [Porti] indicio, Ant. Rom. X. [cap. 17.] p. 648. ταύτῃ διακρούσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάτι, hac causatione eludens tribunus. WESS. — Similia alia eiusdem Dionysii loca indicat Reiskianus Index. Sic eodem verbo (notione eludendi) (differendo praesertim, cunctando, tergiversando), utitur Demosthenes et alii. S.

CAP. CXLIX. 5 seqq. Ἐπιμέθετε ὅσα υἱὸν etc.) Haec plana minime. Reiskias de coniectura αὐτὶ μὲν ποθε, non meministis; potuisset minore molimine αὐτὶ ἐμνήστε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμέθετε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμενόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati, ἐπειπε μνηστῶν δακρύματα, quomodo Arch. Series salm, ἐπιμέθετε ὅσα υἱὸν δακρύματα Μίνως ἐπειπε μνηστῶν. Id Pavius perspexit. Reiskius, insuper, senarium Μίνως ἐπειπε μνηστῶν δακρύματα perfectum (sive Pythia eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — Apollinem Cretenses interrogabant: εἴ σοι αὖτις γάρ γε τὴν τιμωρομένην τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

[illegible]

[illegible]

cylhus administravit, nihil Herodot. aut Pausan. memoria
 dignissima posteris tradidit Diodor. lib. XI. c. 66. et c. 48.
 Ut apud Herodotum, ita Iustino dicitur et Macrobio (p. 238.)
 Micthius, qui Eumenes est Pausanias. vid. Wess. ad Diodor.
 lib. XI. c. 48. et c. 66. ad Exc. ex Diod. p. 550. Eidem Diodoro
 dux quidam Mikolus memoratur ad Olymp. 117. lib. XIX
 c. 88. unde Micolus scribendum apud Dionys. Halic. II. p. 190?
 et c. vid. epign. apud Kuster, ad Suid. T. III. p. 267. Σικυλλος
 meminist Demosth. p. 241. et Aristoph. Ecl. vs. 293. Inno
 tuerunt et Σικυλλίους, Σικυλλίαν Σικυλλίαν. A dialecto pendet
 in propriis etiam nominibus, saepe auctore scribendi dis
 cretione. VALCK. (involuntariae etc.) Non displicet distin
 guendi in istis modis. [quem Reiskius etiam commendat
 verat.] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur?
 Micthi, optimae fidei, tutoris, celebratissima in Diodori
 lib. XL. 48. et 66. et Pausaniae, qui Σικυλλος, lib. VI. 26.
 ubi et σταφυλίσταρον] apud Olympiam ab illo dedicatam
 [dedicatorum] memoria. Justinum, Macrobianum, aliosque
 hominis praedicatores non mioror. WESS. (involuntariae etc.)
 CAP. CLXXI. a. seq. 16. d. in K. et in B. (involuntariae etc.)
 nil habent eorum verba, et cetera, a. quod pendente. Quae
 illi verba, antecedunt, illa verbo antehantur. (involuntariae
 c. 170.) post illam vocula requiritur in talibus uti
 tata. Videbatur amico meo a. in a. mutandum, si idem es
 ego requiri suspicor, suo sic forte deo, quod loquuntur a. (involuntariae
 c. 170.) K. et in B. (involuntariae etc.) Ελληνες, nequa displiceret? pro
 quod aliquando minus considerate reieci. Adfertur mihi
 sic legisse Valla, dum vertebat. In Cretamigitur insulam
 Praeaei aunt etc. Praeaeorum erat ista, narratio, quibus
 nuntis, non particeps expeditionis in Sicaniam, deinde man
 erant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir
 gilius, c. 170. Ελληνες, nequa displiceret? pro
 quod aliquando minus considerate reieci. Adfertur mihi
 sic legisse Valla, dum vertebat. In Cretamigitur insulam
 Praeaei aunt etc. Praeaeorum erat ista, narratio, quibus
 nuntis, non particeps expeditionis in Sicaniam, deinde man
 erant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir
 gilius, c. 170. Ελληνες, nequa displiceret? pro
 quod aliquando minus considerate reieci. Adfertur mihi
 sic legisse Valla, dum vertebat. In Cretamigitur insulam
 Praeaei aunt etc. Praeaeorum erat ista, narratio, quibus
 nuntis, non particeps expeditionis in Sicaniam, deinde man
 erant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τοῦτον δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legerem ἀπὸ τοῦτον δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολοίπων τριῶν etc.) Haec artissime, olim
commate ante τριῶν divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum *Cl. de Pauw* et *Abresch.*
Opinor autem in *Herodoti* oculis *Homeri* *Odyss.* T. vs. 175.
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.